

EX ELECTORALI BIBLIO-
THECA SERENISS. VTRIVSQ;
BAVARIAE DVCVM.

<36642205850014

<36642205850014

33

Bayer. Staatsbibliothek

W. J. J.

766

DE VITA ET REBUS GESTIS,

BEATI P. PHI-
LIPPI NERII FLO-
RENTINI.

CONGREGATIONIS ORATO-
RII FVNDATORIS.

QVI SANCTIMONIA
ET MIRACVLIS NOSTRO
Seculo claruit.

IN ANNOS DIGESTA.

Auctore

ANTONIO GALLONIO
ROMANO EIVSDEM CONGRE-
gationis Presbytero.

Altera Editio priore castigatior.

Cum priuilegiis Summi Pontif. & Sacr.
Cæs. Maiest.

M O G V N T I Æ,
*Apud Ioannem Albinum, sumptibus Nicolai
Steinij & Consortis.*

M. D. C V I.

DE FINE ET REBUS GESTIS

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

REACTIO

Bayerische
Staatsbibliothek
München

REVERENDIS- SIMO IN CHRISTO

PATRI, AMPLISSIMOQVE PRÆ-
SVLI AC DOMINO, DN. GEORGIO, AB-
bati VVeingartenſi Imperij, Prælato, de Eccleſia
& Repub. optimè merito, &c. Domino atq;
Patrono ſuo gratioſiſſimo & ob-
ſervantiſſimo.

Gratiam & ſalutem in vero ſalutari noſtro.

S Acroſancta Mater, Eccleſia, RE-
VERENDISSIME in Chriſto
PATER, Ampliſſime PRÆSVL
ac Domine Dom. Obſervandiſſime,
vitæ ſanctimonia, & miraculorum operatione,
præ innumeris aliis virtutū ornamentis & inſi-
gniis illuſtrata & cōdecorata inſtar ſplendidiſſi-
mis ſummi cœli luminaribus inprimis reſulge-
& perpetuò coruſcat: His iisdē florens à primor-
diis naſcentis ætatis incœpit, his ſucceſſu temporis
undique crevit, his progreſſum fecit & in tot
terrarum orbe ſeſe extendit, his inter grauiſſi

Præfatio.

mas persecutionū procellas, & tribulationum tēpestates suffulta semper illasa permansit, his contrā omnia Demonum tentamenta, contrā hereticorum technas, schismaticorumque imposturas excellenter triumphavit, & triumphabit usque in sempiternum: Eam ob causam equidem obstupescunt Demones, mirantur heretici, fremunt illorum quotquot sunt aduersarij, quod Præpotentissimus Deus, postpositis illorum cunctis conatibus & nugis, soli suæ Catholicæ & Romanæ Ecclesiæ adeo præsto fuerit, & huius alumnis solis vitæ sanctitatem & miraculorum operationem contulerit, nec taliter (ut cum Psalte loquar) omni alijs nationi fecerit, neq; iudicia sua manifestauerit, neq; quemque illorum, vel unica hac virtutum excellentia insigniuit, sed perpetuis ignominijs affecit. At dicant alijs, in primitiua quidē Ecclesia multi & sanctitate vitæ & miraculorum ostensione claruerunt insignes homines, verum nostro seculo vix unum eiusmodi virtutibus à Deo donatum reperies? Esto unum ex multis multarum nationum omisissis, in Theatro quasi omnibus spectandum, proferam, qui & summa vitæ sanctimonia, & miraculorum operatione clarus, neque minor aliis viris sanctis

ad R. Præl. Weingarteni.

*in primitiua Ecclesia retro tot seculis prateritis
viventibus habendus sit : Is ipse fuit Beatus P.
Philippus Nerus Florentinus, primus Congre-
gationis Oratorij Fundator, qui tot Illustres He-
roas, tot indefessos Ecclesiae & Religionis Catho-
licae propugnatores, tot magnarum rerum scripto-
res educauit & spiritualis Pater de se genuit, in-
ter quos Illustrissimus Cardinalis Caesar Baronius
Apostolicus Bibliothecarius, acutissimus Anna-
lium Ecclesiasticorum scriptor & Thomas Bo-
zius Eugubinus, auctor insignium librorum, quos
de signis Ecclesiae inscripsit, ceu magna duo lumi-
na mundi fulgent & splendorem suarum virtu-
tum in uniuersum orbem diffundunt: Migravit
autem hic B. P. Philippus Nerus ex hac misera
lachrymarum valle anno salutis 1595. octauo
Kalendas Iunias, quae dies sacra erat Corporis
Christi solemnitate celebris, circa horam sextam,
cuius vita Beata, acta sublimia, & miracula di-
uinitus ab ipso ostensa in isto continentur, descri-
buntur & recensentur libello.*

*Cum itaq; Reuerendissime in Christo Pater,
Amplissime PRAESVL ac Domine Domine
Obseruandissime, Magno illo & Seculari sancti
Iubilaei anno nimirum Millesimo Sexcentesimo*

celebrati, ego singulari pietate & animi deuotio-
ne motus ob causam Sacrosancta Limina SS. A-
postolorū Petri & Pauli humiliter osculandi, san-
ctas portas flexis genibus perambulādi, Ecclesias
Augustissimas piē visitandi, miracula & monu-
menta obstupenda sanctorum submisſe veneran-
di, altaria & loca priuilegiata religiosē tangēdi,
scalas sanctas geniculatim ascendendi, Sanctissi-
mum D. N. CLEMENTEM VIII. Pontifi-
cem Max. salutandi, Gloriosissimum Illustrissi-
morum Cardinalium ceterum videndi, & de gra-
tiarum Thesauro atq; indulgentiarum plenitu-
dine paululum aliquid consequendi, &c. R O-
MAM per Dei gratiam feliciter me contulissem;
inter tot alia sublimia miracula in Vrbe ostensa
certior etiam factus de miraculis & illustribus
actis predicti Beati Patris Philippi Neri, quae in
speciali libello conscripta haberentur: siquidem
autem tunc temporis libellus idem sub praelo, sed
nondū typis absolutus esset, rogavi amicū quen-
dam, ut eo impresso ad me Exemplare unū illius
editionis destinaret, quod is pro sua praecleara hu-
militate qua pollet in se libēs recepit: Transmisit
ergo nō ita pridem mihi unum Exemplar Roma
impressum, potestatiq; consensu auctoris & Con-

grega.

ad R. Præl. Weingartens.

gregationis eiusdem Oratorij fecit, ut in Germania pro Germanis quoque recudi curarem quod etiam officiosè expediui, atque in hac parua forma ut instar Enchiridii esset eundem libellum deuotis germanis libenter communicau.

Quod autem Reuerendissime in Christo PATER, Amplissime præsul ac Domine Dn. obseruandissime hanc nouam editionem de vita B. P. Nerii, Reuerendiss. D. V. inscripserim, consecrârim & dedicârim, & sub clarissimo eiusdem R. Dom. V. nomine denuo emiseric, ex multis vnâ & alteram causam recēsebo: Prima fuit, ut Beatus hic P. Philippus Neri, cuius vita in isto libello conscripta continetur, locum aliquem haberet in amplissima Bibliotheca monasterii VVeingartensis vigili studio, indefessa industria & immensis sumptibus à Reuerendiss. D. V. erecta, & locupletata, quæ adhuc indies ab eadem nouis omnium Patrum & Scriptorum exemplaribus, amplificatur & augmentatur, ad quam fufius ornâdam ego hætenus iam ab aliquot annis ex Nundinis Francofordensibus iussu Reuerendiss. Dom. V. optimos quosuis tum græcos tum latinos Auctores quotquot haberi potuerint, perferri ad inclytum Monasterium VVeingartense

Præfatio.

curavi; Crediderim ita ego indubitanter Bibliothecam VVeingartensem præcipuis & instructissimis Germania & Italia Principum Bibliothecis conferri posse.

Alterâ causa huius nouæ editionis est, quia sancta vita, mores & miracula tanti Beati viri P. Philippi Nerij tantum Imperij Prælatus inculpata vita, sanctis moribus, cunctisque omnium virtutum generibus ornatum & conspicuum meritò deceant.

Postrema causa, quandoquidem Reuerendissima Dom. V. aliquoties dignata fuerit: me licet indignum seruitorem suis expolitissimis litteris paternè inuiserit & recreârit, inque suum fauorem adoptauerit, ut sit hæc eadem euidentis grati animi & submissionis meæ signum, & testimonium cui perpetuò inservire summæ laudis mihi duco.

Accipiat igitur Reuerendissima Dom. V. beneuolo animo hanc nouâ in hac noua forma editionem, Beati Patris Ph. Nerij Vitæ, sanctimonie & miraculorum, iam primum in Germania visam, in suum excelsum patrocinium, eandemq; à canino morsu Zoilorum & inuidorum latrantium rabie defendat & tueatur, meque humi-

ad Reuerend. Præf. Weing.

*lem suum seruitorem perpetuò sibi commenda-
tum habeat ; Deus ter Opt. Max. Reuerendiss.
D.V. cum toto suo Illustri Conuentu & spiritua-
li familia diutissimè & felicissimè incolumem
conseruet, & ab omni malo protegat, ad multos
annos, ad multos iugiter annos. Datum Fran-
cofurti ex aedibus Parochialibus in festo S. Geor-
gij Anno Salutis nostræ. 1602.*

Reuerendiss. D.V.

humilis seruitor

Valentinus Leuchtius S. Th.
D. Ecclesiastes S. Barthol.
ibidem.

ILLVSTRISSIMO
AC REVEREN.^{MO} PATRI ET D.
ALEXANDRO MEDICI
CARDINALI FLORENTIAE,
PATRONO OPTIMO.

Antonius Gallonius felicitatem.

PETRVS Damianus S. R. E.
Cardinalis, Episcopus Ostien-
sis doctrina, & sanctitate infi-
gnis ægrè admodum tulisse le-
gitur, Alexander Cardinalis Amplissime,
cum videret tribus ferme lustris neminẽ
extitisse, qui S. Romualdi vitam tot virtu-
tibus illustrem litteris commẽdaret. Nec
sanè immerito; nouerat enim Sanctorum
historias cõscribere & Deo summè gratũ,
& Sanctis ipsis esse periucũdum; cuius rei
indicia in Ecclesiasticis historiis extāt nec
pauca, nec obscura. Huc illud etiam acce-
dit, quòd eam lectionem & multis salutis
initiũ, & plurimis ad vitæ spiritualis pro-
gressũ nec præclara attulisse adiumenta
compertum est. Certè S. Augustinus. De-
metriades virgo, Romualdus, Domini-

CUS,

cus, Thomas Aquinas, aliique complures
maximum ex ea fructum percepere : &
Beatus ille Ioannes Columbinus id ea
narratur assecutus, ut vitam melius mu-
taret. Ergo cum hæc ita sint, nil mirum si
Sanctissimi viri, gravissimique Auctores
ab ipso Ecclesiæ nascentis exordio ad hæc
v. que tempora, in rebus gestis insignium
sanctitate virorum conscribendis multū
operæ, ac laboris consumpserint. Horum
exemplum cum sequi conaremur, quorū
nos assequi facultatem posse desperaba-
mus, vitam Beati parentis nostri Philippi,
eius gratia, ac sanctæ obedientiæ viribus
freti literis consignandam suscepimus :
eaq; iam, Deo bene iuvante, absoluta ut in
tuo nomine appareret, Congregationi
nostræ visum est, non ea tantum de causa,
quod ipsā officiis quotidie quibus potes
(potes autem pluribus) tuearis; verū
etiam quod eiusmodi institutorē Philip-
pum Nerium Florentinū, ut olim in ter-
ris summo amore, ita nunc viuentem in
cœlis, tanquam Dei amicū, Sanctūq;
virum pari semper honore, ac veneratio-
ne tue-

ne fueris prolecutus. Accipe igitur hoc
nostrum vt erga te grati, sic pij in Beatum
Patrem animi monumentum ea facilita-
te, & humanitate, qua vniuersam Orato-
rij Congregationem prosequi consueui-
sti: Quam sanè vt tuis fouere patrociniis
eadem alacritate velle perseueres, cha-
ritatis incrementum, vt quàm diutissimè
possis, vitæ longiorem terminum nos
more nostro pro eo ac debemus, à
Christo Iesu Dei filio de-
precamur.

AVCTOR LECTORI.

ABSOLVIMVS tandem candide
Lector, vitā Beati Philippi Nerij,
non nostris viribus, qui parū va-
lemus facultate scribēdi, sed illius
ope, qui infantium linguas facit disertas. Digessi-
mus eam in annos, non idcirco solum ut quò mi-
nus confusa essent singula, eò essent omnia cla-
riora, sed multò etiam magis, ut ex continuatio-
ne, ac serie annorum, & continuata, perennisque
Beati viri sanctitas, & Congregationis progres-
sus appareret. Stylo vsi plerumque sumus presso
quidem, sed non obscuro. Quæ in historiam re-
tulimus, à iuratis, fidelibusq; testibus deprompsi-
mus ducentis quinquaginta duobus, qui scilicet
aut viderunt ipsi, aut ab iis, qui viderant, cog-
nouerunt. In singulas fermè res testes dedimus,
quos in pagine extremitate adnotauimus; ubi
etiam cōsimilia persæpe iis, quæ de Philippo nar-
rantur, Sanctorum exempla citauimus. In testi-
bus (ut ceteri fileantur) S. R. E. Cardinales sex,
qui cum Philippo vsum & consuetudinem ha-
buerunt, nempe, Alexander Medices, Augustinus
Cusanus, Octavius Parauicinus, Federicus Bor-

romanus, Franciscus Maria Taurusius, Caesar Ba-
ronius. Testes auditi omnes iuris ordine ritè ser-
uato, ab integro, atque incorrupto viro Iacobo
Butio presbytero Gallesano Ciuitatis Castellanae
(sic hodie dicitur) diœcesis, Basilicæ Lateranensis
Canonico, publico Apostolica auctoritate nota-
rio, in Romanæ curiæ Tabularium relato, visi-
tationis Apostolicæ S. D. N. Clementis Papæ O-
ctauï notario, & Hieronymi Card. Rusticucci
Episcopi Sabinens. eiusdem S. D. N. Pap. Vicari
Congregationum, ut vulgo appellamus, à secre-
tis. Hæc erant, de quibus monitum te volebam
Ceterum si fortè meus labor legenti, alicui fuerit
usui, à te repensum id mihi velim, ut in tuis sis
ad Deum precibus memor mei, simulque Patri
Optimo iam inter Calites reposito denege-
rem filium commendare ne-
graueris.

Nos Angelus Vellius Præneltinus Cōgregationis Oratorii Præpositus Generalis, & Deputari, Virę Beati Philippi Neri Florentini eiusdem Congregationis Fundatoris, libros tres à P. Antonio Gallonio editos, per duos nostrę Congregationis Sacerdotes recognosci mandauimus: quos cū illi approbauerint, eosdēq; Amplissimi S. R. E. Cardinales infra scripti approbent, probamus etiam, vt imprimi possint, modò placuerit Reuerendissimis Dominis Vicesgerent. & P. Magistro Sacri Palatii. Datum Romę die SS. Christi martyrum Papię, & Mauri quarto Kal. Februarias an. 1600.

Omnia, quę de Beato Philippo Nerio conscripta sunt, partim propriis me oculis vidisse, partim certo grauissimorum virorum sermone cognouisse attestor ego.

Octavius Tituli S. Alexij Presbyter Card. Parauicinus.

Federicus S. Marię Angelorum Presb. Cardin. Borromęus.

Franciscus Maria Card. Tituli S. Bartholomęi Archiepiscopus Senen.

Cæsar

Cæsar Cardinal. Baronius Tituli SS. Nerei, &
Achillei.

Alphonfus S. Sixti Presbyter Card. Vicecomes.

Angelus Vellius Præpositus.

Petrus Peracchionus

Germanicus Fidelis

Thomas Bozzius

Iuuenalis Ancina

} Deputati.

Imprimatur.

P. Episcopus Rauellen. Vicesgerens.

Imprimatur.

F. Gregorius Seruantius Reuerendissimi

P. Magistri Sacri Palatij socius.

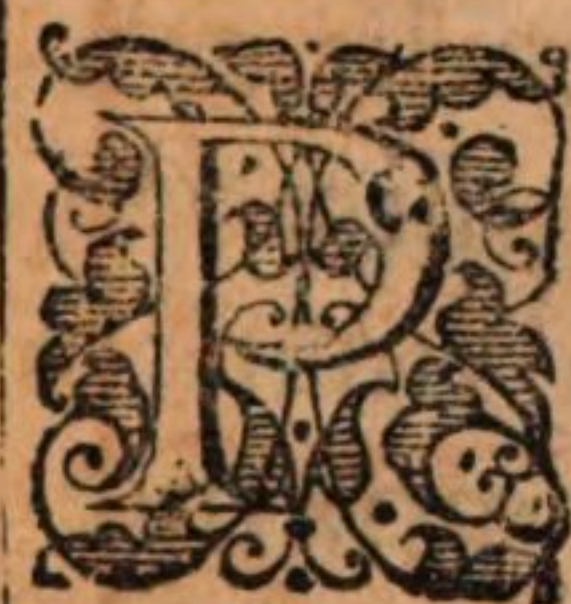

BEATI
 PHILIPPI
 NERII VITÆ
 LIBER PRIMVS.

Iesu Christi anno Leon. X. Pap. ann. Philip. ætatis añ.
 1515. 16. 17. 18. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.
 19. 20. 21.

*Historia
 huius
 initio plu-
 res quan-
 doq; annos
 simul un-
 gere cogi-
 mur.*

Ortus eius, & educatio.

PHILIPPVS NERIVS
 Leone Decimo Floren-
 tiæ nascitur xi. Kal. Au-
 gusti B. Mariæ Magdale-
 nę per uigilio, post mediam noctem,
 anno redempti Orbis millesimo
 quingentesimo decimo quinto.

Parentes habuit, Franciscum Ne-
 rium, & Lucretiam Antonij Soldi
 filiam.

Infanti cum sacris baptismalibus

Vitæ lib. 1.

A

initia-

initiaretur, Philippi ab optimo, pio-
que Genitore nomen inditum.

Quintum vix iam ætatis annum
attigerat, cum parentes vsque adeò
reuerebatur, vt ne latum quidem,
vnguem ob eorum iussis discesserit
vnquam, nullamque eis molestiam,
nullamque exhibuerit sollicitudinẽ.

Christi
1522. 23.
Adriani
Pap. 1. 2.
Ætatis 8. 9.

Duxerat rusticus, annos huius se-
culi vigesimo secundo, aut certe in-
sequenti, Adriano Sexto Pontifice,
è villa Francisci Nerij patris ad Phi-
lippi ædes asellum onustum pomis:
in hunc Philippus annos tum octo,
vel nouem natus vbi ascendit, con-
tinuo factum est, vt ex altissimo lo-
co cum asello in cellam vinariam
præceps rueret: accurrũt mox mœ-
stissimi parentes, & quem extinctũ
iam inde extrahere putabant, viuũ,
incolumemq; nulla; lẽsum ex par-
te, singulari Dei beneficio, qui illũ
ad multorum salutem nasci facerat,
inueniunt. Atqui nõ me latet B. Pa-
trem inter maxima, quæ à Deo ac-

cepe-

ceperat dona beneficiaque hoc v-
num referre solitum, quo scilicet
certum interitum, Deo ad magnas
res eum destinante, euaserat.

Quodam die, cum vnà cum Eli-
zabetha sorore Clemente Septimo
Pontifice, psalmos dauidicos reci-
taret, Catharina soror, natu maior,
eos exturbare est aggressa; ergo
Puerulus, vt se, atque Elizabetham
ab eius eximeret molestia, Catha-
rinam leuiter retrudit: Quod vbi
pater cognouit, eum acriter corri-
puit. Qua ex re tantum B. Puerulus
adoloris cœpit, vt culpam (si qua es-
se in prima illa ætatula sua poterat)
vberrimis lacrymis delcuerit.

Nihil illo honestius, nihil amabili-
us, nihil comius: erga maiores natu
reuerenter se gerebat, equalibus fa-
cilis erat, minores amplectabatur,
irasci nesciebat. Quibus ille rebus
assequebatur, vt nō solum ab omni-
bus vnicè amaretur; sed etiā vt Pip-
pus bonus, vulgo iā diceretur: quod

Christi
1524. 25. 26.
27. 28. 29.
30.
Clem. VII.
Pap. 1. 2. 3.
4. 5. 6. 7.
Ætatis 10.
11. 12. 13. 14.
15. 16.

^a
*Gravissimi
auctores,
qua San-
ctissimi Vi-
ri à pueris
fecere po-
steritati
tradunt,
lege Atha-
nasium in
Antonio,
Venantiū,
in S. Rade-
gūde, Pau-
linum in
Ambro-*

*sio, Geor-
gium Mo-
nachum in
Theodo-
ro Sicaota,
Petrum
Rauz in
S. Vincen-
tio Ferrer.
Sur. in S.
Thoma A-
quin. tom.
2.*

sanè vocabulum, nihil aliud, quàm
Philippū probū innuere videbatur.
Ergo hic puerulus in sortē Domini
electus Ecclesias frequētabat, verbi
Dei præcones in templis, vñdecimo
ætatis anno (fuit is huius sæculi vige-
simus sextus) libenter audiebat; &
præcipuè Religiosum quendā Bal-
dolinum ex Humiliatorum familia,
de cuius eximia sanctitate mira ille
narrabat, quæ breuitatis studio mis-
sa facio. Porro huius serui Dei con-
cionibus intererat Philippus Chri-
sti anno millesimo quingentesimo
vigesimo septimo.

Primam ætatem in Grammaticis
cognoscendis, atq; tractandis totā
ferme consumpsit: nec sanè frustra,
ex eo enim studio fructum tulit ma-
ximum. Præceptore vsus est Cle-
mente quodam Latinis literis, vt
temporibus illis satis erudito; neq;
verò Philippus in literis solūm pro-
fecit, sed in pietate multò magis.

Patris nouercam ætate iam deue-

xa, eo quo potuit honore semper est
prosequutus, eiq; adeo ille gratus,
acceptusque erat, ut cum patrio so-
lo egrederetur, tanta fuerit affecta
tristitia, tantoq; fauciata dolore, ut
luctu ferè tota consumeretur: inci-
dens verò illa in morbum, ex quo non
conualuit, Philippi nomen in ore
frequentissimè habebat, cumque
quasi coram adesset, sibi nonnun-
quam videre videbatur.

Iesu Christi anno Clem. VII. anno Ætatis anno
1530. 31 7. 8 16. 17

Adolescens patrio solo egreditur.

CVpidus B. Pater, cum sextum &
decimum annum ageret, euan-
gelicæ perfectionis, aduersa quæcū-
que Sanctorum exemplis excitus
patientissimè tolerabat; in febrim
cum incidisset, eam tam facilè tulit,
ut credi vix possit, quandoquidē ad
morbum non modò remediū nō pe-
tijt vllum; sed ne ea quidē se vexa-
ri cuiquam aperuit? verum vbi id

vna de feminis affinitate sibi coniuncta aduertit, quod Philippo opus erat, quamquam ab eo non requisita, ministrabat,

Quo tempore Florentiæ fuit, nō potuit eius virtus cubiculi parietibus, domesticisq; tenebris diutius contineri: sed emerfit è patria sede, & in luce Florentiæ, in ore, atq; oculis clarissimorum ciuium versabatur, vt ab ipsis iam inde à puero Pippus bonus, ab adolescentia Philippus probus diceretur. Quibus rebus postea factum est, vt cū sparsi rumores de bonis operibus, quibus se Romę tradiderat, Florentiæ audirentur, hæc conciues inter se de eo colloquerentur: quid est quod miremur de his? quandoquidem seruatum à nobis est, cum ipse hic moraretur, quàm probè, quàm piè, ac religiosè in omnibus rebus perpetuò se gesserit; hisq; permoti, cupiebant ius orationibus adiuuari.

Annos decē & octo natus à Fran-

cisco

Christi

1532. 33.

Clem. VII.

Pap. 9. 10.

Ætatis. 18.

19.

cisco patre ad auunculum Romu-
lum missus est in campaniā ad op-
pidum, cui à Sancto Germano no-
men, ad radices sitū montis Cassini;
missus autem eò fuit non ea tantum
de causa, vt mercaturam exerceret.
sed vt magnarum opū, quibus auū-
culus affuebat, hæres institueretur.
Is siquidē, cui præter vnū Philippū,
nullus erat hæres, tātum possidebat
diuitiarum, vt earū summa pergran-
dis esset ad viginti duorum aureo-
rū millia, vbi paucos moratus dies,
quod timebat conscientiam ledere,
longè potiore, præstantioreq; iā
inde animo mercaturā concipiens,
auunculo, omnibusque aliis Christi
causa relictis, ^a quippe qui diues cū
esset, pauper pro nobis fieri voluit,
Romam, vbi soluto, liberoq; animo
suas omnes cogitationes, omniaq;
studia in vno Deo figeret, se contulit
anno post Christum natum millesi-
mo quingētesimo trigesimo tertio.

Vrbē ingress⁹, domū Galeoti Cac-

a
*Imitari vi-
detur illu-
strum Sā-
ctorum ex-
empla nē-
pè Antonij
Magni, cu-
ius res ge-
stas prose-
quitur S.
Athanas.
Hilarionis,
cuius Vita
historiam
S. Hier.
mandat li-
teris. A-
braha Sy-
ri, cuius res
gestas B.
Ephrem
conscribit,
Danielis
Stylita, de
quo Meta-
phrastes a-
pud Sur.
tom. 6*

cij ciuis Florentini diuertit, in qua aliquot diuersatus annos non obscura dedit suæ in Deum pietatis indicia. Vitam victu asperā, sed cōtinuis meditationibus suauem, ac planè cœlestem ducens simplici pane, aqua ad potum adhibita semel in die se reficiebat; nonnunquam, ne dicam sæpissimè, domandi corporis feruori cedens totum triduū cibo abstinuit; sui ipsius contemptū perpetuò amauit. Mūdāna omnia, vt Christo, cui se totū dicārat, frueretur, animo despiciebat, semet deseruerat, semet oderat, deliciæ suæ Christus, eiusq; amor respondendi cupidus, solius Dei assidua meditatione dies, noctesq; delectabatur.

Verum his nō contentus, vt maiore in dies, incredibiliq; Christi ardebat amore, ita hoc ipso amore stimulante, maiora agere, durioraque pati, eiusdem Christi desiderio, omnibus prorsus votis expetebat: iucundæ erant Philippo vigiliæ, sua-

ues dolores, labores expetendi, nihilque ad summum erat, quod Deo gratum fore putaret, quin illud amplecteretur.

Sed illud hic non inuoluam silentio, quod sub hæc ipsa tempora eidem accidit. Quodam namque die cum in itinere esset, obuios habuit nescio quos homines perditis prorsus moribus: hi mali dæmonis impulsu, eius fortè allekti pulchritudine, omni deposita verecundia castissimum adolescentem ad scelus inuitant, quos ille cum declinare, quod vehementer optabat, non posset, eamque ob rem dolore conficere-
tur, venit illico ei in mentem verbū Dei, quod omni gladio ancipiti penetrabilius nouerat, maximam habere vim ad flagitiosorum hominū corda emollienda. Ergo sermone de rebus diuinis, deque peccatorū turpitudine eos aggressus, illorum animos ita accendit, vt diuinorum verborū efficacia, non solum omni

*Consimile
prorsus le-
ges in Vita
S. Bernar-
dini Senē-
sis apud
Sur. tom. 3.
cap. 4. &c.*

illa tentatione eos liberos reddiderit, atque à statuto facinore reuocauerit, sed etiam in alios Domino re suam adiuuante, mutauerit: O miram Dei bonitatem! qui captatum venerant, maximo ipsorum bono, ab inermi adolescente, sola diuini verbi prædicatione capiuntur, neq; inde discesserunt antequam euomerent virus iniquitatis suæ.

Iesu Christi anno
1534.

Clem. VII. Pap. anno
II.

Ætatis anno
20.

Romæ ad Philosophiæ studia transit.

Romæ cum moraretur Philippus, venit illi diuinitus in mentem, philosophiæ se tradere; in his tamen pietatis studiū minimè negligēdum duxit; quamobrem spiritualia, quæ vocant exercitia, nulla ex parte prætermisit vnquam, vt qui fastidiret præfētia: Philosophiæ operam dabat ille, quod Deo rem gratā se facere arbitrabatur, in qua

tantos

tantos breui progressus habuit, ut cum excellentibus in eo genere compararetur: nec tamen eo tempore, quamquam philosophiæ deditus, frequens orandi studium, & cōsue- ta pietatis officia prætermissa fecit, quinimo orationi, diuinarum rerū meditationi multum temporis tribuebat assidue. Quibus rebus & fortior se ipso in dies fiebat, & melior, maior enim subinde eius, ut ætatis, sic virtutis fiebat accessio: mirum profectò dictu videtur, quanta animi puritate, quanta- que innocentia lubricam illam inter studendum ætatem transegerit; Etenim apud eruditissimum virum Cæsarem Iacomellum præceptorem suum, & Antonium Altouitum Florentiæ Archiepiscopum, eam probitatis, integritatisque opinionem est adeptus, ut cum ambo probi cognomine honestauerint.

In studijs accerrimo ad disputādū

præ-

præsertim ingenio præditus erat: in rebus theologicis, quas optime callebat. B. Thomæ sententiam perpetuo probavit.

A cōdiscipulis, atque collegis vnice pro eius eximia suauitate, morum elegantia & Christiana humilitate diligebatur; nullusque erat, qui loqueretur de eo verbum malum.

Philosophiæ studijs iā grauter, sufficienterq; instructus, adeò ab omni voluptatis illecebra liber extitit, vt constanti amicorū fama virgo semper habitus sit. Et hanc quidē cum animi, tum corporis virginalē integritatem ad extremum vsq; spiritum, absque vlla labe, aut suspitione intactam prorsus, illibatamque, vt suo loco pluribus dicetur à nobis, seruauit.

Iesu Christi anno
1535. 36. 37.

Pauli III. Pap. anno
1. 2. 3.

Ætatis anno.
21. 22. 23.

Paulus III.
Pontificatū
iniit 3. Idus
Octob. an.
1534.

Acta eius in gymnasio.

Quo tempore Philppus sese in
literarū studijs exercuit; quā-
quam interdum cum sodalibus ver-
sabatur, ac de quæstionibus natura-
libus, & obscuris crebros cum illis
sermones, ac disceptationes misce-
bat; solitudinis tamen ultra quam
dici potest appetentissimus, noctu
longas vigilias trahebat, atque iu-
xta Apostoli monitum, inuisibilia
Dei per ea, quæ facta sunt, intellectu
conspiciebat, sempiternam quoq;
eius virtutem, atq; diuinitatē, quā-
tum homini corruptioni obnoxio
fas est, scrutabatur.

Septem Urbis Ecclesias, & reli-
gione, & summorum Pontificum
indulgentijs celeberrimas, nemine
sibi comite adiūcto, obibat frequē-
tissimē. Nouerat enim de anima
Christi amore flagrante scriptū re-

periri

*Idē fecisse
sacratissimos
viros, om-
nes faten-
tur, tu in-
terim legi-
to Osbertū
Monachū
in Vita S.
Dunstani
Episcopi
Cātuariē-
cap. 37. a-
pud Sur.
tom. 3. Bā-
dominā in
Vita S. Ra-
degundis
Reginæ.
Theodori-
cum in S.
Dominico
lib. 1. c. 4.
& demū*

*Surv. in
S. Elea-
zaro Co-
mite tom.
5.*

Ducam eam in solitudinem, & lo-
quar ad cor eius. & alibi. Sedebit so-
litaris, & tacebit, quia leuabit se
supra se.

Paupertatem adeo coluit, vt ni-
hil vnquā à cognatis, & consangui-
neis accipere decreuerit. A Frācisco
patre, cui egregie carus erat, Romæ
cum esset, nihil, præterquam initio,
vnum, vel alterum indusiū accepit.

Caducarum rerū curas, ac præci-
pue quæ ad affines, cognatosue spe-
ctarent, refugit omnino.

Cubiculo vsus est perangusto, in
quo nihil erat præter lectulum v-
num, & libros aliquot, & iudusia fu-
ne ad parietem appensa.

Vbicunq; sese dabat occasio, cu-
piditates, motusq; animi à ratione
abhorrentes comprimendi, ample-
ctebatur eam auidissimè; sequemet
in omnibus vincere curabat. Hinc
filios suos monere solitus erat, vt se
ipso minimis etiam in rebus vince-
re studerent, si magnorū certaminū

inde

inde victores fieri cuperent. Denique in id totis viribus incumbere sibi in animo erat, ut ducem Christum paupertatis, sui que contemptus amatorem eximium sequeretur in omnibus.

Iesu Christi anno
1537.Pauli III. Pap. anno
4.Ætatis anno
23.

Totum se Christo dicat.

INterea cum B. Pater adeo abunde, sufficienterque in scientiis humanis instructus esset, ut iam cum paucis è sodalibus conferendus videretur, literarum studiis relictis, se totum, ut vocantem Christum sequeretur in exitu anni huius seculi, ut opinor, trigesimali septimi, orationi, rerumque diuinarum meditationi commisit. Illud autem ante omnia aggredi constituit, ut quos haberet^a libros venderet. Eo enim ardore inueniendi Christi teneri coepit, ut verbis explicari vix possit, in feruore spiritus ambulans.

a Idem fecisse S. Dominicum scribit Theodericus Vita eius lib. 1. c. 2.

Oratio

Oratione nihil Philippo suauius, nihil dulcius, nihilque iucundius: orabat ille dies, orabat noctes; nihilominus non explebatur orandi sitis orando; sed excitabatur magis.

Cum reputaret ille apud animū suum, vel acerbissimā Christi mortem pro salute humani generis obitam, vel impiorum noxas, delicta q̄; quibus iram Dei in se concitabant, lacrymis totus conficiebatur. In suum ille corpus, ut spiritus suggerebat, sæuibat libētissimè. Flagitiosorum hominum cōuersionem enixè à Domino per vnigeniti filij sui mortem non sine magna lacrymarum profusione petebat assiduè. Imaginem Christi in cruce pendentis cū cerneret, lacrymas tenere non poterat; quinimo cum Philosophiæ operam daret, ea visa, fletum cohibere nequibat.

Illud quoque ei in more positum erat, ut singulis penè diebus solus remotis arbitris, septē Urbis Eccle-

sias,

fias, vel certè earum vnā, & alterā religionis causa adiret. Quantum autem ille ex eiusmodi peregrinationibus profecerit, quāue solidos inde diuinæ voluptatis ceperit fructus, incredibile dictu est. Sæpe enim totas noctes in pia cælestium rerum meditatione hisce in locis consumebat: sæpiissimè apud cœmeterium, quod Calixti dicitur, in oratione pernoctabat: somni parcissimus, nuda humo sub harum Ecclesiarum porticibus, cum eum necessarius somnus occupasset, cubabat.

In precibus præterea Deo fundēdis eam adeptus erat facultatem, vt diuina potius vi ad eas adduceretur, quā noua aliqua de rebus cælestibus meditatione diuini amoris flāmam in se ipse excitare cogeretur: tanta verò plerunque cum precibus insisteret, cælestium gaudiorum copia perfundebatur, quantam sustinere vix poterat, eamq; ob rem non humi solum sese prosternere, sed his

etiam vocibus ad Dominum clamare opus habebat: Sat est Domine, sat est; contine iam, quæso, vndas gratiæ tuæ. Quodam die cum ex nimia istiusmodi dulcedinum vi haud procul exitio abesset, maiore quàm antea animi impetu diuinam cœpit implorare clementiam: Recede à me Domine, aiebat, recede; quandoquidem tantam cœlestium gaudiorum molem sustinere, mortalis cum sim, nequeo: en morior Domine, ni confestim succurras, ni opem feras: Cumq; ille hunc in modum diutius precatus esset, leniuit Dominus aliquantulum (vt ipso referente cognouimus) summum animi eius ardorem. Ergo mirādum non est, si suo ille doctus periculo dicere soleret: verè Deum amanti nil grauius, nil durius, aut molestius posse vita ipsa contingere: ^aSancti enim viri mortem in desiderio, & vitam in patientia habere dicuntur.

*a S. Greg.
lib. 9. reg.
epi. 27. &
lib. 11. epist.
24. Aug.
tracta. 9.
in epist. 1.
Ioan.*

Tentationes eius.

EA in peregrinatione Ecclesiarum, qua ille, vt dictum est, utebatur creberrimè, sicuti magna à Deo dona accipiebat, beneficiaq; ita contra à Diabolo, vt illum ab instituto absterret, multa sustinuit inuitus, eum etenim, modò hac, modò illa aggrediebatur via: nunc ardentes ad libidinem faces, subijciendo, quas ille tentationes lacrymis semper, orationeq; vincebat: nunc alijs artibus eum assiduè diuexando, quibus nihilominus tantum abest, vt Philippo quicquã nocuerit, vt maximè profuerit; occasione illi nimirum præsentissimam præbens gloriosi triumphi de hoste immanissimo erigendi.

Illud porrò eidẽ hac in peregrinatione accidit memoria sanè dignũ. Obeũti nocte intẽpesta, nullo sibi adiũcto comite, eas, de quib⁹ loquimur Ecclesias tres illico dæmones

*a Similibus
tentationi-
bus impu-
gnantur à
damone
Sãctissimi
Viri. tu in-
terim lege
S. Atha-
nasiũ in
Vita B.
Antonii, S.
Hierony-
mum in
Vita Hila-
rionis Abb.
& demum
S. Greg. Pa-
pã in rebus
gestis S. Be-
nedicti
dialo. lib. 2.*

*b Diabolū
Sanctis vi-
ris terrore
incutere
solitum eo-
rum res ge-
stæ testan-
tur. percur-
re Me-
taph. in
Daniele
Stylita.
Georgium,
Monachū
in Theodo-
ro Sicaota,
Osbertum
in Dunsta-
no apud
Sur. tom 3.
c. 15. & de-
mū Theo-
retum in
Philotheo.*

*S. Greg.
Hom. Eu-
ang. II.*

Esa. c. 24.

b se se eius deterrendi causa, ad Ca-
put bouis, sic dictum locum, obii-
ciunt; quorum ille truci aspectu nō
modò non motus est, sed eos etiam
per contemptum nullo trepidatio-
nis signo dato, quòd cælestibus mu-
nitus præfidiis sub vmbra diuini la-
teret auxiliij, præteriit, cœptumque
iter, vt fortiter, ita constanter pere-
git. Id vbi aduertere infesti illi ne-
quitia spiritus, omni eum superan-
di spe deiecti, sese subito proripiunt.
Atque eius ferè generis per id tem-
pus planè multa alia à dæmonibus
in hac ipsa peregrinatione sustinuit;
sed vbi nouis à diabolo tentationi-
bus roboratur.

Verum, quæ ille à Deo acceperit
dona, horum ipse sibi conscius erat,
cæteros interiora quæque celata ef-
se volens. Nouerat enim Gregorij
sententiam, dicentis : deprædari
vult qui thesaurum palam portat
in via. illudque præterea crebrius
apud se reputabat : Secretum me-

um

um mihi, secretum meum mihi.

Testantur sanè omnes, qui Philippo intimi erant, nunquam se hominem vidisse, qui ab humanis laudibus æque atq; ille abhorreret, aut qui de se ipse sentiret, prædicaretq; demissius; quandoquidem neque scientiam, qua præclarè instructus erat, neq; sanctimoniam vitæ ostendere visus est vnquam; sed tum verbo, tum incessu, tum reliquis modestiam in primis, gloriæque contemptum præferre nitebatur: Spiritū enim ille mortificationis, qui dicitur, perpetuo coluit. Quocirca miretur nemo, si de occultioribus eius rebus gestis pauca admodum enarrari poterunt.

Illud sanè pro comperto habetur, quod ex illa peregrinatione, ut maxima incrementa virtutum pertulit, ita plurimas contra dæmones, clarasq; victorias reportauit.

*Ad agros in Xenodochiis decumbentes
pergit.*

PHilippus interim his non contentus, Nosocomia, publica que valerudinaria adire cœpit, seq; totū ministrandis ægris tradidit. ergo miserorū lectos circumiens mæstos blandè solabatur: perditos celestiū bonorum spe recreabat: cunctos ad patientiam, honestatemq; vitę hortabatur: animam agentibus præsto erat, quibus tanta ille cum animi alacritate, ac diligentia dies, noctesq; ministrabat, vt cuncti obstupescerent, nec prius eos deserebat, quàm illi è vita migrassent; neque is labor irritus fuit; ex eo enim magnos collegit salutis animorum fructus.

Et hæc quidem consuetudo inter laicos homines, ægris in Xenodochio iacentibus, inseruiendi, tum primum longo fortè interuallo ante id tempus intermissa, rursus initiū habuit.

Perseuerantia in illo admirabilis fu-

it. Flo-

it. Florentiam, in qua natus, educa-
tusq; erat, nec viuento, nec mortuo
patre^a repetijt: Roma nunquam, ni-
si Ecclesiarum visendarum gratia e-
gressus est.

In omni vita sui ipsius cōtemptui,
Christi Domini nostri, aliorumque
Sanctorum exemplo incitatus, per-
petuo studuit.

Vitam complures annos eremi-
ticam propemodū duxit, lacrymis
se magis, quàm pane reficiens; sin-
gulis diebus sese flagellis quàm a-
cerrimè cædens; super nudam hu-
mum cubans; simplicem panem cū
pauculis nonnunquā oliuis, herbu-
lis, seu pomis ad cibū, & simplicē a-
quā ad potum adhibens. Eam verò
parsimonix, frugalitatisq; rationē
ad extremū vsq; diē propemodū re-
tinuit: Sacerdos enim factus, mane
ientaculo perbreui, vesperi exigua
cæna corpus reficiebat; vino modi-
co, eoq, maxime diluto, frequēterq;
simplici aqua ad sitim vsus. erant

*Idem præ-
ter ceteros
Magnum
Archimā-
drinā Nice-
tam fecisse
auctor est
in eius Vi-
ta Theo-
sterictus.*

ei cœnæ vel bina oua mollia. siue
forbilia, vel olera, vel demum legu-
mina, omnia sale, acetoque condi-
ta; plura autem fercula sibi in ea-
dem mensa apponi haud quaquam
permittebat; carnem rarò obsonij
loco adhibuit: nulli vnquam fercu-
lo, quamuis per totum triduum ie-
iunus, arrisit; lactis, & quæ lacte cō-
ficiuntur nihil, quoad vixit, gusta-
uit; pisciculis rarius vescebatur; pul-
te abstinebat.

Iesu Christi anno	Pauli III. Pap. anno.	Ætatis anno.
1538.39.40.41.	4.5.6.7.8.9.	24.25.26.27.
42.43.	—	28.29.

*Laicus in proximorum salute pro-
curanda summo studio elaborat.*

*Egregiè
operā na-
uauit his
annis pro-
ximorum
saluti.*

LAicus admirabilem in terris vi-
tam ducebat; videres. n. in eo in-
credibilem caducarum rerum om-
nium contemptum, summam ani-
mi demissionem, vehemens orandi
studium, miram ciborum parsimo-
niam, amorem in Deum maximū.

Ad

Ad Christianæ perfectionis culmen vbi his gradibus ascendit, ad proximos adiuuandos, anno huius sæculi circiter trigesimo octauo, euocari se sensit: Decebat enim, vt id lumen non sub modio amplius, sed super candelabrum Ecclesiæ poneretur, quo ijs, qui in domibus Dei sunt, luceret.

Ibat diebus singulis in eum Urbis locum, quem Florentini mercatores incolunt, vbi sermonibus de rebus piis ita iuuenum animos ad sectandas virtutes incitabat, vt illorum complures ad pietatem amplectendam conuerterit. Eodem itidem consilio scholas frequentare consueuerat.

Illud vero summæ Philippo curæ erat, vt in facinorosissimi cuiusque amicitiam sese insinuaret, arbitratu nimirum, vt quisque maximè opis indiget, ita ei potissimum opitulari. Nec sanè frustra id erat; quādoquidem multos, Deo bene iuuā-

a Sancti
Siri & ca-
stimoniam
seruarent,
feminarū
colloquia,
congressus
que quod
poterant
deuitabāt.
legantur
res geste S.
Bernardi-
ni Senen.
apud Sur.
tom. 3.

te, è corruptis moribus, ad emenda-
torem vitam traduxit. Nec deerant
qui tantam Philippi sanctimoniam
mirarentur, vt qui cum flagitiosissi-
mis hominibus tā familiariter, nul-
lo sui malo, atque maximo illorum
emolumento versaretur. A femina-
rum verò consuetudine, suæ ca-
stimonix insidias, a abstinuit.

Homines quot plures poterat
Christo adiungere nitebatur; tot
enim, tantosq; sermonibus simul de
rebus diuinis, simul sanctimonix, ac
frugalitatis exemplo, vt se variis Re-
ligiosorum familiis addicerent, im-
pulsit; vt Beatus Ignatius Societ. Ie-
su institutor, & auctor Philippum
Patrem campanæ, seu tintinnabuli
vocabulo comiter insigniret, vtpo-
tè qui alios ad Religiosorū familias
cum mitteret, ipse in sæculo perma-
neret. Quod tamen diuinitus fa-
ctum esse nemo est qui ambigat:
Nam eius opera (vt res ipsa indi-
cauit) vti volebat Dominus ad no-
uam

uam instituendam vitæ rationem, toti Ecclesiæ, mortaliumque saluti proficuum. Ex quo quidem instituto, quod in hanc diem certissimo cū fructu retinetur, homines, cū sanctitate, tum doctrina insignes euaserunt.

Hoc verò non silendum, ea fuisse B. Ignatium sanctimonia, à Philippo dici solitum, ut animi eius interior pulchritudo foris promicaret, in cuius oculis, vultuq; coruscantes lucis radios sæpe à se visos esse profiteretur.

Novis à diabolo tentationibus premitur.

QVodam die cū per Amphitheatrum ab Imperatoribus Flaviæ gentis constructum, hodie Coliseum vulgus appellat, iter haberet, animo Lateranensem Basilicam inuisendi, dæmonem pauperis forma nudo corpore obuium habuit, quo viso, cum impuræ quædam cogitationes eius animū subiissent,

ipso

ipſo ad orationem confugiente omnis ea tentatio cōfeſtim abſceſſit, & diabolus turpiter victus inde auſugit. Memini me audiuiſſe Beatum Patrem, qui diceret eam tentationem non ex carne, ſed ex ipſo dæmone proueniſſe, atque ſe omnino credere pauperem illum (ita enim qua erat animi demiffione loquebatur) dæmonem, non hominem fuiſſe, quamquã hominis ſpecie ſe ſe illi videndum obiecit: Nouimus enim diabolum his, aut certè confiſmilibus artificiis ſanctiſſimos viros oppugnare ſolitum, cuius rei præclariffimum teſtem habemus Sanctum Gregorium Papam in hiſtoria, quam de rebus geſtis magni illius Monachorum Occidentis Patriarchæ Benedicti literis mandauit.

Post hæc cū humani generis hoſtis Philippū nulla ratione adduci poſſe cognoſceret, vt ſua ſponte de huius virtutis ſtatione decederet, eū per vim nolentē, & coactum iterum de-

cre-

*Dialog.
lib.2.*

creuit euertere. Ergo adolescentiū
 quorundam perditorum impudi-
 cis moribus in eius Virginitatē ac-
 cendit inuidiam: hi, cum Philippus
 fortē domi cuiusdam, solita obeun-
 di causa charitatis officia, morare-
 tur, tempus nacti opportunum, quo
 grauissimam impudicitiaē labem e-
 ius animo aspergerent, non satis ef-
 fe duxerunt, si egregiaē vnius viri
 abstinentiaē vnius mulieris libido
 opponeretur, binas feminas omni-
 um, vt creditur, impudentissimas
 in eum immittunt, & in eodem cu-
 biculo, ^a ipso prorsus in scio (indi-
 gnum facinus) vt omnis fugæ spes
 præriperetur, includunt. Sed pius
 Dominus, cuius ille causa id patie-
 batur, seruum suum, qui vnde fuge-
 ret, clausis vndique cubiculi fori-
 bus, non habebat, non modo non
 deseruit, sed nulla prorsus impudi-
 citiaē labe pollutum, ex eo eripuit
 periculo: Nam cum ardentissimis
 precibus diuinam imploraret cle-
 men-

*a Consimi-
 lia fermè
 narrat de
 S. Vincen-
 tio Ferre-
 rio Petrus
 Rauza-
 nus in eius
 rebus gestis
 lib. 1. c. 13.
 Et Guliel-
 mus in hi-
 storia S.
 Bernardi
 Abb. lib. 1.
 cap. 3.*

mentia, speraretque eum, qui tot Sanctarum Virginum corpora palam ad omnium hominum libidines diulgata integra ab omni labe seruauit, sibi in simili periculo non defuturum, non fefellit periclitantis serui fidem diuina benignitas, & deficientibus humanis opibus suum suppeditauit auxilium. Vix impudicæ illæ mulieres cõiecerant in eum oculos, cum, siue metu aliquo diuini supplicij perterritæ, siue pudore tactæ, vel quod credibilius est, sancti iuuenis, cuius pudicitia insidiabantur, auctoritate permotæ, cum in quendam cubiculi angulum recessissent, nunquam non modò manus castissimo corpori, sed ne inferre quidem oculos ausæ sunt. O magna virtutis vis, quæ lucet inter tenebras, splendetque per se semper, nec alienis vnquam sordibus obsolescit! O summus splendor honestatis, qui non solum in eo enitet, in quo est, sed in ipsos etiam improbissimos homines,

nes, cum ad eum accesserint, re-
dundat! Sed nunc ad Philippum re-
deamus.

Iesu Christi anno Pauli III. Pap. anno Ætatis anno
1544 10 29

A Spiritu Sancto miris decoratur donis.

Singulis diebus Philippus Spiri-
tum Sanctum quam poterat ar-
dentius precabatur, ut eū suis donis
ornaret, nullumque abesse sinebat
diē, quin eius opem imploraret: nec
incassum hæc fuerunt: Nam laicus
cum esset, annum vitæ trigesimum
non attingens, Christi scilicet an-
no millesimo quingentesimo qua-
dragesimo quarto, ea repentē spiri-
tus vi repleri se sensit diuinitus,
eoq; impetu, ut cor illico sibi intra
corpus saltitare cœperit, eoque ar-
dore inflammari, ut eū natura inusi-
tata quadam cordis palpitatione,
omninò se ferre non posse significa-
ret. Quamobrem benignus Domi-
nus, quò illum ad plurimorū salutē

diutius

diutius conseruaret, confractis atq;
in pugilli, eoque maiorem amplitu-
dinem, elatis duabus sinistri lateris
costulis, quarta scilicet, & quinta,
eiusdem cordis sinum, quò id libe-
rius ageretur, mirũ in modum am-
pliauit. Erat istiusmodi fractura in
anteriori parte pectoris, vbi costę in
cartilaginem desinunt. Quo ex tẽ-
pore adeò vehementer amplius
quinquaginta totos annos agitari,
concutique cœpit assiduè plus mi-
nusue vt mente rapiebatur in Deũ,
vt non modò toto corpore contre-
misceret, verum etiam lectulus ipse,
aliaque omnia, quibus ille infide-
bat, quasi terræmotu acta eo orante
quaterentur. Quæ cum illi (cui cor-
pus quadratum erat, neque gracile,
neq; obesum) sine vlllo doloris sen-
su euenerint, & ad extremum vsque
spiritũ sine dolore manserint, (nul-
læ enim nec intus nec foris punctio-
nes, doloresuè sentiebantur) omni-
no supra vires naturæ fuisse, ac diui-

num

num prorsus miraculum, Medici omnes, qui eius dum viueret, curationi, & postea corporis sectioni interfuere, vna voce testati sunt.

Mirum profectò erat hominem videre, ætate cōfecta, plus quinquaginta annos, continuas, voluntariasque cordis concussiones, palpitationesq; patientem. Crederes illum humana iam omnia fastidientem, Dauidis instar Domino dicere; Quis mihi dabit pennas sicut colūbæ, & volabo, & requiescam? Heu mihi quia incolatus meus prolongatus est! quando veniam, & apparebo ante faciem Domini?

Psal. 54.

Psal. 129.

Huius præterea doni cœlestis vi, tanta quoad vixit, spiritus, diuinæq; dulcedinis affluentia replebatur, vt mentem à cœlestibus auocare, animumque sæpissimè ad terrena conuertere, vt sacrum facere posset, cogeretur. Quod non eo solum referente cognouimus, sed re ipsa comperimus: Quāquā enim ille omnē

adhibebat curam se à diuinis auo-
candi, cum rem sacrã facturus per-
geret, vt vni & alteri ex iis, qui sibi
noti erant, indicauit, vix tamen,
quod nos plus millies hisce vidimus
oculis, sacrificium absolueret pote-
rat. O magnam Sancti Spiritus vim!
Alij, etiam sanctissimi viri horis
prius aliquot precationi impensis,
præuia, diligentique præmissa præ-
paratione, omni ope contendunt,
vt aliquid pij in Deum affectus cum
rem sacram acturi sunt, acquirant;
hic autem his adeo abundabat, vt
non modò vlla egeret præparatio-
ne, verumetiam cum tot, tantosq;
diuinitus immisos ardores sustine-
re nequiret, animum suum, quam
maxime poterat, ab illis diuellere
cogeretur, Deumq; ne maiores tri-
bueret, in dies rogare.

Id præterea in illo is spiritus effi-
ciebat longè mirabilius, vt eum pre-
cibus insistentem sublimè tolleret.

Media vero hyeme, quo tempo-

re ma-

re maximum in vrbe frigus esse so-
let, ad postremum vsque diem (quis
crederet?) ita derepente eo orante
ipsius cor, corpusq; diuino æstuabat
igne, validissima, ne æstu necaretur,
refrigeratione indigeret. Hinc il-
le octogenarius modicissimo cibo
contentus, omni propemodum na-
tiuo calore destitutus, vt eam amo-
ris flammam aliquo modo restrin-
gueret, pectus nudare, fenestras,
foresque cubiculi media nocte pan-
dere, linteisque ac flabellis, aliaue
opportuniore aëris agitatione vti
ad se refrigerandum sibi necesse e-
rat, & quidem ni cordi, interno, ac
diuino consumpto calore, hisce re-
bus festinanter subuenisset, repen-
tinò certe interiisset.

In iisdem rebus hoc fortasse etiā
ponendum, causam quodam die
huius tam mirę, ac nouę eius cordis
agitationis à Federico Cardinale
Borromeo interrogatus, presertim-
q; nū dolore aliquo in ea sustinenda

afficeretur; à Spiritu Sancto eam accepisse modeste respondit. Laicus cum essem, dicere cœpit, Sanctum Spiritum quàm suppliciter poteram, quotidie rogare consueveram, ut mihi opem ferret, animumque meum donis suis cumularet. Quodam die cum eum de more orarem, meas exciperet preces, ipso tandem volente factum est, ut cordis agitatio, de qua rogas, quæ nullos vnquã dolores mouit, initium habuerit, simulque adiunxit, possem equidem eam cohibere, sed ne animum, inter orandum, à diuinis auocare, atq; ad eum motum cordis comprimendum referre cogar, idcirco ab ea re desisto.

Illud hic addam, quòd eius cor adeo huius agitationis vi æstu feruebat, ut calor ex eo proueniens ad totum plerumq; corpus sese difunderet.

Nouos Christo filios lucrificat.

CVm Philippus instituto suo in proximorum salutem incumberet, adiunxit ad Christum anno huiusseculi quadagesimo septimo, Ioannem Manzolium Florentinū, & deinde Henricum Petram Placentinum, qui sacerdos de ipsius consilio factus, Congregationis Clericorum doctrinæ Christianæ postmodum amplificator fuit.

Iesu Christi anno Pauli III. Pap. anno Ætatis anno
1548 14 34

Vnus est ex fundatoribus Societatis Sanctissimæ Trinitatis.

CVm miro flagraret desiderio, proximos modis quibus posset, adiuuandi, vnā cum Persiano Rosainsignis pietatis sacerdote, sodalitiū Sanctissimæ Trinitatis nomine instituere aggressus est: consilium autem id fuit, vt domus à con-

sodalibus, pauperibus, qui è recenti morbo conualescebant, peregrinisq; hospitio excipiēdis aperiretur Initium habuit societas in Ecclesia S. Saluatoris, cui à Campo cognomen, anno salutis humanæ millesimo quingentesimo quadagesimo octauo, mense Augusto, quinta hebdomadæ tertiæ feria.

Primi, qui in hāc Societatē inscribi cœpti sunt, humanis diuitijs inopes fuere; sed Christi gratia diuites, omnesq; sanè ad quindecim. Conueniebant hi in Ecclesia S. Saluatoris frequētissimè, ibiq; sacra omnes confessione expiati, ac pane cœlesti refecti, nouo animi ardore ad pietatem accendebantur. Philippum præterea cuncti, vt parentē, & vnicè diligebant, & valde reuerabantur.

Primo cuiusq; mensis Dominico die, quadragenarū horarum supplicatio decreta à fratribus, quo tēpore Philippus adeuntes sua præsentia mirificè solabatur, omnes vitæ suæ

exemplo, pijsq; sermonibus confir-
mās, & ad virtutem, pietatēq; vehe-
menter accendens: totas præterea
noctes ibi penè ducebat infomnes:
fratres ipsemet ad orationem voca-
bat: vbi precando finē fecerāt, abiit
hora, dicebat, qua orare nō qua pec-
cata lugere, pietatēq; seq̃ tenemini.

In hac ipsa Ecclesia frequentes de
rebus diuinis sermones à Philippo
habebantur: sermonibus intererant
& fratres & exteri. Ex colloquiis is
fructus colligebatur, vt audientes
ipsius verborum vi incitati ad eluē-
das animi sordes mirum in modū se
impelli sentirent. eius porro is in di-
cendo ardor erat, vt cum solus inter
sodales esset, qui de reb⁹ pijs loquē-
di munus obire posset, totos frequē-
ter dies, multamq; noctis partem in
istiusmodi colloquiis sui propemo-
dū oblitus cōsumeret. Et sanè opere
fructus egregius Dei beneficio con-
stitit: Vnico enim retis iactu ad tri-
ginta iuuenes, qui vel argētariā, vel

mercaturam faciebant, hamo verbi Dei capti sunt, atq; à perdita vita ad honestam reuocati.

Illud non inuoluã silentio: Qui initio huic Societati nomina dederunt, non vulgari claruisse sanctitate. Coquus n. domi, vt B. Patre narrante didici, ad eam vitæ puritatem venerat, vt, Deo adiutore, tantam in orando facultatem adeptus sit, vt è cœli, syderumque aspectu, quo maximè capiebatur, confestim in Dei notitiam, amoremq; raperetur.

Alter erat, qui cum graui oppressus morbo in lectulo iaceret, Margaritæ sorori; Scribe, dixit, feria sexta, hora tali, certam designans, moriar. Quod & factum est.

Iesu Christi anno
1549.

Pauli III. Pap. anno
15.

Ætatis anno
35.

Prosper Cribellius Philippum sequitur.

CUm Philippus anno huius sæculi quadagesimo nono, omnibus nervis contenderet, atq; in

hoc

hoc elaboraret, ut novos Christo filios acquireret, Prosperum Cribellium ciuem Mediolanensem eidē lucrificit; is ubi primū ipsius hortatu Dei colendi desiderio accendi se sensit, illico ad Ioannem Polācum Societatis Iesu Sacerdotem, animo confitendi de peccatis suis venit. Sed cum is sacramentalem absolutionem Prospero denegaret (quod ab ædibus viri nobilis, apud quem auctoritatis habebat plurimum, ubi multæ sese illi grauissimè delinquendi dabant occasiones, recedere nolebat) Beatum ille mox Patrem mœstus adit, eiq; rem totā, ut erat, exponit, rogatque obnixè precibus pro animæ suæ salute insistat. Huic Philippus bonum habere animum iussu, operam pollicetur suam, nec sane frustra: Prosper enim breui B. Patris precibus adiutus, ab omni ea difficultate, molestiaque ab illa domo abeundi liberum se, solutumque aduertit.

Iulius III.
 Pontificatū
 obtinuit.
 VII. Idus
 Februarias
 anno 1550.
 Seditq; an-
 nos, 5. Mē-
 sem vnum
 dies 16.

*Alia Sodalitatis Sanctissime Trini-
 tatis instituta.*

DE creuerūt fratres anno huius
 sæculi quinquagesimo, qui lu-
 bilei celebritate insignis extitit, do-
 mum excipiendis hospitio peregri-
 nis, qui ante id tempus conferti sub
 dio cubitabant in via, conducere. Id
 autem Iubilei occasione actum est:
 Nam cum pauperibus nullum esset
 in vrbe hospitium, nullumq; rece-
 ptaculum, iacere ij cogeabantur in
 publico, frigore, fame, aliisque in-
 commodis confecti. Hoc ergo spe-
 ctaculo commotus Philippus, tantę
 calamitati omni ope subueniendū
 putauit, reque cum aliis communi-
 cata, quemcunque extrema inopia
 periclitātem reperirent, in id hospi-
 tium, vel inter manus, vel gestatoria
 sella deuehere, adeuntesque omnes
 hospitio benignè suscipere statuūt,
 cunctis, quæ ad victum necessaria
 sunt, abundè suppeditatis.

Ea erat Sodalium erga peregrinos charitas, ut quibus rebus possent, eos adiuuarent; illeque altero videbatur beator, cui datum erat, ut ipsis excipiendis primus occurrisset. Sed non possum ego satis narrare pium fratrum in hos pauperes affectum: Alios enim cerneret peregrinorum pedes lauare, alios recens admissos suauissimis solari verbis, hos cibos excoquere, illos fercula ministrare, hos lectulos sternere, illos pauimenta verrere, atque in hæc pietatis opera ea animi promptitudine, vultusque hilaritate incubebant Sodales, ut eorum virtus omnibus admirationi esset. Interea tanta fuit exempli vis, ut non defuerint, qui in hanc societatem recens erectam se adscribi fecerint.

Decreuerunt interim Sodales, ut certæ ædes ad peregrinos hospitio excipiendos constituerentur, ubi quolibet anni tempore benignè per triduum alerentur: qui usus in hunc

vsque

vsque diem sanctè, laudabiliterque retinetur.

Sed nec his contenti, cum viderent pauperes è Xenodochiis, quòd melius habere inciperent, viribus nondum plenè recuperatis, dimissos, victus, tectique penuria fatigatos, in eosdem morbos recidere, qui vitam quandoque hauriebant; his incommodis pro viribus occurrere decreuerunt. Ergo statutum est inter eos, vt qui locus excipiendis peregrinis vsui esset, ille ipse hisce hominibus pateret, dum præstinæ valetudini, virtutiq; restituantur. Atque id, aliaq; ipso potissimum Philippo adiutore, agebantur: illic ipse dies, illic noctes insumere, pauperibus ministrare, cæterosque ad opus excitare in more habebat.

Hæc itaq; prima est huius sodalitatis institutio, quæ è paruis initiis, in eam, quæ hodie conspicitur, amplitudinem excreuit.

Deinde verò processu temporis,
nobi-

nobilius quibusdam viris, qui ei nomen dederant, visum est, vt sodalitas ex Ecclesia S. Saluatoris in Ecclesiam Sanctissimæ Trinitatis trāsferretur. Vbi illud breui incrementum accepit, quod toti post Christiano orbi non sine maximā Dei gloria palam factum est: Cuius deinde pietas, & in vniuersas Italiæ sodalitates incredibilis liberalitas, anno Iubilei proximè elapsi Gregorio XIII. Pont. Max. singulariter enituit. Et nunc etiam Clemētis VIII. Iubileo maximè enitet.

In altissimam foueam noctu delapsus diuinitus retinetur.

PHilippus quò maioribus à Deo in singulos dies augebatur beneficiis, hoc vehementiore ei inseruiendi desiderio accendi se sentiebat. Intempesta itaque nocte,^a cum somno sepulti sunt omnes, vt nesciret sinistra quid faceret dextera, miserabilium personarum domos obibat,

*Idem facere solitū
S. Marcianum presbyterum,
auctor est
Metaphrastes in eius
rebus gestis; extant
ea apud
Sur. tom. I.*

obibat, quibus quæad victum necessaria erant, largè, abundeq; supeditabat.

Nocte quadam, cum his instituto suo occupatus panem viro cuidam nobili, sed pauperrimo deferret; diaboli opera factum est, vt intentus ille quo pacto currum præcipiti cursu se ferentem declinaret; mox in altissimã foueam casu delapsus sit. Sed Domino opem ferente, ab^a Angelo confestim inter cadendum capillo capitis mirabiliter retinetur, indeque nulla læsus ex parte ab eodẽ incolumis eripitur. Incidit ea res in annum Domini millesimum quingentesimum quinquagesimum.

*a Idem iuratus affirmavit
Casar
Card. Baronius.*

b Consimile habes apud Ioannem Diaconum Vita S. Gregorij Pap. lib. I. c. 10.

c Hanc rem Philippus duobus sa-

Angelus ab eo stipem accipit.

QUodam die cum pietatis opera ardentius quàm solebat, sequeretur, ^b Angelus pauperis specie ei sese ostendit, stipẽ^c petit; cui cum ille quam habebat pecuniam libenti, promptoque animo elargiretur;

ex-

experiri venerā, dixit ei illico Angelus, quid factururus eras: & his dictis euauit. Qua ex re, eo Philippus miserationis affectu in pauperes ferri cœpit, vt ex eo die nemini vnquam poscenti eleemosynam negauerit. Pauperibus viris, ac feminis, quibus opus habebant, abunde suppeditabat. Iuuenibus ad literarum studia propensis pecunia, & libris, ac vestibus nō deerat. Hebdomada nulla erat, quin eleemosynā ijs, qui in carcere detinebantur, mitteret. Nemi- ni pauperum stipem denegabat.

Cū pauperrimę feminę a nuditas, eo audiente, commendaretur, suā sibi vestem detraxit, vt inopi traderet. Egenis adolescētibus, quib⁹ cupiditas erat cœnobiis se mācipandi, probato eorum spiritu, tantū donabat pecunię, quantum coēmendis vestibus ad institutum, quod ample- debātur, appositis, satis esset. iure er- go, meritoq; de eo dicere possumus, nihil habebat, & omnia possidebat;

quan-

*cerdotibus
ex data si-
bi Dei vo-
luntate oc-
casione
narravit*

*d Simile
fermè de S.
Martino
scribit B.
Sulpitius
Seuerus
Vita eius li.
1. cap. 2. &
de eiusdē
Virtutibus
dialo. 2. Nō
ab simile
de S. Mar-
ciano Me-
taphr. a-
pud Sur.
tom. 1. &
S. Audoē-
nus de B.
Eligio Epi-
scopo.*

quandoquidem beneficiū ille Ecclesiasticum possedit nullum, pecuniæ contemptor eximius, vt si quis alius: tamen in omni vitā nihil ei vnquam, nec ad proprium vsum, nec ad aliorum subleuandam inopiam defuit.

Oranti S. Ioannes Baptista sese ostendit.

PHilippus interim diuinæ voluntatis cupidissimus, Dominū precabatur assidue, vt sibi quam vitæ rationem sequi se vellet, ostenderet; solitariam vitam amplecti (nisi Deo aliter visum esset) sibi in animo erat. Sed incertus num id maxime ad Dei gloriam pertineret, ad explorandam eius voluntatem assiduis precibus dat sese, eam ingredi viam paratus, quam Dominus elegisset. Diu itaque in eiusmodi cogitatione versatus, audiri tandem meruit: Quodam etenim die orationi sub ortum solis intento S. Ioannes Baptista apparet, quo viso mirifice

*Id &c ceteri
fileantur
publico testimonio
cōfirmavit
Federicus
Card. Borromæus.*

rificè recreatus Philippus in eam denique mentem diuinitus impelli se sensit, vt omni dubitatione sublata, non vni sibi, sed & proximorum saluti vacare decerneret.

Rogatus causam altero die cur tanta parsimonia victitaret; oranti mihi, subiecit, ostenderunt sese duæ animæ Sanctorum iam gloria decoræ; quarum vna frustulo aridi panis, quod manu tenebat, se vesci simulabat. Cumque quid sibi ea re vellet, pernosce cuperem, ea vox audita; voluntas Dei est Philippe, vt in media Vrbe, quasi in deserto loco vitam agas. Quibus mihi verbis significatum est, vt continenter, sobrièque viuerem. Hinc (qua erat humilitate) carnem se idcirco raro ad cibũ adhibere dicebat, quòd sibi nocumentum afferret, quod virtutis erat, valetudinis vitio tribuens.

Ecclesiasticis Ordinibus initiatur.

a
Imitari
videtur
Beatissi-
mos illos vi-
ros Mona-
chorum
Archimā-
dritas, Pa-
chomium,
cuius res
gestas pro-
sequitur
Metaph. a-
pud Sur-
tom 3. &
Sabam,
cuius vita
historiam
B. Cyrillus
Laura S.
Euthymij
monachus
conscribit,
itemque S.
Franciscū,
aliosque.

CVM B. Pater magna dedisset
sanctitatis indicia, visū est Per-
siano Rosæ eius confessorio, illum
non modò inducere, verūmetiam
impellere; a vt ecclesiasticis ordini-
bus initiari quamprimum curaret.
Ad eum enim diem imitatus Sabā,
aliosq; innocentia vitæ claros, quos
sic humilitate fecisse nouerat, ab o-
mni ordinum gradu se abstinuerat.
Vnum illud exoptabat, vt laicus
permaneret, nō quò sacerdotij api-
cem non admiraretur; verūm quia
eo se munere indignū prorsus iudi-
cabat: Quod tamen ei non cōtiguit:
Vbi enim cognouit ille, Persianum
ea esse mente, vt sacerdos fieret, sta-
tim, ne onus sibi assignatum à Deo
defugere videretur, eius decreto
sibi obtemperandum duxit.

Anno itaq; salutis humanæ mil-
lesimo quingentesimo quinquage-
simo

gimo primo, in Ecclesia S. Thomæ
Regionis Parionis, Mense Martio,
cum annum prope sextum & tri-
gesimum confecisset, prima tonsu-
ra, quatuor minoribus, & subdiaco-
nato initiari cœpit; diaconatu verò
non multo post in nobilissima, anti-
quissimaque Basilica Lateranensi
anno eodem, die sabbati sanctioris
maioris hebdomadæ, qui dies in iiij.
Kal. Aprilis eo anno inciderat; de-
mum sacerdotio in eadem Ecclesia
S. Thomæ, eodem itidem anno, de-
cimo Kal. Iunias. Cæterum qua ad-
hibita præparatione, quibusue ani-
mi motibus his ordinibus initiatus
fuerit; malo in aliorum considera-
tione relinquere, quàm in historia
mea ponere. Euectus fuit Beatus
Pater per omnes ordinū gradūs ad
apicē sacerdotii ritu solemni, vt fie-
ri solet, à Ioanne Lunellio Episcopo
Sebastensi, Philippo Archinto per
id tempus Iulij Tertii Papæ genera-
li Urbis Vicario.

Sacerdos pristinam in victu parsimoniam perpetuò seruauit, ouis tantum, vel oleribus aut leguminibus ad cibum adhibitis: si quando tamē cum aliis vescebatur (quod ille non rarò lucrandarum animarum gratia facere solitus erat) omnem prorsus, quoad eius fieri potuit, singularitatis, atq; ostentationis notam euitauit. Quam postea consuetudinem eo consilio, vt omnibus omnia factus, omnes Christo adiungeret, ad multos annos retinuit.

1. Cor. 9.

Sacerdotio initiatus cogitare mox cœpit de templo Sancti Hieronymi, quod à Charitate cognomen accepit, incolendo, vt ibi quo ad Deo placuisset, vitam degeret. Erant tunc eo in templo præclari aliquot sacerdotes pij admodū, & Religiosi, nēpe Persianus Rosa Philippo à confessionibus: Bonsignorius Cacciaguerra nobilis Senensis, ex ditissimo mercatore Christi sacerdos: Franciscus ciuis Aretinus vir

erudi-

eruditus, qui multam doctrinam angelica quadam cum puritate coniunxerat, quique mortuo Persiano eiusdem Beati Patris confessiones audiuit: Franciscus alter Hispanus doctus æquè ac pius, sed charitate in pauperes, & austeritate in se ipsum admirandus. Viuebant hi sacerdotes eodem recto, sed quamquam eodem adiuuandorū proximorum desiderio flagrabant, vitam tamen pro se quisque diuersa ratione, prout spiritus suggereret, ducebat; suaque curabat pro arbitrio, separatimque cibum capiebat.

In id templum itaq; admissus Philippus sacrum singulis diebus faciebat. A sodalibus charitatis nihil vnquam præterquàm cubiculum vnū, & illud quidem angustum accipere voluit. eò enim non mercede aliqua ductus, sed habitatione tantùm cōtentus, quò liberius commodiusq; in proximorum salutem incumberet, sese receperat.

Hoc ipso anno cum summa esset in Vrbe annonæ caritas, sex ad Philippum panes deferuntur; sed quid ille? acceptos panes non attingendos sibi, sed pauperibus tribuendos putans Hispano cuidam sacerdoti pauperi in Christi Domini nostri gratiam hilari vultu largitur: Quo peracto, cum quæreretur ex eo quid causæ esset, quòd portionem suam omnem egenti sacerdoti tribuerit, modestè id se fecisse respōdit, quòd facilius erat panem se ab amicis accepturum, quàm sacerdotem illum peregrino cœlo natum: quid plura? illo ipso die paucas duntaxat oliuas gustavit.

Philippi opera Henricus Petra Placentinus, quem laicus cum ille esset, Christo pepererat, Theseusq; Raspa sacris initiati sunt, & in templum S. Hieronymi ad habitandū inducti; vbi Bonsignorio duce, magnos in spiritu progressus habuerūt, præcipuè verò Henricus, qui refo-

mandis

mandis postmodum monialibus, alijsque ecclesiasticis muneribus ad Cleri mores, templorumque cultum exornandum diutino, gratuitoque labore, toti Vrbi vtilitati eximiæ fuit. Hos secutus est Petrus Spadarius mitis sacerdos ingenii, Deo, hominibusque carus, atque is vltimus ex presbyteris eius Ecclesiæ fuit, apud quem Philippus post Francisci obitum confessiones peregit.

*Philippi in sacro faciendo ardor, pietas,
raptusque.*

Sacerdos nunquam intermisit diē, nisi ægitudine detineretur, quin rem diuinam faceret. Æger singulis diebus panem cœlestem accipiebat.

Initio sacerdotij, cum in Ecclesia Sancti Hieronymi sacrum ageret, tanta repenti diuini Spiritus abundantia replebatur, vt aquam, vinūque in calicem de more infundere vix posset: Adeo enim eius manus

in altum attollebantur, vt exilire quodammodo, & saltitare viderentur; atque ille nisi brachio ad altare tanquam adminiculo, maximo adnexus studio, cœptum opus profequutus esset, nihil egisset vnquam.

Huius diuinissimi sacramenti, supra quàm dici potest, cupidissimus, amantissimusque velle ex eo solum, quòd vacuum calicem in manibus teneret, incredibili perfundebatur lætitia.

Quo tempore salutarem hostiam de more attollebat, ita eius mēs rapiebatur in Deum, vt manus sublimè erectas deponere non posset. Retulit ille postea videri sibi se ab aliquo apprehendi, atque altè à terra per vim mirabiliter sustolli. ^aEamque ob rem in hanc deinde se dedit consuetudinem, vt salutarem hostiam quanta maxima posset celeritate attolleret, & demitteret.

In sacro faciēdo vbi, vel maximè ad Offertorium ventum erat, ea af-

ficiebatur

*Id Sacramēto testa-
tur Frāci-
scus Ma-
ria Tau-
rusius
Cardinal.
Idem cō-
plures ali-
iurati af-
firmant.*

ficiebatur dulcedine, vt inter celebrandum toto corpore, cōtremisceret saltitaretque: quos ille impetus vt reprimeret, vertere se sæpissimè consuevit, nunc in dextrum latus, nunc in sinistrum: modò pede terram percutere, modò demum caput perfricare manu.

Vnum hoc tacitus præterire nō possum, in quo diuini amoris vis euidenter apparet. Mos illi erat, vt sine impedimento rem diuinam ageret (raptus enim, & ecstases timebat) vt antequam sacris se indueret vestibus, id omni studio ageret, vt spiritus vehementiam, ardoremq; quo assiduè æstuabat, vtcumq; cōprimeret: nunquam enim ille cum subito abstractus à sensibus tota mente in rerum cœlestium contemplationem raperetur, sacrum fecisset, absoluissetque nisi in vnam illā rem incubuisset, vt animum à diuinis auocaret. Et hæc quidem quamquam ille faciebat, eos tamen diui-

ni amoris impetu sustinebat: ea spicula, quibus illi diuina illa flamma, cælestisque amoris ignis totum vndequaque corpus adurebat; perfe-
rebat, ut lacrymis totus conficeretur; singultus frequentissimos, dum cælestis illius patriæ iucunditatem contemplaretur, atque humanę naturę fragilitatem apud animum suum accuratius intueretur, ederet; & veluti in veteri instrumento diuinus ille David ante arcam, in qua cælestis thesaurus recondebatur, saltitaret: quibus fiebat, ut cogeretur sæpissimè à sacro faciendo eoque cessare, quoad vires corporis, quas Christi amor abstulerat, iterum se collegisse sentiret. O virum Deo plenum! O virum, quem spiraculum illud veri Spiritus aspirauit, & se sibi subtraxit: Cum sponsa in Canticis tute ipse dicere iure, meritoque poteras, Introduxit me Rex in cellam vinariam, ordinavit in me charitatem: fulcite ergo me floribus,

Cant. 2.

bus, stipate me malis, quia amore
languo.

Absoluto sacrificio, ita non-
nunquam abstractus à sensibus ap-
parebat, vt exanimatū magis, quàm
vium crederes.

Sed hîc me locus admonet, vt
ponam aliquid de gustu, quem il-
le in sanguine Christi ebibendo,
eiusque carne degustanda habebat.
Is erat, vt crediderint qui ab eius
nunquam latere discedebant, eum
ipsius sanguinis, ipsiusque carnis
saporem percipere, perinde atque
nudam carnem, nudumque san-
guinem gustaret: labia ille sibi au-
dissimè lambebat: iterum, ac sæpius
calicem ori admouere obseruaba-
tur, nullumque de astantibus non
modò propiùs ad altare, sed ne ma-
nere quidem, vnde ipsius facies cō-
spici posset, permittebat. In desu-
mendo sanguine, sonus in eius gut-
ture is audiebatur, vt putares ali-

quid

quid degustare, quod ob eius pinguedinem, crassitudinemque sacerdotis palato inhæresceret. in ea calicis parte, ex qua sanguinem hauriebat, indicia dentium erant, aurūque ipsum, quod ibi circum erat, quamquam recens, breui obscurabatur. Purificationem, quam dicunt, dari sibi nolebat, donec ipsemet petijisset. Denique diuinissimi huius Sacramenti usque eò delicijs capiebatur, vt suauiissimam Christi carnem, sanguinemque pretiosissimum in ore tenens non statim glutiret, sed paulatim, guttatimque in stomachum defluere sineret.

Nec minus insignis eius pietas in sacro faciendo, Christique corpore degustando, quàm in ministrando fuit. sed ne in re nota, atque apud omnes peruulgata operam frustra conteram aggredior ad alia.

Audiendis confessionibus operam dat.

Sacerdos factus confessionibus excipiendis, inuitus licet, præficitur, alijsque obedire magis, quàm sibiipfi credere elegit: Nouerat enim Deo pergratum, perque iucundum esse semetipsum ad aliorum voluntatem conformare: Mirum dictu nihil Philippo potius erat, quàm vt solitariam vitam amplecteretur: ne sibiipfi tamen satis faceret, aliorum voluntatem cupiditati suæ antetulit, Christum ducem secutus, qui dixerat: Meus cibus est, vt faciam voluntatem Patris mei, qui misit me. Et alibi rursum: Descendi de cœlo, non vt faciam voluntatem meam, sed voluntatem eius qui misit me.

*Ioann. 4**Ioann. 6.*

Confessionibus excipiēdis ita sedulò, assidueq; nauabat operā, vt suiipfius oblitus ab Ecclesia nūquā recederet, Nō parua hæc: sed hoc fortè mirū magis: magnā diei partē

in his

in his insumebat, nunquam tamen defatigabatur; tanta porro cupiditate ardebat errantes animas ad bonam mentem reuocandi, ut ex eo solum, quod sederet in sella, qua ad audienda crimina utebatur, maximam caperet voluptatem, maximamque delectationem. Incredibile dictu est, quot, quantosque ex peccatorum cœno ad meliorem frugem reduxerit, quot eius operatum viri, tum femine adducti, & monasticam vitam rite complecterentur; ut nullum esset Religiosorum hominum institutum, quod non plerosque à Philippi discipulis sibi acquisierit: Prædicatorum verò præcipuè familia tali prole fœundata florescebat: quotuè demum magis sceleribus astrictos à corruptissimis moribus ad emendatiorem vitam traduxerit, quique post, eo vti magistro, abiectis curis inanibus, totos se ad seria conuerterint.

Quo tempore primùm excipien-
dis

dis confessionibus initium fecit, hominum peccata libentius, quàm feminarum audiebat: harum crimina excipere quoad poterat, fugiebat: Nouerat enim ille, virginalis sue pudicitie iacturam timens, dæmones Dei seruis, bonis etsi operibus occupatis insidias moliri non desistere, iis vel maximè, qui nimio plus sibi ipsi confidunt.

Illud hic attexam, quòd tam acer, & vigilans custos pudicitie fuit, vt coactus mulierum confessione audire, eas in Ecclesia duris magis, quàm lenibus verbis exciperet, interdum vultu iram præseferens. Quem morem vsque eò se tenuisse narrabat, quoad singulari Dei beneficio obtinuit, vt eas quoquo vellet modo exciperet. Quibus verbis non obscure intigne illud donum significare videbatur, quo id Deo dante affectus erat, vt omni planè sensu libidinis caruerit, vt ex eo tempore ad extremum vsq; diem marmoreæ cuiusdam

dam statuæ instar esse videretur.

Amplius, audiendis confessionibus adeo sese occupabat quotidie (quo munere ad obitum vsq; egregiè perfunctus est) vt aduenientes filios non paucos (noctes enim ferme totas contemplationibus, piisq; precationibus insumeabat) lecto adhuc decumbens audiret.

Surgens summo mane mox ibat in templum, non inde egrediens, nisi infigne aliquod, aut necessarium opus occurrisset, quod in aliam horam differri haudquaquam posset. Nec quisquam fuit, qui illum in Ecclesia non semper, vel certè non facile reperiret, ita omnibus promptam, ac gratuitam operam suam præbebat.

Templum, aut cubiculum assiduus incolebat, vagandi minimè cupidus, nisi aliò, vel necessitas euocaret, vel charitas impelleret.

*Prima Oratorij, ac spiritualium collo-
quiorum origo.*

Cum Philippus maiore in dies cupiditate flagraret flagitiosos homines ad meliorem frugem reducendi, & quos acquisierat filios, integros, castosque seruandi: ne iterum in vitia delapsi Ægyptum repeterent, cœpit, quò id facilius assequeretur, anno à Virginis partu millesimo quingentesimo quinquagesimo primo, in suo cubiculo singulis à prandio diebus confluentes, lectulo frequenter insidens (quod Dei amore langueret) de rebus cælestibus erudire.

In his colloquiis (quod mirabile dictu est) eam diuini amoris vim sentiebat, vt modò toto corpore contremisceret, modò è lectulo in altum attolleretur (crederes eum ab aliquo sic mirabiliter retineri) modò demum lectulus ipse, vel

quandoque etiam ipsum cubiculum motu nutare, & concuti videretur, terræmotum ibi factum esse putares. Erant hæc qui aderant, non ad pœnitentiam solum, sed ad diuinum etiam amorem, terrenarumque rerum despicientiam incitamenta.

Præclari instituti huius initio pauci erant, quorum duo erant superstites hæc scribente me, qui cum audirent; sed mox adeo creuit numerus, vt locus, in quo huiusmodi sermones fiebant auditores non caperet: quam ob causam eo relicto, ad alium ampliorem se contulit; vbi eo animi ardore, sensuque mentis de rebus spiritualibus loquebatur, vt nullus ferme reperiretur quouis scelere implicitus, quin eo auditore resipisceret, & ad saniora sese conuerteret.

Variè ob Christum affligitur.

CUm cerneret diabolus nouum sacerdotem Philippum priuatim concionibus, sacramentorumq; administrationibus complures ad Christum aggregare, statuit piis eiusdem studiis omni conatu se opponere. Erant in templo S. Hieronymi sacerdotes quidam à sacello, viri perditis prorsus moribus atque apostatæ: hi vt vni Vincentio Teco-
sio, qui ex sodalitie charitatis erat, rem gratam facerent Philippo, anno huius sæculi quinquagesimo secundo molestiam exhibere cœperant^a: deridebant illum, canino dente carpebant, contumeliis onerabant: quæ ille omnia, ne verbum quidē pro se faciens, constanti prorsus animo tolerabat.

Nec hic finis, quotiescunq; sese illis noua offerebat occasio, hominē probris, maledictisque laceſſendi, & alio quouis modo perturbandi,

^a
Hac & similia sanctissimis
Giris contigisse ipsorum
testantur historia.
Tu interim legito
Metaphr.
apud Sur
tom. 5 in
Daniele
Stylita, &
Petrum
Rauzan
lib. 1. histo-
ria S. Vin-
centij c. 6. & lt.

arripiebant eam auidissimè ; id autem eo consilio , vt illum , cuius aspectum ferre non poterant , inde expellerent. Hinc vbi Philippum in sacrarium tendere rem facturum diuinam cognoscebant , tum læti mirum in modum effecti , quòd noua sibi eius licentius irridendi fieret facultas , hominem vel eius loci aditu arcebant , vel certè admissum variis artibus grauitèr admodum exercebant. Atqui , vt ieiunum inde exire cogerent , nunc Missale , nunc vestes sacerdotes , nunc demum calicem ipsum occultabant : nec his contenti frequenter etiam eum paratum iam ad sacrificium , pedemque è vestiario efferentem sacrum deponere ornatum iuebant . neque tamen Philippus rebus his prouocabatur ad iracundiam.

Vincentius interim Tecosius sola dæmonis opera vsque eò eidem à quo ne in re quidem minimalæsus fuerat , aduersabatur , vt induxerit
animum

animum nunquam ab eo perturbādo desistere, quin illum domicilium mutare impulerit. Tētationi haudquaquam cessit Philippus, de aduersariis suis conquestus nunquam: ab Ecclesia S. Hieronymi, & quòd is locus ad proximorum salutem procurandam aptus esset, & ne cruces sibi à Deo paratas fugeret, recedere noluit: quæ in illum iaciebantur conuicia, æquo animo ferebat, illud Iacobi secum fortè animo voluens; Omne gaudium existimate fratres mei cum in varias tentationes incideritis.

Iacob. I.

Quodam die cum de more post consuetas æmulorum derisiones sacrum faceret, in anxius intra se in ipso sacrificio cum Deo colloquiū habuit. Quid est bone Iesu, quòd cum te toties rogarim pro viribus, vt patientiæ donum mihi impertires, tot tantæque sese mihi in dies offerant exardescendi occasiones? hæc cum dixisset, vocem quandam

internam clarè audiuit : Quid est, quòd me rogas Philippe, patientiā? ea ego te muniam, quamquam volo vt tute his oppugnationibus, quantum maximè potes, eam tibi acquirere studeas : Quibus ille auditis, mirificè recreari se sensit.

Exacto biennio, cum è custodibus sacrarij vnus instituto suo, maledictis, conuiciisq; in illum inueheretur, nec ab hac stultitia cessaret, ea vultus hilaritate, animiq; fortitudine hominis verba excipiebat, vt maxima exultaret lætitia. In id spectaculum ex iis apostatis alter cum incidisset, reputans ille mox apud animum suum inuictam Philippi in iniurijs perferendis patientiam, corde compunctus, eo derepentè impetu in maledicum sacerdotem insilijt, quò Beati Patris innocentiam tueretur, vt parum abfuerit, quin illum necarit. Vix hoc fecerat, cum cœnobij, vnde aberat recordatione, cœpit mollescere, atque ad se rediens

diens B. Philippi opera, precibusq;
in tantum sui odium repente exar-
sit, vt non solum amplecti pœniten-
tiam, sed institutum etiam sui cœ-
nobij repetere decreuerit, quod &
fecit.

Vincentius quoq;, iniuriarū au-
ctor, Philippi patientia, mansuetu-
dineq; commotus vltro ad eum ve-
nit, & procumbens in genua delicti
veniam petit: quam ille iniuriarum
mox omnium oblitus prompto, &
alacri animo concessit; quin homi-
nem amicissimè complexus inter fi-
lios suos recepit; atq; ex eo tempore
ea Vincentius præ cæteris B. Patrē
obseruātia coluit, vt nō abiret dies,
quin eum inuideret, perinde ac ni-
hil ei illo esset nec charius, nec iucū-
dius: quem postea morem ad supre-
mum diem seruauit, sacramento-
rum vsus cælestes opes sibi compa-
rare studens: incidit huius mors in
mensē Martium anni millesimi
quingentesimi octogesimi noni.

Molestiis expeditus quid egerit.

DE I itaque benignitate molestiis expeditus, Christi sponsi charitate quammaximè vulneratus totum sese ad proximorum salutem conuertit, eorum confessiones audiens, eosdemque cœlesti pane reficiens, quibus deinde rebus id paulatim factum est, vt frequens cum confessionis, cum Eucharistiæ vsus, extinctus penè dæmonis fraude, iterum renouaretur: tanta in eo humanitas fuit, vt propterea omnibus charissimus esset: adeo ardentè sitiebat diabolo prædas eripere, vt mirum dictu sit quanta fecerit, tulcritq; vt vel vnā animā ad Christum reduceret.

Omniū confluentium confessiones alacri vultu excipiebat, eosq; sermonibus partim de rebus spiritualibus, partim precibus ad pietatem, atq; cœlestium amorē excitabat mirificè, diligentiam quantam

maxi-

maximam potuit, perpetuò adhibuit, vt omnibus omnia fieret, quo vel ex hoc vno facilius sibi aditus ad proximos iuuandos daretur.

Eiusmodi præcepta de animarũ salute suis in Christo filijs tradebat, vt non solùm, qui ea tenuerint, magnam ad virtutem progressionem fecerint, verùm in omni etiam virtutis genere perfecti euaserint.

Cubiculum omnibus perpetuò dies, noctesq; ob magnum, quo tenebatur proximorum salutis desiderium, patere voluit.

De audiendis confessionibus ita sollicitus erat, vt de nocte primis illis temporibus antequam dilucesceret, quadraginta circiter virorum confessiones frequenter audierit.

Et hoc magnæ in Philippo charitatis argumento, quòd qui multa nocte, vt cōfessionis beneficio Deo conciliarentur, ad eum veniebant ostium semper reperiiebant apertũ: neq; horum labor inanis erat, quã-

doquidem peccatis primū con-
fessione patefactis, Philippi deinde
suasu oratum ibant: in oratione tan-
diu erant, quandiu sacri faciendi
tempus aduentaret: in Missa com-
municabant omnes, tum B. Patre
annuente, ad diuersa Urbis Xeno-
dochia, quorū præcipua erant San-
ctissimi Saluatoris, S. Spiritus, &
Deiparæ Virginis de Consolatione
vulgo dictæ, sub silentio ibant; atq;
his in locis piis præsertim sermoni-
bus, vt cætera fileantur, ægros mirū
in modum consolabantur, & ad pa-
tientiam, peccatorumq; confessio-
nem, & diuinæ misericordiæ spem
excitabant; deferebant præterea se-
cum cibaria, quibus eorū corpora
recrearent, quæ res cum eo tempo-
re neglecta esset, difficile æstimatu
est quantum ægris, eorumq; custo-
dibus ad animorū salutē prodesset.

Quodam die, anno Domini circi-
ter millesimo quingentesimo quin-
quagesimo quarto, cum in id omni

cogita-

cogitatione, curaque incumbere-
rent, contigit vt inter eundum, Phi-
lippo patre eos comitante (quod
principio facere consueuerat) cum
prope Vespasiani Amphitheatrum
consisterent, inciderent in hominē
prouolutum in luto, ita grauiter af-
fecto ægrum corpore, animoq; de-
iectum, vt se erigere nec vellet, nec
posset, sed ibidē manere, vel etiam
mori statuisset: hunc vbi vidit Phi-
lippus, Francisco (id vni ex illis no-
men) iubet illico, vt eū in humeros
sublatū ad Xenodochiū Sanctissi-
mi Saluatoris, quò tendebatur, ex-
portaret: mox ille nulla interposita
mora, quamquā longē à Xenodo-
chio aberat, subiicit humeros one-
ri, & ad locum destinatum solus ma-
gno cum sodalium fructu, & ægroti
solatio defert.

Predictiones.

VNus ex ijs, qui Philippum se-
quebātur, nomine Prosper Iu-
dæum hominem quodam die secū
duxit,

duxit, qui vnà cū Beato Patre, quē multi comitabantur, Basilicam Lateranensem ingressus Patre, aliisq; in genua ante Aram maximā pro- uolutis, solus ex tota illā multitudi- ne stabat operto capite, ceruice e- uersa. Quod cum aduerteret Phi- lippus, accersito ei dixit, frater his quæso verbis Dominum precare: Si tu Christe verus es Deus, animū meum inducas velim, vt auita reli- gione reiecta Christianorum fidē suscipiam: cui Hebræus, Deum vt dicis, orare nec possum, nec debeo: tibi enim si morem gererem, de re- ligione, deq; fide mea dubitare vi- derer, quod Hebræum hominem non decet. Tum Philippus ad astā- tes conuersus; rogate, inquit, Deum pro salute Iudæi istius fratris nostri; citò enim, mihi credite, Christo nomen dabit. prædictionem com- probauit euētus: Iudæus enim pau- cis lapsis diebus non fidem modò Christianam, sed sacrum etiam Ba-

ptisma

ptissima gratulabundus suscepit.

Confitebatur sub hæc tempore creberrimè Philippo pia femina Fulcinia Aneria; id vbi vir eius Mauritius rescivit, ei confestim iniunxit, ne auderet amplius sacramenta frequentare (ridebat enim is, cum ea, quæ Christi erant, ignoraret eo tempore, spiritales seruum Dei profectus) dicebatque sermonem vulgi secutus, ad deteriora plerumque prompti, sacramentorum frequentia prorsus abstinendum esse. sed fortis amor Dei feminam virtute muniēs impulit, vt cœptam vitam prosequeretur; cui Philippus, ne dubites, dicebat: perge cœpisti; Mauritius ad bonam frugē breui sese recipiet, quod & factum est: Philippo ille quoad vixit, ad cōfessiones perpetuò vsus.

Philippi miracula.

A Egrotabat eodem anno millesimo quingentesimo quinquagesimo

*Id præter
ceteros sa-
cramento
firmauit
Franciscus
Maria
Taurusius
Cardina-
lis.*

gesimo quarto Prosper Cribellius, morboque indies inualefcente, ita grauitæ æger apparuit, vt omnes iam medici diffiderent: erant hi Alexander Petronius, Ioannes Monachus cognomento, & Franciscus Lucensis, medicæ artis peritissimi. Ergo sacro iam munitus viatico, oleoque inunctus, pro mortuo habebatur ab omnibus; iamq; sacerdos moribundũ de more Deo, sanctisq; omnibus cõmendat, & lustrali subinde aqua respergit. Quod dum fieret, venit ad eum Philippus cui mox ille: quid causæ est, inquit, quòd te ad duos dies non viderim? medici mortem mihi certissimam pronunciarunt, modò quæ cõsuevit febris accessio venerit: quæ accessit. Tum ille: audiui te bonorum tuorum hæredem me testamento reliquisse, quo nihil grauius venire poterat ad aures meas: hæreditati isti cedo, eam tu alteri da: verum quò clarius videas (subiecit illico) nihil me ex

facu-

facultatibus tuis cupere, ex templò
ad Vaticanam Basilicam me confe-
ram, precatum videlicet diuinam
clementiam, vt te præfenti mortis
periculo eximat: quod si id obtine-
re nequiuerò, Deo, meam vitam,
pro tua vita, tuaque corporis salute
offeram libentissimè: qua ex re fore
spero, vt facilè quod petam, impe-
trem. Hisq; dictis, rem narratu mi-
rabilem, cum inter precandum ma-
nus illacrymans morienti impone-
ret, somnus illico iucundissimus egrū
arripuit: qua ex re, sumpta Philippus
occasione Basilicā Vaticanā petijt,
ibiq; per semihoræ curriculū in ora-
tione prostratus, quanta maxima
potuit animi submissione in vota
effunditur, Diuinamq; Maiestatem
pro vita morientis efficacibus pre-
cibus fatigat, nec irritus: Eo enim
ipso momento, quo ille manus, sup-
plicesq; voces ad cœlum tendebat
è somno moribundus euigilans,
cū semiquadrantem horæ circiter
quie-

quieuiſſet, ſalutem ſibi redditam,
medicis admirantibus, ſenſit.

Eodem ferme anno Dominicus
Saracenus cum Romæ ad artem
medicam ſe contuliſſet cardialgia
laborare cœpit grauiſſimè, medico-
rumque remediis omnibus longo
iam tempore fruſtra tentatis : Phi-
lippi orationibus, in quo vno ſpes o-
mnis ſita erat cominendat ſeſe. cui
ille: bono animo, inquit, eſto, è præ-
ſenti ægitudine euades. Quibus il-
le verbis cum certam haberet fidẽ,
breui, nullo in poſterum medica-
mento ad morbum adhibito, priſti-
nam valetudinem ſe recuperaviſſe
perſenſit: viuit is adhuc, beneficii-
que memor rem, vt geſta eſt, pro
miraculo habet.

Sed abeamus ab his, & tranſea-
mus ad res à Philippo geſtas Paulo
Quarto Pontifice: Marcellum enim
hoc nomine Secundũ Iulij ſucceſſo-
rem, cuius Põtificatus tertiam heb-
domadã non exceſſit, præterimus.

Porro

illum compleuit, quem ne bestia
quidem ferre possent, quis tandem
esset, Philippo, cæterisque qui ade-
rant spectatoribus, patefecit.

Illud hîc silentio non inuoluam,
quòd auidus dæmon eius animi qui-
etis perturbandæ, de nocte, quo
tempore orationi attentiùs vacabat,
ei se videndum offerebat: Totis e-
nim viribus contendebat ille, vt eius
impetus, quibus ferebatur in Deû,
si non reprimeret, certè retardaret.

Nocte quadam (incertum mihi
est quo tempore id contigerit) sup-
plices ad Deum preces more suo of-
ferenti, adest dæmon, vt terrorem
incutiat. Id vbi B. Vir aduertit, fusa
illico ad Sanctissimam Dei Matrem
oratione, & eum timorem paruo
negotio discussit, & inimici artes
pia audacia vicit: nec præterea mi-
nus, imò tantò magis orare perre-
xit; dæmon enim, vbi faciem osten-
tes, timidus: vbi terga verteris, au-
dax. Sed hæc percuria.

Dæmon

Dæmō Virginali eius pudicitia insidiatur.

Eodem anno, cum videret humani generis hostis animarum fructū vnius Philippi opera singulis quibusq; diebus vberiore fieri, solita motus inuidia decreuit eum ab huiusmodi studio illecebra carnis auocare: id autem per impudicam feminam hac aggreditur arte. Erat in Vrbe meretrix eius laqueis irrita, Cæsaria, cum nihil erat boni præter pulchritudinem. Hæc dæmone^b instigante magnificè se iactare cœpit apud adolescentulum satis ampla familia, quocum turpiter vivebat, de Philippi animo emolliendo, atque ad libidinem alliciendo: cui ille multam pollicetur pecuniā, si id tentaret. Accipit impudica femina conditionem, sed timens (quippe quæ nimium in aliena perniciæ prudens erat) ne propter egregiam viri sanctitatem si ipsum aperte aggrediretur, nihil se posse perfi-

Viræ lib. I.

F 2

cere,

^a
Sanctorū
castimonia
diabolū
insidiari
solitū eo-
rundem
res gestæ
affirmant.
lege præter
ceteros
Palladium
in Lausia-
ca. Meta-
phrastem
in Daniele
Stylita,
Gulielmū
Monachū
in S. Ber-
nardo lib.
I. c. 5. Pe-
trū Rauz.
lib. I. Vita
S. Vincen-
tij c. 12. &
Sur. tom 3.
in S. Ber-
nardino.

^b
Testes in-
rati quā-
plures id
affirmant,
in quibus
Gn^o est Cæ-
sar Baroni-
us Card.

cere, vnam reliquam esse viā fraudis, & doli excogitauit. quid igitur consilij cœpit mulier dæmonis artibus instructa? illum per ipsius quod adamabat plurimum, speciem honesti aggreditur: mittit ad eum quendam, qui illi deferret se in extremo & animi & corporis periculo esse; ad bonam frugem velle redire, & anteaactæ vitæ noxas confessione expiare: rogat per eum, ne velit opem periclitanti animæ denegare. Ille, vt incredibili ardebat salutis omnium charitate lætatus vehementer oblatam sibi occasionem esse, dispersam Christi ouem ad suum ouile congregandi, domo egressus, eam conuenit, nihil huiusmodi suspicatus. Tum diabolicum illud instrumentum femina (Philippus vix scalas ascenderat) omnis non modò pudicitia, sed pudoris oblita, nudam sese illi obtulit videndam, solo velamine ad carnē coopertam, vt si illi bellè res cecidisset,

vtiq;

vtiq; rem conficeret. sed vicit, Deo fauente, volenteq; simplicitas calliditatem, libidinem continentia. Sanctus vir vbi suæ insidias fieri vidit castitati, vbi se vnum impugnari, sibi quod reliquum erat præsidium fuga confestim quæsiuit: sic non minus impudicæ, quàm impiæ, ac turpissimæ feminæ profligata petulantia, & dæmonis est astus illus, eiusq; demum vires comminutæ id re ipsa confirmās, quod verbis affirmare solitus erat, cætera tentationū genera pugnando reprimi, hanc vnā fugiendo potius vinci, quàm resistendo. Interim impudentissima femina, vbi delusam se vidit, nimio pudore perfusa, iracūdiaq; exæstuans scabellum, quod sibi primum ad manus venit, eius interimendi studio, post tergum coniecit; sed seruāte Deo militem suum, nihil ea re læsus, firmo corpore, virtuteq; integra inde exiit, quod sanè non sine miraculo fieri potuit. Quo

^a
Nullam
carnis ty-
rannidem
sensisse S.
Equitiū
Abb. scri-
bit S. Greg.
Pap. dialog
lib. I. cap. 4.
lege etiam,
si libet,
Leontiū in
Symeone
Salo apud
Sur. tomo
4. Cassia-
nū collat.
12. de ca-
stitate.

apud Deum præclaro facinore il-
lud impetrasse cōpertum est, vt plus
triginta ante obitum annos, omni-
bus in posterū careret stimulis ^acu-
piditatum, sensuq; libidinis. magna
sunt hæc profectò, magna, quis ne-
get? sed adiiciemus alia nō minora.

Eo ipso quoq; tempore insigniore
alio dono eum exornauit Domin⁹,
scilicet, vt ne inter dormiendum
quidem eius corpus vlla impurita-
te pollueretur, qua interdum vel
inuiti inquinamur, idq; eò mirabi-
lius quò supinus ille facie semper ad
cœlum versa somnum caperet. His
itaq; cumulatus beneficiis eū tran-
quillitatis statum obtinuit, vt iam
non inter mortales mortalem vitā,
sed cœlestē inter cœlestes ducere, &
proximè ad pristinum illum inno-
centiæ, integritatisq; statum (si ita
dicere fas est) accedere videretur.
Refriguerat in eius corpore omnis
ardor libidinum: caro spiritui ob-
tēperabat: nullos corroborata virt⁹

impu-

impurarū voluptatū impetus extimescebat: ita in illo tact⁹ sēsus obstupuerat, ut ei⁹ caro lapidis instar omnis pene sēsus expers esse videretur.

Dicere quandoque solitus erat (quamquam id paucis è suis aperiebat) vnum & idē sibi esse, mulierē, atq; lapidem contrectare; adeò repressus in illo erat omnis impetus, restincta q; omnis cupiditas illecebrarum blandæ voluptatis.

Harum rerum sanè admirabilium firmissima, grauiissimaque extant testimonia: affirmat id præter cæteros omni asseueratione, qui erat ei à confessionibus, Cæsar Baronius Cardinalis, qui vltimas eius confessiones in extremo vitæ tēpore audiuit. Is iurat⁹ narrauit Philippum paucis diebus antequā ex hac vita migraret, eam inter confitendum lacrymarū vim cum singultu profudisse, ut fletū cohibere nō posset, ut qui sūmo se affici dolore diceret, quòd cū multa à Deo dona nul-

à
De eius
Virginita-
te testes iu-
ratos ha-
bemus præ-
ter Baro-
nium, Au-
gust. Card.
Cusanum.
aliosq; Vi-
ros opti-
mos.

b
Fuisse B.P.
castitatis
dono exor-
natum et-
iā Franci-
scus Maria
cardin.
Taurusius
publico te-
stimonio
confirma-
uit, idem-
que alij &
qui à B. Vi-
ro audiēte,
sacramēto
testificati
sunt; Solu-
it enim
Deus, &

lis suis promeritis accepisset, tum hæc præcipuè, ut se^a virginem ad il-
lum usque diem seruasset, triginta-
que plus annos omnibus carnis^b sti-
mulis ita caruisset, ut nullā eius ty-
rannidem ne in quiete quidem sen-
tiret, ita tamen erga diuinam libe-
ralitatem ingratus extiterit, ut ni-
hil vnquam beata vita dignum e-
gerit, vocationi diuinę haudqua-
quam responderit. O perfectę inte-
gritatis exemplum! O miram Beati
viri humilitatem! & hæc erant, de
quibus ille multis cum lacrymis ob-
summam animi demissionem con-
fiteri consueuerat: Ex his itaque re-
bus, tanquam ex vberrimo fonte
ardor ille fluxit, quo alumnos suos
verbis plane diuinis ad castitatis a-
more incitare non desisteabat. Vult
enim cœlestis ille sponsus (idq; ipse
nouerat) quorum sibi animos per-
petuum ad habitandum delegerit
habitaculum, eosdem etiam esse ab
omni impura corporis contagione

sciun-

seiuñctos. Hinc quos carnis tenta-
tione premi sentiebat, eos consilio,
precibus, cohortatione, omni deni-
que ope sanare; eos verò, qui eius ef-
sent immunes, conseruare integros
conabatur, suæ non magis custos ca-
stitatis, quàm defensor alienæ: Illud
etiam hic attexam, ideò elucere so-
litum in Philippo virginalis casti-
moniæ candorem, vt nemo eũ diu-
tius frequentârit, quin de casta vita
amplectenda cogitare cœperit.

Communi omnium æstimatione,
constantique fama virgo est habi-
tus, atq; huius quidem virtutis tan-
ta erat in animo pulchritudo, vt in
ipsum etiam corpus, in vultum, in-
que oculos mentis indices redun-
daret, vt non modò in ipso sermo-
ne, & in omnibus eius actionibus;
sed in ipsa quoque facie virginalis
quidam candor eniteret.

Sed quid dicam de hominis hone-
state, munditiæque? nulli hominum
vnquam, sanus esset ille, vel æger

*tanti doni
plures ex-
tarent te-
res, sunt q̃
ij Hierony-
mus Pam-
philus
Rota Au-
ditor, Ale-
xander Fi-
delis, Ger-
manicus
Fidelis: his
accedit
huius hi-
storie au-
tor, qua-
tuor q̃ alij
sacerdotes
optima fi-
de, quiq̃
humani-
tate eius,
& probi-
tate in con-
suetudine
quotidia-
na magno-
pere dele-
ctabantur.*

*Idem de
magno An-
tonio, atq;
Ammone
narrat S.
Athana-
sius in eo-
rum rebus
gestis, lege
præterea
Cyrillum
in Ioanne
Silentiario,
& Petrum
Rauzanū
in S. Vin-
centio lib.
2. c. 7.*

*Idem de
magno Eu-
thimio
narrat B.
Cyrillus
Monachus
in eiusdem
sancti Viri
rebus ge-
stis; sed id
ipsum de
aliis etiam
sanctissi-
mis Viris
legimus.
Atqui non
me latet nō*

castissima membra, nudamq; ^a car-
nem patere permisit: cuius rei ocu-
latus testis, præter cæteros, ego ipse
sum, qui apud eum dies, noctesque
assiduè eram.

Nihil in eo deprehensum fuit ab
aliquo, quod cuiusquam oculos, a-
nimumue offenderit: de scurrili-
bus, obscœnisque verbis ne cogita-
uit quidem: ita denique in omni vi-
ta se gessit, vt ab ipso ineuntis ætatis
flore cunctis propositum castitatis,
Christianæq; modestiæ exemplar
videretur ad imitandum.

Illud in Philippo fuit ex multis
admirabile, quòd vt virginitatem,
ceterasq; virtutes ex odore; ita im-
pudicitia, & id genus alia ex fœtore
b diuinitus deprehēdebat. Id porro
præter ceteros sacramēto testati sūt,
Philippo vita functo, cōplures illo-
rū, qui eo ad confessiones vtebātur
quippe quibus huiusmodi infectis
peste, sed eā non aperiētibus, vltro
ipse met ante opportuna remedia &

genus

genus morbi, & causas detegeret: filij libera voce dicens, vos male mihi oletis, lapsi estis in id genus libidinis; consciētię noxas detegite, peccatorū venenū confessione ejcite, admissa scelera confiteamini. Quibus illi auditis, rei nouitate attoniti, exponebāt omnes sacramēto confessionis, quid quisque dolendum egisset in vita, & pœnitentiam amplectebantur, animū ad amorem cælestium conuertentes.

Quæ autē fuerit eius animi puritas, quæue cordis mundities, id vel ex hoc vno de multis cōiici potest, quòd excipiens confessiones hominum istiusmodi sordibus inuolutorū, ita teterrimo illo, atq; pestilenti odore, qui ex obscœnis illorum voluptatibus permanabat, afficiebatur, vt manus, aut linteum ad nares admouere, seseq; in aliam quandoq; partem obuertere cogeretur: quod admirabili tamen dexteritate, ne quis id aduerteret, faciebat. Nar-

rabat

*deesse, qui
tetrū a-
liorū pec-
catorum
odore per-
ceperint,
percurrere, si
libet, Vita
S. Pachomij Abb. à
Dionysio
Abb. Ro-
ma. Exi-
guo cogno-
mento è
Graco ser-
mone in
Latinum
Versam,
itemque S.
Hierony-
mū in re-
bus gestis
S. Hilario-
nis, S. A-
thanasium
in historia
Antonij
Magni &
demum res
gestas. S.
Birgitta a-
pud Sur.
tom. 2.*

rabat ille tam grauem se ex hoc nefario scelere odorem percipere, vt cum nullo sibi videretur fœtorum genere posse conferri.

Huc illud etiam summa admiratione dignum accedit, quamquam alio cōtigit tempore. Mulier^a quædam eum frequentare cœpit: hanc B. Pater intuitus, diabolum in ea reside-
^bre mentis oculis vidit, quam obrem manu ad eum expellendum
^bfeminæ diuino instinctu admota, id eo attactu factum est, vt mox tam pestilenti, atq; sulphureo femina halauerit odore, vt eius ille grauitatem ferre non posset. Hic ipse odor postea ita in ei^a nares importunissimus penetrauit, eiusq; manibus infixus hæsit, vt vix post triduū,^c quāquam maximam adhibuerat diligentiam, eius se molestia liberandi, restitutus in pristina videretur. Affirmabat ille post, eum fœtorē ex ipso dæmone profluxisse.

^a
Id iuratus
firmauit
Federicus
Card Bor-
romæus, i-
demq; alij
sacramēto
testantur.

^b
Lege ma-
gnum A-
thanas. in
Vita S. An-
tonij Ab-
batis.

^c
Lege Pal-
ladium in
Lausiaca
in Pachone
Abb.

Philippus agrotat.

Eodem anno quinquagesimo quinto, cum septem Urbis Ecclesias obiret pedibus, ex labore itineris in ardentē febrim incidit, quæ etsi hominem multos tenuit dies, vitam tamen non haussit.

Predictio.

Maximianus Burghius rogatus à viro quodam Primario, ut secum vivere vellet, accepit ille, inuitus licet, conditionem, ea lege, ut cum solius Dei cupidus esset, negotijs sæcularibus non implicaretur: sed cum vir ille fidem ei datam fallens, hominis opera ad res suas uti tentaret, & Maximianus in voluntate sua maneret, qui in eadem domo erant, Maximiano propter dominum molestissimi esse cœperunt. Ille verò ut magnæ vir prudentiæ, subodoratus id quod erat, illinc ubi primū posset, se subducere decernit:

*Hanc rem
sacramēto
narravit
Franciscus
Maria
Taurinus
Car.*

hoc

hoc vbi Philippus audit, abscessum
dissuadet, prophéticoque spiritu
minitatur, si id fugiendæ crucis stu-
dio attentet, quieto nunquam ani-
mo vitam traducturum; & certè cō-
stitit dicto fides; ille siquidem da-
tum sibi consilium repudians sem-
per maris instar fluctibus vel cogi-
tationum, vel deliberationum (et si
Dei beneficio laudabiliter viuebat)
agitari se sensit.

Iesu Christi anno	Pauli III. Pap. anno	Ætatis anno
<u>1555.56</u>	<u>I.2</u>	<u>41.42</u>

Magni ad eum concursus.

CUm Philippi virtus, nomenque
magis magisque in dies elucesce-
ret, animorum fructus eiusdem o-
pera mirificè cœptus est augeri. Cō-
ueniebant quotidie in nostrum O-
ratorium quamplurimi, quorum il-
le pectora diuini verbi explicatione
ita ad pietatem inflammabat, vt lau-
dabiliorem vitæ rationem institue-
rint,

rint, Christoque, abiectis curis inanibus, nomina dederint.

Quotidianis colloquijs hoc vnū vel maximè agebat, vt confluentium pectora ad orationem, ad sacramentorum frequentiam, aliaue pietatis opera accenderet,

Magnos in pietate progressus, Philippi industria, studioq; habuit Ioannes Baptista Saluiatus è prima nobilitate vir: erat hic Catherinæ Mediceæ, Franciæ Reginæ conso-brinus, atque Antonij Marię Cardinalis germanus, qui mira cum significatione pietatis, è vita decessit, adiunxitq; se Philippo anno Pontificatus primo.

Frāciscus Maria Taurusius vir genere nobilis Philippo ad confessiones vti cœperat: idq; vbi primū ag-gressus est, flammam illico diuini amoris suo insidere pectori sensit, quę vsq; eò hominē stimulauit, quoad assiduis Philippi lacrymis, precibusq; eius animus mollitus totum se

illi

illi ut generosus erat, ac nobilis, anno huius seculi quinquagesimo sexto regendum, gubernandumq; tradidit.

Neque illud hinc silentio prætereundum, quòd volens Philippus in hoc, de quo loquimur viro formare Christum, illum in suum ducere cubiculū consueverat, ubi eo præsentē precibus dans sese, eā spiritus dulcedinem in eius animum instillare cœpit, ut in terra cum is esset, quēdam tamen cæli, rerumq; cælestium gustum sibi percipere, totusq; dulcedine liquefieri videretur.

Constantius Tassonius genere clarus, sed sæculi voluptatibus implicatus, cum monita Beati patris, tota ferme obstupescēte Ciuitate, amplectitur, eos, Philippo præceptore usus, in virtute progressus effecit, ut sæpius per hebdomadam sacramenta frequentaret, studia mortificationis, quæ vocant, libentissimo animo amplecteretur, valetudinaria

naria adiret, Philippi demum iussu sacerdos factus quotidie sacrum faceret: quam vitæ rationem ad vltimum diem cum integram, inuiolatamque seruasset, mortem obiit piam, & sanctam, videlicet vitæ consentaneam. Præter hos alij è prima nobilitate non pauci Philippum sequebātur, quorum nomina ne plus nimio crescat præsens oratio, de industria missa facimus.

Consueuerat Philippus profestis diebus, quos Christo genuerat, in tres, quatuorue distributos classes, ad Urbis valetudinaria mittere. Initio verò, quò eo magis ad id muneris suo inflammaret exemplo, cœpit ipsemet à prandio ægrotos in Nosocomijs adire, eosque alloquio, omni officio prosequi: qua re excitique eum sequebantur, ea ipsa faciendi ardebant desiderio.

Quæ autem fuerit horum pietas in ægros ibidem decumbentes, ex vnius facto discetur. Io. Baptista Sal-

uiatus, cum in id totus esset in Xenodochio, quod Consolationis nomine vulgus appellat, rectà ad ægrum, ut eius sternat lectulum tendit, quem à cubili surgat, demissè rogat. Hic ille contemni se ratus; ne quæso Domine ait, mihi illudas pauperi: nouerat enim iste Ioannis Baptistæ licentiam, libertatemque viuendi; sed ignorabat mirificam eius animi mutationem, qua à terrenarum rerum affectu ad cælestium amorē toto pectore sese cōuerterat. Quid multa? per motus æger tanti viri auctoritate, sed multò magis humilitate, ut qui instaret, vrgeretq; vehementius, totus in admiratione defixus è strato exiliit.

Porro Ioannes Baptista id viuendi genus ea mentis firmitate, constantiaque ad obitum vsque retinuit, ut nunquam ex quo tempore primùm manum suam ad aratrum posuit, retro respexerit.

Ceterum in hoc capite de concur-

su,

su, illud silentio prætereundum non est, ea Philippum prudentia, dexterritateque eos, qui suæ se tradebant disciplinæ rexisse, ut in omnibus rebus, quamquam arduis, ac difficillimis obedire gauderent, qui iuebantur. Nemo ad eum accessit unquam consilium aliquod ad animæ salutem petiturus, quin lætus ab eo recederet, frigidusq; in Dei amore filios assiduis precibus calefaciebat, nutantes confirmabat.

Predictiones.

Eodem Christi anno millesimo quingentesimo quinquagesimo sexto, mense Augusto, ægrotabat Gulielmus Bucca: quod ubi Philippus rescivit is, dixit, è præsentī morbo haudquaquam conualefcet: nec verba in ventum iacta. Æger eo ipso oppressus morbo, eodem anno supremum diem sacramentis Ecclesiæ præmunitus expleuit.

Eodem, ut opinor, tempore cre-

*Id Fran-
ciscus Ma-
ria Tau-
rusius
Card. iu-
vatus nar-
rat, idemq;
alijs sacra-
mento
affirmant.*

diderat Franciscus Fortinus, quem Philippus Christo genuerat, Alexio Bettino (multum pecuniæ, fama erat, possidenti) nūmos aureos tercentum, idq; inscio Philippo, inconsultoque. Hoc ut ad eius aures peruenit, trapezitæ etsi ignarus, alumno confestim iubet, ut eam pecuniam nulla interposita mora repetitum pergat, pareretur ille monenti, & quamquam puderet eum vesperi repetere, quod manè Argentarii fidei commiserat; tamen obedientiæ meritum aspiciens, parere Philippo maluit, quàm sibi ipsi indulgere resumptaq; ab Alexio pecunia, lapsis paucis post diebus passim apud omnes peruulgari coeptum est Argentarium cum nil minus de eo cogitaretur, decoxisse; quandoquidem infortunio fortè aliquo, non nequitia, ut credi potest, absumpto patrimonio simulque priuatorum pecuniis, creditoribus fidem fefellerat.

Modium

*Modium moribundum bis è faucibus
mortis eripit.*

Eodem, vt opinor, anno Io. Baptista Modius Calaber, qui inter alios Philippi filios præcipuus erat, bis vno ferme tempore à media morte eius opera reuocat⁹ fuit. Erat is professione medicus, vir doctus æquè ac pius, cuius liber de aqua Tyberina inscriptus, vt missas faciã, quas in B. Iacobi Tudertis cantica elaborauit notationes, non sine auctoris laude circumfertur.

Inuaserat eum primùm grauissimus morbus; ea mali vis erat, vt Petrus Antonius Contugius, & Hypolitus Saluianus medici ea tempestate primarii de eius salute penitus desperarent. Die quodam morbo crescente Modium ad paucas horas vitam producturum pronunciant: ex pulsu enim arteriarum, aliisque signis morti proximum esse compererant. cum ergo ille sensib⁹

prope omnibus destitutus haud
procul abesset interitu, adfuit Phi-
lippus, qui vt hominē, ex cuius pri-
uatis colloquiis multus colligeba-
tur animorū fructus, à mortis fau-
cibus eriperet, solus se in quodā cu-
biculo abdedit: ibi pro ægro salute
eo animi ardore diuinam cœpit im-
plorare clementiam, vt plus quinq;
cubitis in altum toto corpore attol-
leretur, eius facie mirum in modū
radiante: cum sic autem vnā & di-
midiam circiter horā sublimē elatus
precibus institisset, ingressa mulier;
cui Margaritæ nomen, quæ Modio
cibaria præparabat, in cubiculum
orantis, eum diuina vi sublatū à ter-
ra lumine splendere, faciemq; solis
instar radios emittere deprehendit;
quo visu illa primū territa, mira-
culum, exclamat miraculum. ex-
citi hoc clamore qui morienti assi-
debant, confestim accurrunt:
summis in tenebris splendere om-
nia, Patremque in altum elatum

cernunt. Interim ille in se reuertens
gratulabundus ad Modium tendit,
astantibus tantæ rei miraculo stu-
pentibus, manibusque eius capiti
admotis, hominem nominatim in-
clamat; bono animo esto, haud-
quaquam ex isto morbo morieris.
Quibus dictis redire ægro mox cœ-
pit vox cum sensu; B. Patri respon-
dit, quocum longum sermonem ha-
buit, ac paucis post diebus è morbo
planè conualuit. Hanc porro rem
adeò miram, vt erat gesta, sacramen-
to mihi, aliisq; narrauit post Philippi
obitum, Bernardinus Corona^a ciuis
Romanus, affecta etate vir, pietatiq;
deditus, atque vnus ex antiquiori-
bus eiusdem alumnis; eo enim vi-
uente id ipse vni tantùm, vel alteri se-
cretò aperuerat; omnibus enim pa-
lā indicare nunquā ausus fuerat, ne
Philippi modestiam offēderet, quā
quidem offendisset grauissimè.

Nec vna hac in re Philippi is ex-
pertus est opem: non multò post

a
Idem alij
iureiuran-
do firma-
runt.

*Accepimus
id à Franc.
Maria
Taurasio
Cardinali.
hoc ipsum
Ioannes
Franciscus
Bordinus
Auenionis
Archiepi-
scopus pu-
blico testi-
monio con-
firmavit.*

b

*Idem Ma-
gno Anto-
nio accidit
se scribit B.
Athanasius
Episco-
pus in eius
Vita.*

cum vesicæ calculo laborans^a urinæ reddendæ difficultate vexaretur, grauitas morbi fecit, vt desperatis iam medentium auxiliis salute periclitaretur: Ergo inuisit eum Philippus, eoque vt par erat, ad patientiam cohortato, in templum ad preces pro illo fundendas perexit, ibi in feruore spiritus orans continuo salutis filij desiderio: lacrymæ^b in eius facie esse cœperunt, quæ simul atq; ex oculis fluere visæ sunt, eo ipso momento urinæ simul & calculo iter patuit: qua ex re ita se æger allevatum sensit, vt ex incommoda illa valetudine penitus emerferit.

Huius deinde opera B. Pater in enarrandis priscorum Sanctorum rebus gestis magno cum fructu, & solatio audientiū vsus est: erat enim melliflua quadam facundia præditus, qui cum verba ad multitudinem faceret, vtile dulci miscens astantium pectora mira quadam suauitate replebat: deniq; cum magna

in pau-

in pauperes flagraret charitate misericordiæ, Christianæque pietatis operibus maximè deditus, aliquot post annis in Dei famulatu absumptis obiit ita religiosè, pieque, ut vitæ responderit eodem tenore transactæ.

Iesu Christi anno 1557 Pauli III. Pap. anno 2.3 Ætatis anno 42.43

Visiones.

Vincentius, qui vitam Philippo Magistro vsus cum pietate duxerat, Philippo itidem eo ipso momento, quo obiit, a sese ostendit, quæ ille nubes^b penetrantem proprijs oculis intuitus est. Incidit ea res in annum Domini millesimum quingentesimum quinquagesimum septimum.

Sub idem tempus Marius Tosi-
nus^c nomine, vir pietati deditissim⁹
ut obiit, eidem confestim apparuit,
cumque eum bis nominatim maxi-
ma voce inclamasset, cælum luce

*Sanctissim⁹
viri, a2.1-
mos seruo-
rum Dei
recens vi-
ta functo-
rum calum
frequenter
conscend.
re vident.
lege S. A-
thanasium
in S. Anto-
nio, S. Hie-
ronymum
in Paulo
primo Ere-
mita. B.
Cyrillum
monachum
in SS. Eu-
thymio. Io-
anne Silē-
tario, &
Saba, Eui-
raturum in
Prato c. 57.
S. Gregorius
Pap. lib. 2.
dialog. c.
33. 34. 35.
lib. 4. c. 40.
Bedam in*

*S. Cutberto
apud Sur
tom. 2. cap.*

24.

*b
Obiit is 4.
Idus Fe-
bruarias.*

*c
Hanc rem
narratus
narravit*

*Federicus
Car. Borro-
maus; idē
fecere alijs
ad sex.*

*Vincētius,
et Marius
ex Sodali-
tate S. Tri-
nitatis
fuere.*

clarissima circumfusus illo ipso vi-
dente ascendit.

Sed hoc loco res videtur poscere,
ut paucis explicem quid ille de vi-
sionibus sentiret: Visiones, dicebat,
seruorum Dei aspectibus sese obii-
ciunt, sed ex hoc omnia pendent, ut
qua decet animi demissione eas ho-
mo excipiat.

Illud frequenter monebat alu-
mnos, ne visiones curarent: quan-
doquidem quisque; facile hisce in re-
bus (cum Angelus satanæ boni An-
geli specie hominibus appareat) la-
bi turpissimè potest. Hinc ille ita ab
omni visionum, ac reuelationum
lubrica quadā, ac spiritualibus ho-
minibus maximè periculosa curio-
sitate abhorrebat, ut qui talibus de-
lectaretur, acri sermone corriperet;
liquidò affirmās nihil esse in laqueis
diaboli piis hominib⁹ perniciosius,
quàm vesana hæc dæmonum ludi-
bria: in moribus corrigendis, vitiis
extirpandis, virtutibus amplecten-

dis,

dis, inque demum moderandis affectibus, & consimilibus assiduam, diligentemque operam ponendam inculcabat. ergo visiones respuestas esse docebat, nec dedignari Dominum, si id fiat etiam si ille ipse verè appareat.

Cæterum cum de visionibus hic verba fecerim, nō ab re opinor, erit, si quam ille harum rerum notitiam habuerit, paucis nunc historiæ apponam: Ea enim talis erat, ut veras visiones à falsis paruo negotio cognosceret.

Cuidam precibus insistenti tanta, tamque mirifica lux sese repente obiciebat, ut momento pene temporis quamplurima de rebus diuinis clarè perspiceret: cumq; is demonis insidias veritus, nosse cuperet, an id diaboli opera fieret, Religiosos quāplurimos magni nominis consuluit, quorum responsis cum contentus non esset, ad Philippum tandem confugit, nec sanè frustra: Nam-

que

que adeo ille confestim planè atque dilucidè quæ vera esset, quæue falsa visio, explicuit, ut is liquidò iam compererit à quo spiritu ea lux in suam mentem immitteretur.

Francisco ex eius discipulis vni Ferrariensi cognomento^a dæmon noctu sanctissimæ Virginis instar apparuit: id autem eo consilio, ut vel sic hominem ea specie facilius deciperet: idque cum is manè ad Philippum detulisset; non tibi inquit ille, sanctissima Dei Mater, ut putas, sed dæmon eius forma sese videndum obtulit: itaq; cum primùm eadem visio tibi se denuo obiiciet, faciem eius qui apparet conspuas iubeo.

Insequenti nocte, Ferrariensi magno animi ardore precanti dæmon eadē specie, eodemq; fulgore micās præsto est, qui præcepti Beati Patris haud immemor, diaboli mox faciē sputo fœdat: qua re confusus dæmō, turpiterq; superatus evanuit: vixq;

^a
*Quæ de
Ferrariensi
hoc loco
narramus
à Francisco
Maria
Taurusio
Cardinali
didicimus.
id ipsum
etiam ab
aliis quibusdam
viris optimis quidē,
& integer-
rimis accepimus.*

ille aufugerat, cum sacratissima Virgo ei sese palàm ostendit, eum vt faciem eius conspuat, modò id possit, monet: demum recreatum mirificè relinquens, sublimis abiit.

Erat is magna animi simplicitate præditus, Angelorum voces audiebat, meretrices ex fœtore deprehēdebat: nec hic solis eius ornabatur animus virtutibus, quando quidem ex eius oculis perpetui ferme lacrymarum riuuli profluebant; idq; præsertim cum vel sermonibus, qui de rebus diuinis fiebant, interesset, vel diuinissimo Eucharistiæ sacramento, quod singulis desumebat diebus, se reficeret.

Cum is quodam die,^a quòd ex calculo laboraret, vrinam facere non posset, ad Deum conuersus; fac, rogo, Domine, vt nec purgandi alui facultas mihi sit vlla. hæc vix effatus erat, cum derepentè absq; vllo sensu doloris vrina profluxit.

Cum alio die inter eundum Iu-

dæus

^a
*Id ipsum
est quod
sequitur à
Francisco
Maria
Taurasio
Cardinali
audiui-
mus.*

dæus quidam sibi occurrisset, tanto repentè eius ad Christum conuersionis desiderio inflādari se sensit, vt totos tres annos Deum pro illius salute rogare destiterit nunquam: triennio exacto, cum ad Basilicam sancti Petri diuinam rogatum clementiam se recepisset, ex improviso tumultuantem quasi turbam sibi audire visus est: ergo foras egressus Iudæum de quo loquimur ad sacrū Baptismatis fontem properantem videt. Qua ex re tantam cœpit animo voluptatem, quantam dicere vix nemo sufficeret, lacrymasq; præ dulcedine tenere non poterat: & de discipuli sanctimonia satis.

In Indias ad infideles Christo adiungendos pergere cupit.

Eodem huius sæculi anno quingentesimo septimo cum vesperi post fusas Deo preces epistolæ de rebus Indicis in eius cubiculo legerentur, tanta cupiditate ardere cœpit in-

pit infideles ad legem Euangelicam reducendi, vt statuerit ad Dei gloriam, difficultatibus omnibus, periculisq; spretis, quæ plurima, maximeque sese ei offerebant, vna cum Francisco Maria Taurasio, Ioanne Baptista Modio, & Antonio Fucio, alijsq; è suis alumniis ad viginti in Indias proficisci.

Verùm, vt in huiusmodi deliberationibus fieri solet, cogitauit primum, vt rem Deo assiduis precibus commendaret: Nihil enim ille aggrediebatur vnquã magni vel parui momẽti id esset, nisi consulto prius, ac propitiato Domino; deinde quò de diuina voluntate certior fieret, vt pios viros consuleret; postremò vt qui inter eos sacerdotij capaces essent, sacerdotio initiarentur: tum vt petita à Pontifice Maximo benedictione, atq; licentia, longinquo, ac periculoso itineri sese committerent. Is profectò omnium ardor erat, vt terrores, vitæ pericula, dæmonum

monum tentamenta, ærumnas pro nihilo ducerent, graua quæque nimirum ob Christi fidem disseminandam patiendi cupidissimi.

Ergo Philippo eam in rem intento hanc mentem iniecit Deus, vt religiosum quendam è Sancti Bernardi familia sanctitate cōspicuum adiret, eius voluntatem illo interprete, ac deprecatore, audituro; quod fecit.

Præerat is eo anno Monachis Cisterciensibus apud Cœnobium SS. Vincentij; & Anastasij martyrum ad aquas Saluias: parentes habuit, vt Francisco Maria referente dedici, ea sanctimonix laude exornatos, vt præter ceteras consuetudines Christiano homine dignissimas, hæc perpetuò tenuerint, vt biduo antequam procreandis liberis iuxta matrimonij sanctissimas leges operam darent, peccata confessione exponerent, sacraque sese Eucharistia reficerent; quibus peractis, Deum rogabant

gabant enixè, vt talem ipsis filium daret, qui dignus esset in numerum seruorum eius adscribi : migrarunt hi è vita ea sanctitatis fama, vt illos existimarint omnes ad eum locum, qui rectè morientibus patet, sibi aditum aperuisse. Horum filij, filiaque eiusmodi in rebus pijs progressus habuère, vt sanctissimè & vixerint, & obierint.

Nunc ad Philippum, cuius cum animum Augustinus Ghetinus (id erat Monacho nomen) cognouisset, inducias petit: oratione enim rem à Deo respondit queri oportere. Supplicatione completa Philippo narrat, Romam, non ad Indias euocari, Indiasq; eius Romam esse, apparuisseq; sibi S. Ioannem Euangelistam, qui diceret Deum ita velle, vt Romæ ad ipsius vineam excolendam maneat, vbi multos eidem filios aggregabit; Romæ quippe, & eius, & alumnorum opera ad plurimorum salutem vti decreuisse, Retulit is et-

iam vidisse se aquas, vulgò trium fontium appellamus, in sanguineum colorem mutatas: quare apertissime significari dicebat, nouam Vrbi procellam impendere, quod etiam ab eodem Apostolo se accepisse narrauit, totiusq; visionis ordinem Philippo exposuit.

Tum his ille auditis ad omnia se pro Christi arbitrio paratum ostendens, sermoni serui Dei cessit, Romæ manere statuit, vbi quàm strenuè in animorum salute procuranda elaborauerit, quotuè fructus ediderit, nullus est qui non norit.

Iesu Christi anno

15, 8

Pauli III. Pap. anno

3

Ætatis anno

43

Alia per eum instituta ad animorum salutem.

VErùm cum maior quàm pro loco, vbi sermones habebantur frequentia, de eo mutando cogitari cœptum est: impetrauit itaque Philippus anno huius sæculi quinquagesimo octauo, à Sodalitio Charita-

tis, vt

tis, vt super fornicem dextri lateris Ecclesiæ (locus is erat satis amplus, nulliq; tunc vsui destinatus) populũ congregaret, sermonesq; haberet.

Interea cum assiduis, ac quotidiana. nis diuinarum rerum sermonibus accedentes excoleret; videns maiores in dies auditorum accessiones ad diuina colloquia fieri, visum ei est è suis aliquot huic operi destinare: elegit itaq; Franciscum Mariam Taurusium, & Ioannem Baptistam Modium tum laicos. Hi vbi ad multitudinem verba facere cœperunt, ita auditorum voluntates in Dei amorem accendebant, vt se mox tanti, tamque eximij parentis filios esse confluentibus ostenderent. In horum numerum aggregauit postea Philippus Antonium Fuccium, & Cæsarem Baronium Soranũ, aliosq; qui parentis exemplum manibus, pedibusq; imitati, similesq; fratrum suorum opus Dei miris modis magno cum animorũ fructu iuuabant.

Excogitauit præterea Philippus, quò vehementius ad Dei amorem confluentium pectora inflammaret, inflammataq; ab omni incommodo, detrimento, molestiaq; sincera, & integra conseruaret, vt eodem loco singulis quibusq; diebus; hieme postrema hora diei; æstate tertia & vigesima, ad certum campanæ signum Oratorium aperiretur, quo non solum nobiles, sed etiam plebeij oratū conuenirent. Modus, qui tenebatur, is erat: post dimidiæ horæ secretam, ac mentalem, quam vocant, orationem ad horologij normam dimensam, quatuor hebdomadæ diebus tertia, & quinta feria, & sabbato, ac Dominico die Litaniæ recitabantur, quibus & publicæ, & priuatæ res commendabantur Deo; reliquis diebus, qui supererāt, secunda, quarta, ac sexta feria, lucerna in laterna abscondita, quæ papiraceam in anteriore facie, Saluatoris nostri in crucem acti effigiem

giem habebat, quæque sola à fratribus cernebatur, singuli, qui eò conuenerant, funiculis tanto temporis spatio sese percutiebant, donec recitato prius breui Dominicę Passionis compendio (cui id est initium. Recordemini fratres carissimi) totus psalmus quinquagesimus, & ceteris vigesimus nonus, atque antiphona Salua Regina, vel alia, quæ tempori congrueret, mœsta, ac lugubri voce caneretur. Quę consuetudo Christianę pietatis plena hodie apud Patres nostros magno cum animorum fructu perseuerat.

Alumnos Philippus omni ope iuuat.

INterea cum maior in dies hominum concursus eodem tempore ad eum fieret, & Oratorij opus ferueret, plurimis quotidie ad colloquia conuenientibus, hunc ille morem induxit, vt primùm vel ipse legeret, vel aliis legendum traderet librum, qui de rebus spiritualibus

ageret: quo facto, eorum quæ lecta erant, occasione, vnum & alterum, vel plures ex circumstantibus interrogabat variis de rebus, vt de virtutibus amplectendis, de vitiis fugiendis, & id genus alijs; quibus primum, qua decebat modestia, respondentibus, tum Philippus reassumens omnia vno, eodemque tempore, non fucato, & artificioso sermone, sed puro, simplici que eloquio, tanto animi ardore de diuinis rebus differebat, vt auditorum pectora inflammaret, eosque ad pietatem amplexandam mirum in modum prouocaret, incitaretque; eorum verò qui iam Christo nomen dederant, voluntates vehementius accenderet.

Diuinis colloquiis peractis Philippus vt pastor bonus, ac prudēs oues suis ad alia noua pascua educere consueuerat: ad templum B. Mariæ super Mineruam ibatur frequētius, ibiq; diuinis officijs in die, aliquan-

do

do etiam nocte matutinis, qui eum sequebantur intererant.

Viguit is vsus donec Oratorij nostri institutum in Ecclesiã primùm S. Ioannis Florentinorum, & deinde in ædes nostras S. Mariæ à Vallicella translatum fuit. Quibus in locis omnia ex præscripto Philippi Patris ad certam rationis normam dirigebatur, diligenterq; perpẽdebantur.

Addam huc præterea quod Philippus tantopere cupidus erat suos in Christo filios ad studium orationis inflammandi, vt eorum pectora suis precationibus mirum in modum accenderet: rem exemplo notificabimus.

Cum per id tempus Simon vnus de illis, orationi in eius cubiculo insisteret, tanta repentè, Philippo pro eo supplicãte, lætitiæ celestis vi perfundi se sensit, vt integram horam, quam in oratione cõsumpserat, momẽti instar iudicaret, perpetuoq; orare ea dulcedine perfusus elegisset.

Non omittimus recensere quòd Martius Alterius nobilis Rom. (qui Paulo III. Pont. relicto seculo, Christo, magno, fortiq; animo se adiūxerat) dicere solitus erat, ea lætitia, cum in Philippi cubiculo esset, perfundi, vt id cubiculum iam non sibi cubiculum, sed Paradisus quædam terrestris esse videretur. Peruenerat is ad eum sanctitatis gradum, vt de rebus diuinis ^a ex nimia spiritus affluentia, Moyfis instar, loqui vix posset. Ea erat præterea in pauperes pietate, vt stragula, quibus ad lectum in quo cubabat, utebatur, ipsis tribueret.

^a
*Hac à B.
Patre ac-
cepimus.*

Philippus insuper illud præter cætera erat affecutus, vt quos pectori adinoueret, in Dei amorem inflammaret mirificè, eorumque animos ad virtutis desiderium impelleret.

Demonem à moribundo sacerdote fugat.

EO ipso anno millesimo quingētesimo quinquagesimo octauo,

Persia-

Persianus Rosa Sacerdos, qui Philippo à confessionibus erat, ægrota-
bat grauissimè, cumq; ad vltimum
periculi venisset, à diabolo nigerri-
mi canis specie vexari cœpit acer-
rimè.

His in angustijs diuinum magna
animi demissione implorabat auxi-
lium, illud Psalmi frequenter incla-
mans: Iudica me Deus, & discerne
causam meam: cumq; hunc in mo-
dum cum communi hoste decerta-
ret, venit improuisò Philippus,
quem vbi ille vidit, ^a clamare conti-
nuò cœpit, adiuua me sancte Phi-
lippe: est hic canis colore nigerri-
mus, qui me lacerare nititur; succur-
re quæso, succurre quòd potes, ne
deuorer. Quibus verbis mot⁹ B. Pa-
ter humi illico, astantibus primum
vt pro ægro vel semel orationem
Dominicam recitèt iussis, sese pro-
strauit; quod cum faceret, ecce tibi
ille derepentè magna voce dicere
cœpit: canis recedit, fugit canis, en

Psalm. 42.

*Id ab oculato teste
acceptum.*

in limine ostij stat: tum surgens ab oratione Philippus piacularis aque asperione dæmonem ab eo etiam loco fugauit magno cū solatio morientis, qui lætus effectus nullum faciebat agendi gratias Deo, Beatoq; Patri modum: ea verò molestia, horribilique visu non modò in præsens, sed etiam in posterum liberatus, magna cum animi tranquillitate è vita migravit Kal. Aprilis.

Predictio.

EOdem anno post Christum natum millesimo quingentesimo quinquagesimo octauo, duo ex eius filiis spiritualibus Franciscus,^a & Ioannes Baptista Saracenus Religioni S. Dominici se addicere decreuerant: id vbi Philippus rescivit, Ioannes Baptista (dixit) sacro indutus habitu eos in virtute processus efficiet, vt ad vltimum vsq; diem in suscepto genere vitæ cum laude persistat. Franciscus, quæ humana fra-

gilitas

^a
Id sacra-
mento fir-
mauit, qui
interfuit
Aloysius
Amis Gal-
lus. Hoc
ipsum alu-
mnis B. Pa-
tris notissi-
mum est.

gilitas est, labore victus, dæmone sollicitante, exuta Religiosorum veste Ægyptum repetet: nec euentus defuit. De hoc ipso Ioan. Baptista narrauit ille Dominico Saraceno, eius faciem ab se eximio quodam fulgore coruscantem conspectam fuisse: is itaque iij Kal. Maias Dominicanæ adscriptus familiæ, Petri Martyris nomen induit, atq; apud socios auctoritatis habuit plurimū, Generalis locum tenuit ordinis Vicarius renunciatus, decessitque sanctè, pieque.

Alumnū in morte mirabiliter adiuvat.

HAbebatur eodem anno inter Philippi filios iuuenis quidam Gabriel Tana ortu Mutinensis: hic inter Aulicos Ioannis a Cardinalis Politiani magna cum vitæ integritate viuebat, bis per hebdomadam peccata confitens, Eucharistiæque saluberrimo sese cibo reficiens: cumque sic vitam institueret, inci-

Eius rei historia qui adfuit Iacobus Marmitta Italice cōscripsit. Interfuere eidē spectaculo quot è Philippi scholæ erant, quorum maior pars hodie superstes est.

dit

dit in morbum, à quo cum nec medicorum arte, nec medicinæ remedijs leuari tantisper posset, vltimam vitæ horam, quam sibi instare sensit, more hominum horrere cœpit, mori verebatur, viuere cupiebat, respondebatque his qui eum solabantur, de me quod Deo libitum est fiat, ipse me ad eius volūtatē conformo, ipse me totum illi committo: tamen cum caro spiritui aduerfetur, diuturniorem vitam in terris agere recepta valetudine cupio, & Philippo, qui de vitæ statu ipsum interrogarat, lætus sum, dixit, de spe, quam habeo è præfenti morbo conualefcendi. Hic ille diaboli infidias præfentiens, vt qui de eius morte diuina iam reuelatione cognouerat petit ab eo primùm vt suum sibi velle, suumque nolle traderet, deinde astantes precibus infistant, monet. Tum ille precari aggressus eo spiritus ardore orauit, vt rediens, supplicatione completa, ad moribundū,

eius-

eiufmodi in eo inuenerit animi mutationem, vt cum Apoftolo iam diceret: Cupio diffolui, & eſſe cum Chriſto. Hæc dum magno ſenſu proferret, Philippum intuitus vultu in eam partem conuerſo, Ora pater clamat, vt in Paradifum quanto-
cius fieri poteſt, ingredi merear: vitæ odium cœpi, vitaque mihi moleſta valde eſt ea cauſa, vt cum Deo ſim: aſtantesque ſubinde reſpiciens date mihi ait, ſanctiſſimam Crucifixi imaginem, illamque porrigite, quæ vſui fuit Iulio colligæ meo animam agenti, qua accepta totus præ dulcedine perfundebatur lacrymis. Hortabaturque præterea ex interuallo ſodales, vt Deo ex animo deſeruirent, cunctis huius ſæculi vanitatibus neglectis, in has ſæpè prorumpens voces; vita præſens, credite vobiſcum loquenti, mihi faſtidio eſt: mori vellem, vt Deum meum contemplari poſſem aſſiduè. Hæc effatus Philippum appellans, ad hanc diem

Philipp. 1.

diem oraui te Pater, vt cum Deo ageres salutem me restitueret, nunc rogo te quàm studiossimè possum, vt orationibus meis tuis ex ergastulo corporis liberares, atque saluas.

Interea deficientibus in eo viribus corporis, die sequenti, qui fuit Kal. Septembris, & vitæ eius postremus, in id totus, iam sublimium appetens, incumbuit vt se ad piè, Christianèque moriendum præpararet. Erant apud eum assiduè ex schola Beati Patris quamplurimi, quibuscum & ipse aderat Pater, qui tandiu apud eum esse voluit, dum in vesperam inclinaret dies, quo tempore iterum dicere cœpit æger; in cælum proficisci cupio Pater, hoc vnum ex omnibus mihi cordi est: cui cum responderet Philippus; si Deo placeret, vt præsentem morbum diutius sustineres, nonne volūtate eius cupiditati tuæ præferres? tum Gabriel, & quid est hoc verbum? iā dixi tibi sæpius ex corporis vinculis

in cælum æmigrare ardenter cupio;
adeò totus Dei videndi ardeo cupi-
ditate, vt nulla res me grauius af-
ficiat quàm hic manere diutius: er-
go precare Dominum, vt ante quin-
tam noctis horam ad eum euolem:
tum Philippus, quod petisti, conse-
queris; id tamen te monitum velim,
dæmonem multas tibi paraturum
insidias, varijsque tentationibus
(quas singillatim enumerauit) ani-
mi tui constantiam aggressurum;
sed nulla in re, crede mihi, nocere
tibi poterit, si memoria, vel maxi-
mè retinebis, te voluntatem tuam
dedisse Deo; caueas ne quicquã for-
mides, Christus in te ipse vincet o-
mnia. In profectioe verò (domum
enim remigrare precatum diuinam
clementiam pro illo in animo ha-
bebat) ægrum Ioanni Baptistæ Sal-
uiato, & Francisco Mariæ Taurusio
commendat, iubetq; se necessitate
ingruente accersiri.

Vix hora abierat, cum Gabrieli

com-

comparanti se ad quam religiosissimè decedendum eam obiicit mentem diabolus, ut cogitare cœperit se iustum esse, nulloque pacto sibi de æterna felicitate ambigendum. cūque qui affidebant, nocturnas agentes excubias, litanias pro eo recitarent, cum ventum esset ad illam precationem, A mala morte libera eum Domine, subrisit ille, caputq; agitans aliquantulū secū ipse dicere cœpit: Is in cuius corde Christus inhabitat, liber est ab malæ mortis periculo: quibus dictis, etsi initio non nihil ea tentatione commotus, tamen ubi se collegit, cogitans quod dixerat, illam à se reiicere omni studio contendit, clamans, dicensque, quæ est hæc suggestio diabolica quæ me inuasit? vestris quæso fratres orationibus adiuuate me.

Nec hic finis certaminis: Eius enim virtute victus infestissimus hostis aliud pugne genus perdendi eius gratia excogitavit: Ergo impedire

eum

eum omni studio cœpit, ne sanctissimum Iesu nomen pronunciare posset: Rogarat enim ille amicos, vt supremis appropinquanti id nomen in memoriam redigerent, quod inuocare summopere cupiebat. Quãobrem clamare cœpit, dicereq;: Eia fratres opem ferte, pronunciare nequeo, nequeo prorsus; succurrite itaque mœsto, succurrite laboranti: cumque rogaretur, quid esset, quod proferre non posset, annẽ sanctissimum Iesu nomen? annuit illico, versusque ad Iacobum Marmittam. Quid hoc inquit, rei est quòd Iesum inuocare nequeam? atqui ex his summa vis demonis dignoscebatur; quandoquidem cum id nomen clara voce inclamaret, videbatur nihilominus sibi illud exprimere ne utique posse; astantibus, qui monebant, vt quod ore dicere nequireret, corde tacitus proferret, in hæc verba respondit; graue iam mihi videtur fratres, Sanctissimum Iesu no-

men appellare , quinimò eò redactus esse miseriarum mihi videor, vt eius ne sonum quidem sustinere vix possim.

In hac tam acri pugna, in qua circumstantium sermone, cohortatione; eius virtus cōfirmabatur, laborauit plurimùm, sed cum ea tentatio hominem adhuc vrgeret vehementius, vt totus iam præ animi anxietate , & corporis defatigatione sudore maderet, visũ est amicis nuntium mittere ad Philippum, cuius aspectu æger mirificè recreatus, sæpius tanti viri hortationibus vnà cū eo sanctissimum Iesu nomen expedita lingua inclamauit; mi Iesu (aiebat) mi amor, mi sponse. quibus dictis, mox secum ipse, ac cum amicis querebatur de tã graui certamine, quod integram circiter horam dæmonis arte sustinuerat. Cumq; lētus sic esset, cœpit iterum non multò post clamare; Eia Pater, filio succurre tuo; eadem qua ante teneor diffi-

cultate

cultate sanctissimum Iesu nomen pronunciandi. Hæc cum ille dixisset, Philippo pro illo precibus insistente, mox ea liberatus molestia Iesum libera voce, magnoque sensu Crucifixi imaginem intuitus, identidem appellabat.

Interim cum quieto iam animo esset, ecce rursus satan, qui, quem his (de quibus diximus tentationibus) superare nequiuerat, infidelitatis assimulatione supplantare, atque euertere aggreditur; ei itaque res nostræ religionis ita repræsentauit, ut videretur sibi, de fide dubius esse, obiiciebatque præterea animo ex eo morbo surrecturum omnino. Inter has itaque res variis agitatus curis novas diaboli fraudes Philippo aperit, rogatque se adiuuet, quò amissam conscientię pacem recuperare, dæmonemque vincere possit: cui ille; contemne fili, contemne diabolicas hæc machinationes, dic; credo, credo. quæ verba, quamquam

vnà cum Beato Patre repetebat crebrius, tamen cum ipse sibi videretur in his, quæ ad fidem spectant, suspensio animo esse, affer tu itaque pater, iterum clamat afflictissimo opem, ne peream. His verbis commotus Philippus, cuius pectus ardebat charitate, circumstantibus primū, deinde egroto iniunxit, vt Symbolū Apostolorum clara voce pronunciaret, idque si ore præstare non posset, corde saltem vnà cum alijs recitare conaretur. Tum in preces sese dante, ex templò omnis illa diabolica tentatio euanescere cœpit maximo cum solatio morientis, qui paulisper respirās, satanicis illis laqueis absolutus, dæmoni recepto animo his verbis insultat, te inuito credam, velis nolis, credam. Deo meo, repugnante te, quoad vixero fidelis ero assidue: quæ cum effaretur, astantibus Apostolicum Symbolum recitandi finem facientibus, ab eiusmodi molestia, corpore licet fessus

(vires

(vires enim illi minuerat ea cum diabolo pugna) prorsus quieuit.

Diabolus interim etsi sæpe victus, sed quæ est eius inuidia in humanū genus, tertio in eum insurgit: pugna autem grauißima ac periculosa, ea-que prioribus & immanior, & intolerabilior, ecce quippe tibi, offert se fæda facie, & horribili ad aspectum diabolus, vt iniiciat morienti terrorem, eumque ad desperationem inducat, perinde quasi eò ille redactus esset, vt vnde salutē sperare posset, non haberet: Erat itaque iuuenis inter has curas graui pressus mœstitia, totusque præ horrore, ac timore contremiscebat, se uero, tristiq, vultu, terribilibus oculis (faciē enim mutauerat) cuncta mirabundus circumspiciebat, è gestu demonem se videre ostendebat, dicebatque secū ipse; Heu, heu quam infelix es Gabriel! heu quot commisisti flagitia! O me miserum! pelle Pater hos canes^a colore nigerrimos, qui

^a
Demonem
canis specie
apparere

*solitum
tradit præ-
ter ceteros
Leontius
Episcopus
in Simeone
Salo c. 25.
apud Sur-
tom. 4. &
Petrus Da-
mianus in
Romoaldo
cap. 67. &
Iacobus
Vitriacus
lib. 2. Vita
S. Mariae
Oegnien-
cen. c. 3.
a
Canticor.
cap. 2.*

me circumstant: si me Pater amas,
hos dæmones fuga, pelle eos: cuius
necessitati occurrens Philippus, cō-
firmat timentem, excitat fidem, cō-
memorat diuinam misericordiam,
ad eam confugiat, hortatur, Christū
pro eo passum monet, rogatq; vt v-
nā cum sponsa^a in foramina petræ,
inq; cauernā maceriæ sese recipiat,
vbi pax summa est, victoriam polli-
cetur. Quibus dictis, flexis mox ad
fundendas pro eo preces humi ge-
nibus, lectulo innixus dæmonem in-
crepauit; iubeo tibi Christi nomine,
vt hinc abeas quamprimū: cuius
virtuti cum ea mōstrorum turba re-
sistere nequiret, illico aufugit, iuue-
nem relinquens lætitia gestientem,
exclamantemq;; eia fratres gaudea-
mus, effugiunt canes, Philippus eos
pepulit, importunos illos vexatores
procul abegit; videte eos, videte (lo-
cum digito ostendebat) fugam arri-
puerunt, fugiuntq; velocissimè, ver-
bis dici non potest tantum, quan-

tum

tum re ipsa deformes sunt : ergo vicimus , diabolicam importunitatem superauimus, fugistis tandem miseri, fugistis, vobis hoc insperantibus, atque inuitis, libet iam millies Iesum inuocare.

Atque in hunc modum spiritu exultans, versus ad sanctissimam Crucifixi imaginem, quam vnus ex circumstantibus tenebat in manu, eo animi ardore orauit, vt nemo ex iis, qui aderant, lacrymas tenere potuerit: cernere erat eum totum esse in agendis gratiis, commemorandoque quod à Deo acceperat, beneficio, atq; inter hæc dicentem; mi Iesu dulcissime, mi amor, mi creator, mi redemptor, quis enumerare poterit vnquam quæ à te acceperim beneficia? tum ad amicos conuersus; ò quæ fratres, hisce ego vidi oculis! monentem rogo audiatis, Deo Optimo Maximo vos totos tradere ne grauemini: quid causæ est bone Iesu, quòd ego loqui vix possim? tra-

datur mihi quæso Crucifixi Imago,
eam in manu tenere quantū cupiā,
explicare vix possum: In eaque reli-
giosissimè exosculanda has iterabat
voces; Dominus meus Iesus Chri-
stus perpetuò viuat, qui erit dulcis-
sime Iesu, qui me à charitate tua se-
parare possit? post ira in dæmonem
commotus; & quid de me cogitabat
miser nisi morientē fallacijs à Chri-
sti fide abducere? Quid isthuc mi
Deus? fidem, quam iam inde à pue-
ro suscepi, mutabo? absit. Discedite
à me omnes, qui operamini iniqui-
tatem: & paulo post; nōne de Chri-
sto in sacris legimus literis, Ego sum
via, veritas, & vita? Ergo si Christus
veritas est, & is ipse sacratissimam
suam nos legem edocuit, qui igitur
fieri poterit, vt de eius certitudine,
veritateque dubitem? o nequissi-
mum dæmonem! o flagitiosissimū!
eiusque sitis, Deo scilicet gratias a-
gendi, dæmonumque imbecillitati
insultandi, expleri dicendo non po-
terat

Ioan. 10.

terat, quin accendebatur magis; sed cum videret Beatus Pater eum in his plus nimio defatigari, ut vires imminueret, suspicatus ne exitum sibi ipse his motibus acceleraret; iam satis inquit, est fili: mendacem, impiumque dæmonem missum facias velim, totam spem tuā in Deo, inque sanguine eius preciosissimo, quem pro te fudit, colloces moneo; ipse enim tibi victoriam largitus est: is ipse in te, ac pro te dæmonem vicit iniquissimum. Quibus verbis motus Gabriel paulisper interim acquieuit; sed haud multò post maioris quietis desiderio astantes rogauit, ne de cetero vel ad modicum tempus sibi quicquam dicerent; proditor enim ille, adiecit (dæmonem intelligens) me plus nimio afflixit grauissimè.

Interea astantes, quòd Gabrielem, & expedita lingua loquentem, & viribus valentem viderant, planè credere cœperunt, eum ad sequen-

tem vsq; diem vitam producturum;
idque cum Damianus Valentinus,
qui ægrotum curabat, ad Philip-
pum detulisset; haud ita erit respon-
dit ille, vbi situm mutabit, illico mo-
rietur, nec incassum verba, siquidē
vix medietas horæ abierat, cum ille
se ad eā partem componēs, vbi Phi-
lippus erat; Christi nomen eius o-
pera inclamans, in manus Iesu tan-
quam ad nuptias euocatus, spiritum
exhalauit, anno huius sæculi quin-
quagesimo octauo, tertia hora no-
ctis: quod quidem spectaculum ita
eos excitauit, qui aderant morien-
ti, vt ex iis nemo esset, quin toto iam
pectore cogitare cœperit de extre-
mo ipso certamine, in quo vno tota
res nostra agitur.

Apparet in mari periclitanti.

*Eam rem
iurati te-
stes qua-
tuor affir-
mant.*

HOc ipso anno duo ex eius filijs
spiritualibus, Italus vnus, Gal-
lus alter;^a huic Aloysio erat nomen;
Itali, qui aulicus erat Guid. Ascanij

Card.

Card. Floræ, excidit : ex his solus Aloysius superstes est, agens ætatis octogesimum & eò amplius annum. Quodam die, cum sumpta occasione Philippus in horem sermonem multis præsentibus venisset, hæc de eis effatus est : Italus, qui multò melior Gallo videtur (erat enim vir magno orationis, & mortificationis studio, in eoq; pietas conspiciebatur illustrior) cœpti pœnitens in Ægyptum reuertetur: Aloysius verò pietatem, quam sequi inchoavit, illo felicius retinebit. Interea lapsis paucis diebus rogat Italus, dæmone instigante, Philippum, cum nullam haberet iustam causam, ut facultatem sibi faceret Neapolim eundi; Roma enim egredi is in animo habebat, ut ad bellum proficisceretur. Hęc autem ubi B. Pater audiuit, subodoratus id, quod erat (nouerat enim ipse dæmonis insidias) abeundi facultatem, ne filij salus in discrimen adduceretur, negat. Ergo cū is

neque

^a
*Sanctos cū
 vixerent
 multis ap-
 paruisse
 satis con-
 stat. lege B.
 Cyrillum
 in Vita SS.
 Euthymij,
 Ioannis Si-
 lentiarij,
 & Theo-
 dosij Cano-
 biarchæ.
 Metaphr.
 in Marcel-
 lo Archi-*

neq; exorari, vt ad se rediret, vt neq;
 ab hac voluntate discederet, vlla ra-
 tione adduci posset, vbi illa nō pro-
 cedunt, minatur illico Philippus, si
 id faciat, vel in mari submersum iri,
 vel certè in Turcarū laqueos incisu-
 rum. haud vanum fuisse B. Patris e-
 loquium, docuit euentus: Is quippe
 nihil his immutatus, cum ex Vrbe
 iam recessisset, atque per mare in-
 ueheretur, in medios Turcas dela-
 psū se animaduertit, quare Myo-
 paronum pyratarum aduentantiū
 (quorum ingens manus erat) visu
 perterritus, iam propè res erat, vt
 caperetur à barbaris, vtpote qui vi-
 ribus, ac numero nostris superiores
 erant. Is itaque ingenti timore cor-
 reptus, consilij inops defilit in ma-
 re, vt vel sic Turcarum manus eua-
 deret: sed cum rapidos in gurgites
 delatus se regere nequiret amplius,
 iamque vorticibus implicitus a-
 quarum impetu ad certum afferre-
 tur exitiū, B. Patrem,^a cuius verba in

me-

die illos ad septem Urbis Ecclesias ducere: nec n. solertior in quærendis Christo gregibus, quàm in tudis extitit.

Ibatur initio à paucis: erāt omnes ad triginta; non multò post tantæ multitudinis concursus ad eas est factus, vt numerus hominum, qui eò conuenirent, plus mille esset.

Ordo is erat: conuocatis primùm omnis generis hominibus, tū præfinita die per se quisq; summo mane, SS. Petri & Pauli, Basilicas obibat; cumq; omnes in Ecclesiam S. Pauli, Ecclesieq; proximaloca, vti præceptum fuerat, conuenissent, Philippo mox Patre annuente incipiebat agmen mirabili cum alacritate, ac feruore spiritus ad templū S. Sebastiani procedere, inde ad Basilicā Sancti Ioannis Lateranensis, tum ad Sanctæ Crucis in agro Sessoriano, & inde ad alias incedebant singuli, ita æquato instructi ordine, ita paribus diuisi interuallis, ea vul-

tus compositione, & moderatione gressus, vt quocunque ingrederentur, magna defigerent admiratione intuentes. inter ambulandum nunc litanias, nunc diuinas laudes, psalmosque suauiter concinebant: in templo vel Sancti Sebastiani, vel Sancti Stephani in Cælio monte sito sacrum solemne, iucunda cantorum symphonia, consuetoritu cæremoniârũ, decenti ministrorum grauitate fiebat: sacrificio astabant omnes, sacerdote Christi corpore pasto communicabant minimum octingenti: Absoluto sacro ad aprica loca herbis, vitibus, arboribusq; vestita procedebatur: ibi Patribus alimenta distribuentibus læta quisq; fronte tantũ cibi, & potionis accipiebat, quantum satis erat. Villa ad quam primis illis tēporibus veniebatur frequentius, Virginix Maximæ erat; ibatur etiam quandoque nunc ad Mattheiam, nunc ad Crescentiam, in hisq; extruebatur

tur mensa non conquisitissimis cibis, sed multo pane, ouisque, pomis, & caseo. A prandio actis Deo de more gratiis, procedebant mox omnes miro ordine, atq; silentio ad Scalas sanctas, certisque passuum interual-
lis ad lætitiā, religionemq; excitā-
dam canebatur in via, inde ad Basili-
cam sanctæ Crucis veniebatur, tum
ad sancti Laurentij in agro Verano,
inde demū ad sanctæ Mariæ ad Præ-
sepe; ibique sermone primū de
rebus diuinis ad multitudinem ha-
bito, quod in alijs Ecclesijs fieri con-
suevit, magno cum audientium fru-
ctu, tum hymno suauius decanta-
to, suo quisque arbitrato domum
remigrabat.

Huius quidem profectionis tan-
ta erat animorum utilitas, vt ex ea
multitudine non deessent, qui di-
uino tacti spiritu vsque eò ad pie-
tatem inflammarentur, vt se to-
tos sacramentorum frequentia, vi-
tæque ex Deo agenda ad Philip-

pi Patris arbitrium traderent.

Verum cum nolit Deus suos milites in otio torpere, sed semper in acie, in pulvere, & labore versari, ut sicut in igne aurum comprobatur, sic eorum virtus in ipso certaminis periculo magis elucescat; eius permissu anno huius seculi quinquagesimo nono factum est, ut ea de qua diximus, peregrinatio tum non infrequens quod omnibus fructuosa, ut probis, pijsque viris maximo exemplo erat; ita invidis, atque maleuolis offensionem esset, materiam illis præbens in Philippum acerrimè insurgendi: a videntes enim quidam maiorem in dies hominum concursum ad eum fieri, cœperunt priuatim inter se primùm, deinde palàm de eius fama detrahere, ambitiosum, laudisque popularis cupidissimum appellantes, hominum plausum, ac sequelam affectantem: Nec deerant, qui eundem non ambitionis modò plenum prædicarēt,

*Percurre sibi
libet, res
gestas S.
Danielis
Stylite a-
pud Suriū
tom. 6.*

*Simile fer-
me acce-
disse S.
Goarū
presbytero,
auctor est
Vandel-
bertus mo-
nachus in
eius Vita
c. 4. apud
Sur, to. 4.*

verum gulæ etiam deditum^a, eda-
cem, atque lurconem insignem, fi-
mulq; adiicerent, quò eorum opera
in odium, offensionemque populi
incurreret, cum conuenticula colli-
gere, seditionem concitare, conci-
tatamque fouere. & quid de inno-
centissimo viro ignominiosius dici
poterat? Sed nec his contenti tota
præterea Vrbe falsis rumoribus dis-
siparunt, illum in Ecclesiarum pere-
grinatione non Dei gloriam, ani-
morumque salutem; sed se ipsum,
propriamque sui gloriam quærere,
ibiq; opiparè satis lautissimis cibis,
quorum magna illi apponebatur
copia, vesci: eòque tandem demone
instigante adducta res est, vt quæ fal-
sò de ipso proferebãtur, adeò in Vr-
be diuulgata fuerint, vt iam vbique
locorum palàm de eo detraheretur
ab omnibus. Hæc autem cum Phi-
lippo innotuissent, fratus ille tum
præclaro conscientiaæ suæ testimo-
nio, tum etiam Christi Domini No-

stri

stri promissionibus, qui dixerat, se apud eos, qui tribulationibus premuntur perpetuò mansurum, omnes illas diaboli machinationes, omnesque ipsius impetus inuito animo sustinebat metu prorsus vacuus.

Interim aduersarij breui rem totam ad Præsulem Ecclesiasticum generalem Urbis Vicarium, & ad alios, qui per id temporis res Fidei administrabant, deferunt: Philippum accusant non ambitionis modò, ac superbix, aliorumque criminum, quæ ipsi finxerant; sed etiam ut qui conuenticula colligeret, nouamque sectam ambitionis plenam inducere tentaret. Hæc ubi Præsul audiuit, magna confestim, zelo fidei, iracundia commotus, quietique Urbanæ (pro officij sui munere) studens Philippum accersit, grauib; verbis eum excipit, obiurgat, minatur carcerẽ, iubet à talibus abstinere, comites apud se ducere nullos,

spondereque toties quoties vocaretur, iudicio sisti, quindecim dierum spatio exacto nullius audire confessiones, sermones ad populum non facere, nisi noua ei ab se concessa licentia. Quæ omnia hilari ille fronte suscipiens, id tantum, qua potuit animi demissione, ac modestia, responsi dedit; paratum se esse, ut opus incœptum prosequi, ita ab illo pro superiorum voluntate cessare, nihilque sibi in animo versari, quàm Dei honorem, animarumque lucrum. Quibus verbis Præsul iratior effectus, eum suis edibus post contumeliosa aliquot verba eiecit.

Acerrima quidem fuit hæc Philippi vexatio, qua non modò à viris mundo deditis, sed etiam Deo dicatis, quorum aliqui eodem cum eo tecto viuebant, grauissimè exercebatur, quando quidem cum cernebant pij aliquot sacerdotes multitudinem, quæ illum ad sui spiritua-lem profectum sequebatur, ei cri-

mini

mini dare cœperunt, quòd elatum haberet animum : & hos quidem Philippus non solum in via Domini aduersarios passus est, sed quietis perturbatores, quamquam animo nunquam ipsorum dictis, factisque motus fuit; si quid erat mali, quod pietatis specie ei struerent, hoc non modò hilariter, patienterque ferebat, sed etiam iniurias sibi indignè factas, & non ferendas, iniuriarumque auctores suos in Christo filios quantum maximè poterat, celare nitebantur: quòd si cōtingebat, vt ij discipulis suis patuissēt, ea erat Philippus charitate, vt quos occulere non poterat, eorum saltem facta, dictaque (quò omnem prorsus malam de illis opinionem ex animis alumnorum euelleret) iisdem præsensentibus, audientibusque aliter atque facta, dictaque erant, interpretabatur, Deumque pro ipsorum salute lacrymarum plenus precabatur assiduè : erat enim ex ea scho-

*Matt. 5.
Rom. 12.*

la, quæ orandum tradit pro inimi-
cis, & bonum pro malo referen-
dum.

Cum itaq; his curis angeretur,
quotidianis orationibus sibi à Deo
efflagitabat auxilium, nec incassum
missæ preces: venit enim intra præ-
finitos dies ad Oratorium nostrum
Sacerdos quidam ignotus, fune cin-
ctus, demissis humeris, honesta fa-
cie, colore inter album, & fuscum,
barba & capillo narura nigro: is
multis audientibus dixit se missum
esse à quibusdam Religiosis viris,
quibus rem magnam Dominus in-
dicauerat: ea autem erat, (quam
remotis arbitris, Franc. Mariæ Tau-
rusio exposuit) vt indiceretur qua-
dragenarum horarum supplicatio;
Ex ea. n. ait, magnus sequetur fru-
ctus, tota hæc Diaboli impugnatio
fumi instar euanescet, Oratorij o-
pus magis quàm antea efflorescet:
qui Philippum insectantur, si in cœ-
pto persistent, diem obibunt. Nar-

rauit

rauit deinde idipsum Philippo, qui cum totus à Deo penderet, nunquam de diuina ope desperauerat, nunquamue animum desponderat, quinimo hæc semper, vt cætera fortiter, & constanter sustinuerat, & sustinebat.

Interea cum hunc in modum excerceretur, patientiaq; superaret omnia, diceretq; idcirco se ea oppugnari tentatione, vt animi humilitatem acquireret, & vt primùm ex illa fructum cepisset, finem illico habituram, meritus est vt sui memor esset Omnipotens; Namque cum mira demissione, modestiaque Iudiciis responderet, non magis ad inceptum opus prosequendũ, quàm ad intermittendum paratũ esse, nihilq; se præter vnã Dei gloriã quærere, suamq; ad Superiorum voluntatem accommodare: hoc humilitatis, ac singularis constantiæ specimen, Magistratũ ad benignitatẽ induxit, quippe cert^o iã factus de eius

vita innocentia, morumque integritate, malignantium aduersariorum technas in nihilum redegit, concessaq; illi libera facultas est suo more viuendi, peccatis obnoxios ad Deum qua vellet arte, trahendi. Testantur sanè qui cum eo tum versabantur, nunquam illum animo vel minimùm excidentem vidisse, sed contra maiores in dies ad Dei gloriam promouendam vires collegisse: Vnus tamen ex ijs, qui Magistra-tui præerat magni vir nominis cum pertinaciter in homine Dei comprimendo persisteret, repētina morte intra præfinitos dies ex hac vita sublatus est anno huius sæculi quinquagesimo nono, x. Kal. Iunias.

His curis exutus iterum in proximorum salutem ardentissimo studio incumbit.

INterea cum in vulgus relatum iā esset, Philippo iterum datam facultatem quod vellet, faciendi, cœperunt,

perunt vt prius homines, nō ex plebe tantū, sed ex nobilitate etiam Sacramentorum, consiliorumque causa illius cubiculum frequentare: fructus, qui ex pijs eius colloquijs procedebat, multus erat, in diesque crescebat assiduè: ex quo fiebat, vt multos adiuuante Domino à sceleribus ereptos ad Christum adiunxerit felicissimè.

Proximorum charitate adeò ardebat, vt illum ad omnium utilitatem natum crederes: in omnes enim effusus, quasi omnium parens, viuebat omnibus, vt omnia omnibus, quò omnes Christo aggregaret, factus esset.

Hinc fiebat, vt flagitiorum hominum ita frangeretur misericordia, vt cum eos intueretur, vix se continere posset, quin multas profunderet lacrymas, internæ ipsius charitatis præclarissima testimonia.

Nulla res erat omnium, quam ipse magis cuperet, quàm proximorum

salutem. Accedentium confessiones omni tempore excipiebat, eosque aut cōsolando, aut cōsilio, aut re adiuuabat mirabiliter; in id vel maxime incumbens, vt omni deposita sollicitudine, Deo, sanctisq; omnibus se suamq; salutem curæ esse cognoscerent, seq; demū peccatis omni ope abstinere contenderent.

Crebris, repetitisq; sermonibus de rebus piis illos ad bene, Christianeque viuendum hortabatur, nihil prætermittens eorum, quib⁹ eis vel minima in re prodesset; ardentissimaq; cupiditate motus eosdē Christo arctioribus vinculis coniungendi, seipsum relinquebat potius, suaque cōmoda, quàm illos defereret.

Sui copiam omnibus faciebat assidue: cubiculum suum perpetuò venienti cui libet patere voluit, dicereque solitus erat, se nec tempus, quo sibi vacaret, nec locum vbi sol⁹ esset, cupere: sat sibi esse, si quibus reb⁹ poterat, proximū iuuaret; Hinc

factum

factum est, vt qui ei erant à ministe-
rio interdixerit, ne quemquam cu-
biculi aditu prohiberent, neue ad
eum adeuntibus; Philippus, dice-
rent, quieti se dedit; Philippus in cu-
biculum nuper recepit sese. O ho-
minem proximorū desiderio, Dei-
que gloria flagrantissimum! quem
non quies, non remissio, nec quic-
quam aliud, quod delectationem
afferret, delectabat: nihil in vita ex-
petendum arbitratus est, nisi quod
esset cum Deo, mortaliumq; salute
coniunctum,

Illud etiam sæpe contingebat,
quòd completo sacrificio, accede-
bant ad eū quamplurimi, quos ille
sūmo charitatis affectu aliorū ma-
gis, quàm sui memor (etsi iucundū
sibi erat contemplationi eo tempo-
re vacare) excipiebat: orationis qui-
dem, meditationisq; studiū in illo
eximiū fuit, sed tamen vt proximos
iuuaret, ipsorum vtilitatem suis
commodis, sanctisq; cupiditatibus
præfere-

præferebat : hinc dicere solitus erat; animæ Deum amanti nihil contingere iucundius, nihilq; suauius, quàm Christum, Christi amore relinquere.

Nihil præterea laboris erat quod alumnorum causa non subiret: omnia excogitabat, moliebatur, efficiebat, quò filiis consultum foret: nihil ad eorum spiritalem profectū quod pertineret, omisit: si contigebat è suis quemquam tentatione premi, vix, ac ne vix quidem verbis explicari potest, quanto studio, & cura adesset, opitularetur, animum adderet. Ad omnium ingenia ita se accommodabat, vt Apostoli Pauli instar, omnibus omnia fieret mirificè.

1. Cor. 9.

Quid quæso non faciebat ille, vt quos Christo genuerat, Christo seruaret? consilio quidem quantum poterat, labore plus pene quàm poterat, vigilabat pro ipsis, docebat eos orare, mundi contemptum monebat,

nebat, Deo se totos traderehortabatur, apud se etiam primis illis temporibus, vt vel sic maiore eos inter se amore coniungeret, frugali cœna pascebat, instar gallinæ factus, quæ ex naturæ instinctu id habet, vt congreget pullos suos sub alas; & Aquilæ non dissimilis, de qua hæc in sacris Codicibus verba legimus, Sicut aquila prouocans ad volādum pullos suos, & super eos volitans.

Mat. 23.

Dent. 32.

Mirabilem Ecstasin patitur.

Philippus precandi assiduitate hoc acceperat, vt mētem in Dei, diuinarumque rerum cognitione perpetuò defixam haberet: quo fiebat, vt raptuum fugiendorum gratia, animum à diuinis, quod ante diximus, remouere cogeretur, faciliusque Philippo erat in Deum rapi, diuinaque pati, quàm illis, in quibus calor Spiritus sancti refriguerat, mentem ad res mortales conuertere.

Inter

Inter orandum, celebrandumq;
extra se positus videbatur creberri-
mè, vtr corpore quidem coram adef-
set, animo verò in cælis versaretur.

Obferuarunt eum nonnulli sæ-
pissimè, in hostia salutari de more
attollenda (senio etsi confectum)
consistentem in digitis: eundē præ-
terea extra se raptum cum oraret,
deprehenderunt complures.

^a
*Testes iu-
rati tres,
sacerdotio-
que pradi-
ti id firma-
runt.*

Eodem anno Patres Cænobij^a S.
Mariæ supra Mineruam, quo tem-
pore eis Angelus Diacetus præerat,
intra claustra domus quadragena-
rum horarum supplicationem ob
res graues indixêre: orationi inter-
fuit Philippus, precabatur ille loco
abdito, ibique se Deo coniugens, to-
tus extra se rapitur, lapidisque instar
factus, apertis oculis, hilarique vul-
tu Sanctissimum Eucharistię Sacra-
mentum intueri videbatur: id cum
quidam aduerterent, properè ad
ipsum accurrunt, eumque, quem
calor vitalis iam penè totum reli-

querat,

querat, nominatim, vt ad se redeat, inclamant, manibus contrectant, sed frustra omnia; nihil enim ille audiebat, nihilque mouebatur, sentiebat nihil: ergo id quod erāt suspicati, in cubiculum ei loco proximū inter manus deferunt expiranti similem, sensusque omnis expertem: vbi tandiu eum reliquerunt, quoad totus hilaris ex raptu ad se redire visus est. Tū interrogatus ab Angelo Diaceto, & Felice à Castro Frāco ex eadem familia, quid nā sibi accedisset, vix illorum precibus victus modestè, verecundèq; hunc in modum respondit: preces vestras, Patres mei, Dominus audiuit benignitate sua: sed huiusmodi responsio haudquaquam contenti instabant enixius, vt rem totam exponeret: quibus tandem cedere coactus^a, oranti mihi, dixit, Christus sese ostendit, astantesque signo crucis muniuit.

^a
*Compulsi
sanctissimi
viri visa
narrant.
legeres ge-
stas S. Ber-
nardini à
Surio rela-
tas tom. 3.
c. 6. Theo-
doretum in
Philot. c. 2.
in Iuliano
Saba, Ge-
orgium
Monachū
in S. Theo-
doro Siceo-
ta.*

Prophetia dono fulget.

à
Testatur
id sacra-
mento Ca-
sar Baro-
nius Car-
dinalis.

Venerat eodem ferme anno Cæ-
sar Baronius ; Dominico die^a,
ad Beatum Patrem, vt confiteretur
de peccatis suis ; cui ille ; I nunc, in-
quit, ad Xenodochium sancti Spiri-
tus ; audiam te post, ne moreris. Sed
cum Baronius horam ægris mini-
strandæ iam abiisse responderet, ac
proinde nihil superesse faciendum,
quod eorum commodis, vtilitatiq;
seruiret (quippe tū capiendæ quie-
tis tempus erat) perfice, subiecit
mox Philippus, properè quod man-
davi, tua quod nihil refert, percon-
tari desinas, nihil aliud dicam. Pa-
ruit mox ille (ne minimo quidem
spatio temporis interiecto) iubenti,
inque Nosocomium ingressus, se-
cum ipse animo agitans, non sine
causa eò se à Philippo missum esse,
circumspectare cœpit, si quem cer-
neret sua ope indigentem, interq;
circumcirca prospiciendum æger

extre-

extremum agēs spiritum ei sese ob-
iicit, candela de more ad eius ca-
put accensa: quamobrem arbitra-
tus illum ipsum esse, ad quem mit-
teretur, ad lectulum accedit, egrotū
vitali spiritu penē defectum offen-
dit; quærit ab eo primū peregerit ne
peccatorum Confessionem, sacram
ne Eucharistiam sumpserit: cui cum
ille inter mortuis vocibus, sine eius-
modi sacramentorum perceptione
se mori respondisset, aduolat illico
Baronius ad sacerdotem: rogat mo-
rientis peccata auditum eat, à mora
ei periculum esse vociferatur: Qui-
bus sacerdos perceptis, coram Ba-
ronio de negligentia purgat sese: æ-
ger, Domine (dicere cœpit) cum
heri à prandio intempestiuē ad No-
socomium nostrum venisset, in le-
ctulo, quòd alieno tempore accessse-
rat, salutari peccatorum confessio-
ne nondum perpurgatus, colloca-
tus fuit: interea eius rei oblitis mini-
stris confessionis beneficio ægrotus

priuatur, quem adeò morbus improuisò oppressit, vt repentè in scijs nobis ad vltimum periculi venerit; id autem vbi ipsi comperimus, eum illico iam destitutum viribus, interclusa anima, vt loqui non posset (actum n. de eo iam erat) extremo vel minimùm oleo (aliis sacramentis, ob viri impotentiam, quippe mors instabat, nō administratis) munire curauimus: hæc ille Baronio retulit; sed mira prosequamur.

Accedit sacerdos ad morientem, de necessitate vltima monet, confiteri ne velit, exposcit: annuit, atque vbi (rem dictu mirabilem) confessionem peregit, sacrumque de manu sacerdotis viaticum sumpsit, illico astante semper Baronio stupore attonito expirauit, miroque prorsus modo factum est, vt labente iam spiritu, tandiu æger produxerit vitam, quandiu Beatus Pater de statu eius diuinitus admonitus miserit qui curaret, vt omnibus Ecclesiæ sa-

cramentis præmunitus supremum diem expleret. Post hæc reuersus ad Philippum Baronius, omnem rem ordine aperit: cui ille, ex his ait, iam discas velim, quod tibi deinceps mandauero, id sine cunctatione exequaris.

Non abre opinor erit, si hoc loco aliquid scribam de eiusdem Baronij Annalibus: quandoquidem ad eos conscribendos à Philippo impulsus fuit^a diuinitus: rem vt gesta est, explicabo. Cum primùm ille ad populum sermones habere cœpit, æternos cruciatus apud inferos impiis constitutos, rursusq; sempiterna, & quæ verbis exprimi non possunt præmia, quæ probos manent in cœlo, proponebat: diuini iudicij quoq; seueritatem, mortisq; memoriã grauius verbis inculcabat. Id vbi crebrius B. Pater aduertit, diuini spiritus impulsu Baronio iubet, vt sine eius generis sermonib⁹ facto, ad Ecclesiasticã historiam in Oratorio re-

^a
*Id iure in-
rando fir-
mauit Cæ-
sar Card.
Baronius.*

ferendam se conuertat : cui cum graue sibi id esse responderet, quòd putabat nullã ex eo labore vtilitatẽ capturos esse astantes; instat iterum his auditis Philippus, vrgetque etiam atque etiam, vt imperata facere non differat. Ergo aggreditur ille iteratis sæpe eiusdem Philippi iussionibus Ecclesiasticam historiam: id autem opus adeò Beatus Pater vrgebat, vt si quando Baronium vel tantillum à cœptis desistentem vidisset, stimulis acerrimæ reprehensionis impelleret, exæstuans (vt eiusdem Baronij verbis vtar) a zelo Ecclesiæ laborantis, vbi mente illa sua diuino perfusa lumine, atque prophetico afflata spiritu vidit è portis Inferi in Ecclesiæ detrimentum Satanæ progressas esse Centurias, ex aduerso consurgens pro domo Israel præliaturus prælia Domini, non minore, vel pari saltem numero militum compensato certamine, decernendum putauit: ele-

^a
*Legatur
Cæsaris
Card. Baronij Philippo gratiarum
actio. An
nal. tom. 8.*

git itaque ex ijs, qui cum sequebantur, Baronium, quem vnum, quasi aliud agere simulans tot obiiceret armatis hostibus: Exorsus itaque ille impositum onus, illud quidē, quod eius iussione semel cœperat, ad triginta annos feliciter propagauit, ipsam integram rerum gestarum seriem septies in Oratorio repetendo

Mirum videre erat qua anxietate Philippus astartet operi, vrgens præsentia, instans verbis, durus nonnunquam Baronio videbatur pensi, diuinæq; operæ exactor, cum ad aliena ab instituto se diuertere ne vel minimū pateretur. Quamobrem sæpe aliquid ille humani in eo sustinebat nondum intelligens Beatum Patrem diuino afflatum spiritu id ab eo exposcere: quam vero ex his vtilitatem consecuta sit Ecclesia, non attigam: Quid enim opus est verbis, vbi res ipsæ per se loquuntur.

*Septemdecim annorum adolescen-
tem Sacerdotio insignitum
noscit diuinitus.*

Eodem ferme tempore adole-
scens quidam Thomas nomine,
annorum circiter sexdecim (septi-
mum enim, & decimum non exple-
uerat) Romam venerat. Hunc pro-
pinqui (quod omnes præter ipsos
latebat) ea etsi ætate non erat, ut
promoueri ad sacros ordines posset,
sacerdotio tamen initiari fecerant,
idq; eo consilio, ut aditum sibi com-
pararent ad luculentam, magnamq;
hæreditatem plus quinquaginta
millibus adeundam aureorum, quã
nullo alio pacto (quod hæredes se-
cundi erant) nisi Thomas, cui ea
obueniebat, sacerdotalem vitam
amplecteretur, obtinere poterant:
is itaque ubi Romam peruenit, mox
secunda circiter hora noctis ad Bea-
tum Patrem adducitur: qui simul
atque illum vidit, sacerdos es, ei di-

xit,

xit, an non ita est? cui Thomas haud dubium, inquit, id quidem est: sacerdos sum: verum dicis, eiq; cuncta exposuit, vt se habuerant. Ea porrò prædictio admirabilis prorsus extitit, quãdo quidem is planè ignotus erat Philippo adolescentulus, qui ætatis annum septimum & decimum non excedens, laicorum more indutus prodibat. Narrauit deinde B. Pater Francisco Mariæ Taurusio se Thomæ faciem eo fulgore, qui è sacerdotali charactere fluit, splendentem vidisse. Cuius rei, ne quis fabulosam, aut commentitiam putet, auctor est idem Franc. Maria Taurusius Cardinalis Philippi familiarissimus, qui eandem iureiurando firmavit. Nunc discedam à rebus à Philippo gestis Paulo Quarto Pontifice: sed adiiciam prius hæc paucula, quæ quoniam quo Pontificatus anno gesta sint, ignoro, in extremum locum coniicienda fuere.

Predictiones.

*Id sacra-
mento te-
status est
Franciscus
Maria
Taurusius
Cardinalis*

VEnit quodam die manè ad
Beatum Patrē Franciscus Ma-
ria Taurusius: huic mox Philippus:
Quid ei mulieri, inquit (eam pro-
prio nomine appellans) factum
censes? quamdudum non vidisti e-
am? nostin quis sit eius vitæ status?
magna enim eius causa sollicitudi-
ne afficior: Irectà quantocius ad eā,
ipsaq; visa ad me quamprimùm re-
uertere: Erat ea mulier pietati de-
dita, Philippo de peccatis suis confi-
tebatur, seq; in Nosocomio S. Iaco-
bi Insanabilium dedicauerat ægro-
antium feminarum obsequio: hæc
itaq;, etsi paucis ante diebus optimè
valebat, tamen ex improviso mor-
bo oppressa difficillimo, qui subitò
attulit mortem, sacris iam candelis
ad caput eius accensis agebat ani-
mam, feminam ergo iam cum mor-
te luctantem offendit Taurusius,
omnibus sensibus destitutam, spiri-

tum

tum efflantem: mox ad Philippum reuersus rem ei totam narrauit, qui feminæ statum, de qua nihil prors⁹ acceperat, diuinitus præsenſerat.

Dux quidam militum apud Philippum cōfessiones agere cœperat: hunc ille cum diebus aliquot non vidisset, id quod erat præſentiens diuinitus, miſit qui omni adhibita diligentia, ac feſtinatione inueſtigaret vbi is moraretur: quem enim locum incolet ab alumnis Philippi ignorabatur omnino: ergo quæritur, quæſitusque inuenitur præter omnium opinionem vitali penè ſpiritu defectus; atque ad mortem properans.

Cogitationes hominum occultas noſcit.

ENituit præter ceteras iſdem ferme temporibus in Beato Patre iſthæc virtus, vt occultiffimas hominum cogitationes^a prænoſceret quàm optime: eius rei certiffima indicia habem⁹ quā plurima; illa verò

*Hoc itidem
Franciscus
Maria
Taurinus
Card. iu-
ratus nar-
rauit.*

*Vidiſſe
Philippū,
noſſe q̃
hominum*

*animos,
intimosq;
eorum re-
cessus pe-
netrasse
sacramēto
testati
sunt Fede-
ricus Bor-
romæus
Cardinal.
Franciscus
Maria
Taurusinus
Cardinalis
Cæsar Ba-
ronius
Card. Hoc
ipsum in-
tegrissima
fidei viri
ad sexa-
ginta iura-
ti firmavit*

*a
Vide Doro-
theum in
B. Lofe-*

maximè excellunt, quibus occulta hominum delicta ab ipso visa comprehenduntur.

Conscientiæ suorum vulnera, quamquam occultissima diuinitus intuebatur, penetrabat, eaque priusquam alūni verbum vllum facerent, illis ipsis detegebat, his verbis: Tu id periculi subijsti, vel in hanc culpā prolapsus es: hæc oranti mihi innotuere. Quibus dictis, salubria ipsis monita tradens, ita eorū animos in Dei timore, suiq; ipsi⁹ amore firmabat, vt illos deinceps, suo nutu, arbitrioque regeret.

Intimos mentium recessus videbat, tentationes suorum in Christo filiorū ipsismet admirantibus, reticentibusq; detegebat: certis nōnunquā hominibus, qui eum cōueniebant, colaphū infligere cōsueuerat, dicens: non te cædo, sed diabolum. qua in re sanctissimos viros imitatus videtur, qui diabolicas tentationes alapis^a ab hominibus propulsabant.

Mul-

Multi sanè qui & doctrina, & prudentia valebant plurimùm, cum animaduernerent sua delicta, occultasq; animi cogitationes Philippo probè cognititas, apertasq; esse, maximo perculsi stupore eum tanquã cœlestē, diuinūq; virū reuererbātur.

Aperiebat adhuc sæpissimè quib⁹ cum eo quotidiana consuetudo erat, ipso quamquam ad confessiones nō utebantur, mentis cogitata, intimosq; animi sens⁹: quod ille eo consilio faciebat, vt eos ad cœlestiū amorē, atq; peccati odium prouocaret facilius.

Adolescens quidam Dominicus, cum nocte quadam importunis concupiscentiæ motibus pressus esset, verecundansq; manè, cum his fortè non qua par erat, fortitudine restitisset, Philippū vt consueuerat, adire, domi se cōtinuit, sed eodē die à prandio veniēs is ad Oratoriū, vt sermonibus interesset (nunquam n intermittebat vnū diem, quin sem-

per

theo, Metaph. in Pachomio c. 59. S. Gregor. dialo. lib. 2 c. 4. 30. Everhelmum Abb in Poppone apud Saurium tom. 1. cap. 18. Cranzii in S. Evermodo Vandal. lib. 5. c. 42. Petri Damiani in S. Romualdo. c. 55. demum Saurium in B. Edmundo Episc. tom. 6. c. 8.

perveniret) Beati Patris aspectū declinare nō potuit: ei ergo accersito; tu dixit, superiore nocte acerrimas tētationes carnis sustinuiſti, adeòq; perfectè rem totam exposuit, vt ille præ nimio stupore obmutuerit.

Alio deinde tempore rem nescio quam penitus occultam eidem aperuit, quam præter Dominicum sciebat nemo, ipse autē nulli mortalium enunciauerat.

Concludam iam caput his paucis: Adeò excelluit Philippus in dignoscēdis cum domesticorum, tum externorum occultissimis cogitationibus, vt^a vel ex sola facie internum cuiusq; statū cognosceret: illud verò contingebat sæpiſſimè, vt qui adeum ventitabant; Quid tua isthæc, diceret, noua figura oris? in vultu filii morbus tibi est, ægrotatio, & vitium. Quibus verbis internam animi mutationem, quæ in illis, quibuscū loquebatur, facta erat, significabat, frequenterq; eum audires dicentē:

*Eius rei, &
ceteri ſile-
ātur, iura-
tum teſtē
habemus
Federicum
Card. Bor-
romæum.*

melius nunc habes, nunc cœpisti conualescere, nunc statum mutasti. Verbis exprimi nō potest cognitio, quæ habetur diuinit⁹; ea quippe qua Philipp⁹ vel ex solo aspectu interiorum hominū statū nouerat, humana haud esse poterat vllō modo.

Illud verò nec filebo, hac ipsa tam admirabili cognitione crebrius ab se internum piorum ornatum conspectum esse.

Iesu Christi anno
1559

Sede vacante

Ætatis anno
45

Futura præuidet.

Adolescens quidam Lusitanus annorum septemdecim Franciscus Bassus nomine, Beato Patre ad confessiones vti cœperat: hunc Philippus ad sacramentorum frequentiam, atq; orandi studium suauiter impellens, varijsque, quas vocant, mortificationibus exercens id affecutus est, vt tantum ille in spiritu profecerit, quod omnes in admirationem raperet, ceterisque exem-

^a
Eius rei iuratus testis est Franciscus Maria Taurinus Card.

plo

plo præluceret, diuinæque iam gratiæ radij in eius faciem redundarēt: inter loquendū verò iubente Philippo Patre, de rebus piis, eo animi ardore, ea vi, ac facilitate sermonem exprimebat, tam dulcia cum Deo, Deique Matre miscebat colloquia, tam sanctè, ac piè consolabatur astantes, tamq; efficaciter de virtutis pulchritudine, deq; diuino amore differebat, vt omnes qui eum audirent, ac præcipuè doctissimus Aloysius Lipomanus Veronæ Episcopus adolescentuli in dicendo vim, ardorem, & efficaciam non satis admiraretur. Nec hic stetit res: ea erat præterea animi constantia, vt tribulationes omnes, graues licet, nō fortiter modò, sed hilariter etiam sustineret, obedientiæ verò tam miro tenebatur desiderio, vt quod Philippus imperaret, quasi ille Angeli vocem audiret, nulla interposita mora faceret libentissimè.

Is tandem, quòd maiorem fortè

vitæ

vitæ perfectionem cuperet, Religioni S. Dominici se addicere decreuit: quod vbi Philippus cognouit, etsi moleste ferebat adolescentulum ab se, sui que institutione disiungere, nihilominus probato diu eius spiritu, & vocatione, ne diuinæ voluntati resistere videretur, facultatem ei concessit, anno huius sæculi quinquagesimo nono, octauo Idus Octobris, sacrum Religionis habitum induendi: quod dum fieret, aderat Beatus Pater vbertim lacrymans: lacrymantem quid fleret rogitat Franciscus Maria Taurusius: cui Philippus; huius adolescentuli inquit, virtutes deploro.

Atqui in præsentia quidem, quid isthuc verbi esset, quorsumue fletus ille spectaret, Philippo, qui solus cognouerat, silentio obuolvente, Taurusium latuit: verum quem habuerit deinde euentum hæc adolescentuli in altiorē vitæ statum migratio, res planè indicauit: is enim,

quem

quem ob vitæ integritatem, ardentemq; in Christum amorem admirabantur pleriq; , quamquam Religionis habitu nõ exuit, ad tantã socordiam, atque ignauiam delapsus est, vt paulatim in varios fluctus, æstusq; sollicitudinum reuolutus tam graue tædium præsentis status mentem eius oppresserit, vt de abiicienda seueriores disciplina, & sæculi cõmodis repetendis secum ipse meditatus sit: ergo vitam vagam amplectitur, obedientiam fugitat, certum locum non incolit, nunc vnum tenet, inde item in alium se recipit, indeq; in alium, miserrimusq; miserriam vitam errans ducit. viuit is adhuc, institutoq; suo vagus, & errans modò huc, modò illuc discurrit.

Agè iam veniamus ad res à Philippo gestas Pio III. Pontifice Pauli successore, qui Pontificatum iniit vij. Kal. Ianuarias, anno millesimo quingentesimo sexagesimo.

LIBRI PRIMI FINIS.

BEA-

BEATI
PHILIPPI
NERII VITÆ
LIBER SECVNDVS.

Iesu Christi anno
1560

Pij III. Pap. anno
I

Ætatis anno
45.46

Cogitatio occultissima à Philippo visa.

ANNO huius sæculi opi-
nor, sexagesimo, iuuenis
a quidam non ignobilis,
cuius consiliū id erat, vt
voluptatibus obsequeretur, casu in-
ter eūdem amicum offendit, à quo
humanissimè salutatur: erat is pieta-
ti deditus, ducemq; Deum in omni-
bus rebus suis sequens: amicum ita-
que, quasi aliud agens secum ducit
ad sermones, qui in Oratorio no-
stro habebantur: Amicus amicum
inuitus licet, sequitur, sermonibus

*Id princeps
femina
Beatrix
Casetana,
Et ceteros
sileam, iu-
reiurando
testatur.*

Vitæ lib. 2.

M

in-

interest; quibus completis cum domum redire cuperet, ab amico, qui eius animi salutem sitiebat, ad Philippum adducitur, perinde ac eo ad confessiones uti vellet, cum nil minus eo ille tempore cogitaret; Vix hoc amicus fecerat, cum iuuenis ab eo se derideri arbitratus, iniquo animo in benefactorem suum esse cœpit; sed tamen Beati Patris aspectum reueritus submissis ante eum genibus confessionem se facturum profitetur: itaq; flagitia narrare aggressus, cum non esset ei animus exponere singula, fictè de peccatis suis confitebatur: quod præuidens Beatus Pater diuinitus rogat eum, si aliud commiserit delictum, confessione aperiat; cui cum ille responderet se omnia iam perfectè, planeque patefecisse, amplexatus hominem Philippus falsum dicis fili, ait, quãdoquidem fictè & simulatè peccatorum tuorum peregisti confessionem: agè iam sequere consilium meum,

meum, integrè de omnibus confite-
re: si id egeris, dignus eris vt tibi par-
catur: nec verba in ventum iacta, ita
enim penetrauit sermo hominem,
simulque opinio, quam de Philippi
sanctitate conceperat, vt repetita
confessione omnium ab infantia
peccatorum, totum se illi regendū
tradiderit. is tandem breui post
tempore sancti Francisci de obser-
uantia, vt dicitur, familię se obstrin-
gens, ibidem pio fine quieuit: fuit
huic nomen, ex quò cœnobio se ad-
dixit, Raphael Lupus.

Iesu Christi anno
1561Pij III. Pap. anno
2Ætatis anno
47

Iuuenem morti proximum adiuvat.

ANno deinde huius sæculi sexa-
gesimo primo, cum quidam
Sebastianus ex spiritualibus Philip-
pi filijs vnus in morbum incidisset,
quem mors consecuta est, vitæ fine
iam instante, à communi huma-

*Id testes
quatuor,
qui inter-
fuere, quo-
rum duo
sacerdotes
sunt, iure-
iurando
narrarunt.*

Vitælib, 2.

M 2

ni

ni generis hoste grauiſſimis cœpit
tentationibus impeti; diabolus e-
nim, vt hominem in desperationem
induceret, nigrum ſeſe illi, aſpectu-
que terribilem ad videndum obie-
cit, animo eius inſultans, cuius hor-
ribili viſu perterritus æger, magnis
vndique afflictationibus oppreſſus,
prope desperatione torpebat, hor-
ribiles ei adhuc dæmonum facies
occurſabant: flexo itaque in mœſti-
tiam ore heu me! clamabat, quia
perditus ſum; hei miſero mihi! de-
reliquit me Dominus: quid faciam
infelix cum dies meos inaniter trãſ-
egerim, atque extra viã ſalutis ſim?
duas iam horas nihil habebat in ore
aliud niſi ſe desperatum eſſe, nul-
lamq; malo ſuo inueniri poſſe me-
dicinam, deq; ſe ipſo actum eſſe: rēs
eò iam periculi venerat, vt amiſſa
corporis ſpe (erat enim moribun-
dus) pertenuis ſpes animi ſalutis o-
ſtenderetur. Igitur in hac tanta re-
rum desperatione ad Parochũ de-
ſcenditur,

scenditur, qui rectà ad ægrum con-
tendens, nihil prorsus effecit; nam-
que vbi eum ille vidit, mox perinde
ac si dirum aliquod cerneret mon-
strum, atque execrabile, obuersus in
aliam partem ab eo refugit clami-
tans nullam se (quòd à Deo dereli-
ctus erat) salutis spem habere: inte-
rim accersitur Philippus, qui simul
vt pedem in limine ostij aulæ do-
mus ponit; quid est? inclamauit: &
cubiculum ingressus, Sebastianum
manu leniter apprehendit, quo at-
tactu illud confestim factum est, vt
æger à summa desperatione, atque
tristitia ad magnam animi tranquil-
litatem, lætitiāq; cunctis qui ade-
rant admirantibus, traductus, alta
voce dicere cœperit: Philippus pa-
ter dæmones fugat: en abeunt dæ-
mones à Philippo fugati: O magnā
Philippi vim! viuat Christus, viuat
Philippus, cuius ope ab Inferni fau-
cibus ereptus sum; vigeat Oratorij
opus: viuat Philippus Pater meus,

cui tantum debeo, viuatque perpetuò. Lætitia ergo perfusus quāmaxima diuinas laudes concinere non desiste-
bat; mi Iesu clamabat, Iesu mi dulcissime: inuocet quisq; Iesū. cumq; frequenter Iesum appella-
ret, Philippoq; ex interuallo longā vitā precaretur, in hæc tandē verba prorupit: en fratres, Angelorū aspe-
ctu fruor, Angelos intueor, qui me vt in cœlū perducāt, adfunt: & paulo post: ecce Archāgeli, ecce Throni, ecce Dominationes, ac reliquos aliorum Ordinū, Hierarchiarumq; enumerans, & hæc cum diceret, exultans, diuinasq; laudes concinens, paulò post animam inter manus B. Patris reddidit Deo iiij. Kal. Octob. ipso Sancti Michaelis Archangeli peruigilio.

*Id sacra-
mento fir-
marunt
Delia ipsa,
& Gaspar
vir eius.*

Moribundam feminam à morte liberat.

Eodem anno, mense Decembri Delix Bulchaliæ honestę mulie-
ri, cum iam octauus ageretur men-

sis quo

sis quo prægnaſ erat, quartus im-
prouiſò partus haud maturus inſta-
re cœpit: doloribus accedentib⁹ ac-
cerſitur obſtetrix, cui Blanchæ no-
men erat: hæc, quamquam ei⁹ artis
peritiſſima, puerperam tamen ad-
iuuare haud potuit: cum enim foetū
effundere cœpiſſet, eam mox diffi-
cultatem experta eſt, vt totum nū-
quam edere potuerit, propterea
quod infans præter morem in vtero
iacēs pedes tantū inde extulerat,
quamobrem partim intus hærebat,
partimq; prominebat foris. Hinc is
erat feminæ ſtatus, vt ex imbecilla
quadam, atq; pertenui cordis agita-
tione quòd viueret ſentiretur; erat
enim vt omnibus ferme ſenſibus,
ita vitali calore deſtituta: collocatur
itaq; in lectulo, ad eam peritiſſimi
medici aduocantur, qui omnibus
rebus fruſtra tentatis actum eſſe de
illius ſalute proclamant, idipſum
Blancha affirmat, illud ſimul adiici-
ens, quòd ſi foetus, quem mulier

expellere foras non poterat, vi extrahi tentaretur, & ipsum in frustra diuisum iri, & mulierem illico diem haud dubiè obituram.

Iacuerat femina hunc in modum exanimis nouem integras horas, cumq; iam & à medicis, & à domesticis mortua crederetur, Gaspari Brixio vxoris vicem sollicito Philippus occurrit, quem ille fiducia plenus quàm suppliciter potest magna lacrymarum profusione rogat, vt moribundæ cōiugi opem ferat. His ille ad pietatem flexus ad feminam pergit, eamq; vt mortuam offendit: accedit propius, pileoque^a, quem gestabat super vterum eius imposto, manus in celum tēdit, flet, suspiriaq; ex imo pectore ducit, tum flexis humi genibus circumstantes feminas hortatur, vt pro moribunda orationem Dominicam, Angelicamq; salutationem recitēt; quibus dictis feminam nominatim appellat: nec frustra, Delia enim quasi è

^a
*Percurre si
libet Go
fridum lib
4. Vita S.
Bernardi
c. 4. in Pe
tro Astu-
riensi Epi-
scopo, &
Gaufridū
Abb. in
Petro Ta-
rentasi
Episcopo c.
33 porro
Vestibus
sanctorum
viventium*

gravi

gravi somno euigilans cunctis, qui
astabant stupore oppressis, Philippo
clara mox voce, quamquam nona
iam abierat hora, qua linguæ vsum
penitus amiserat, respōdit; quid mi-
hi iubes Pater? cui Philippus, id ego
vellem, vt te totam Christo trade-
res, cumque omnium plurimum a-
mares pro viribus: tum illa, faxit
Deus vt eum amem; quibus dictis,
adiuua me Pater, subiecit, malè me
habeo, labore partus emorior. mox
Philippus, bono animo sis, seruabit
te Christus, eiusque corpore cruce
signato foras exijt; & ecce tibi no-
uum miraculum: vix inde extule-
rat pedem, cum extemplò mulier
nulla humana ope, nulloque dolo-
re mortuum fetum enixa est, idque
adeò feliciter, vt eodem momento,
& præsentì periculo erepta conua-
luerit, & valens vegetaque è lectulo
surrexerit. Sed & illud memorabi-
le: Philippo è cubiculo egresso Ga-
spar tristis, ac lacrymās obuiam pro-

*patrata
esse mira-
cula ex eo-
rum rebus
gestis opti-
mè constat.*

cedit, quem manu prehensum tandiu fixis oculis intuitus est, donec ad scalas est ventum: ibi dimisso eo, perge ait ad vxorem tuam, Deus consolatus est vos: ipsi itaq; grati estote, in id incumbentes, vt ad custodiam mandatorum eius aduigiletis assiduè: Tum Gaspar sursum omni festinatione properans moribundam modò coniugem sanam planè, viribusq; valètem foetu mortuo effulo comperit.

*Morti proximos adiuvat extremo
certamine.*

R Eliquum est, vt aliqua etiam de eius erga ægros, ac morientes pietate narremus. Ægrotantiū ille curam perpetuò gessit, eorum maxime, qui ei aliqua ratione noti essent, eosque singulis visens diebus omni ope, atq; opere iuuabat: apud eos, qui in vltimo vitæ periculo cōstituti erant, si opus erat, pernoctare non grauabatur, illosq; ad supremum illud certamen roborans,

atq;

atque confirmans: Plerosq; de se nimium confidentes ad humilitatem inducebat: quos verò ad desperandũ de Dei misericordia dæmones vrgebāt, hos ille ad spem diuinam, diuinamq; fiduciam mirificè erigebat. Veniamus ad exempla.

Magnum eodẽ anno ostendit Philippus charitatis affectum erga Iacobum Marmittã^a supremis appropinquãtem. Erat is Cardinalis Riccij Politiani à secretis, ingenio, prudentia, literisq; apprimè ornatus: confitebatur sæpius per hebdomadam peccata sua Philippo, cui carus erat, atque communicabat in Ecclesia S. Hieronymi: cum is itaq; in morbum incidisset, qui paucis post diebus attulit mortẽ, in maximo animi mœrore versabatur: erat enim valetudo grauissima, quæ acerbos incuteret dolores, hæc cum Iacobus (inferiore animi portione repugnante) non ea, vt par erat mentis fortitudine, constantia-

que

^a
*Eius rei
iuratus
testis est
Ioannes
Franciscus
Bordinus
Aunionis
Archiepi-
scopus.*

Psal. 45.

que toleraret, sed magis de vi morbi quereretur, monitus à Beato Patre, ut in Deo confideret, amissamque cordis iucunditatem recuperaret, animumque reciperet, diceretque vnà cum eo: Deus noster refugium, & virtus, adiutor in tribulationibus: quæ (mox æger queribunda voce subiecit) inuenerunt nos nimis. Tum Philippus, ut eas tentationes ab eius animo propulsaret, dedit se illico in preces, quibus id effecit, ut paulo post respiraret bellator, animum reciperet, nec se tantum recrearet ex timore; sed etiam adeò se erigeret, ut exultans spiritum efflauerit v. Kal. Ianuar. anno ætatis suæ secundo & sexagesimo, ac mensibus duobus.

Iesu Christi anno Pauli III. Pap. anno Ætatis anno
1562. 3. 47.

Predictio.

Huius sæculi anno sexagesimo secundo iuuenis quidam non ignobilis, cui Ioanni Thomæ nomē fuit,

fuit, ibat quotidie ad sermones, magis id ut institutum irrideret, quam ut salutem animæ suæ consulere: hoc ubi aduertunt astantes, rem ad Beatum Patrem deferunt, multaq; de istius insolentia queruntur. quibus ille, finite eum, inquit, in hac regere sibi morem: hominem quæso æquo animo ferte; sed cum is molestus adhuc esse pergeret, eamque ob rem qui sermonibus intererant, ipsum iterum ad Philippum deferret, eadem quæ antea ab eodem audiunt. Interea rem miram operatur Deus: is breui post tempore cum nemo expectaret, ita ex eius rei occasione, Patrumq; consuetudine immutatus est, ad eamque devenit, sermonum, qui ibi habebantur, beneficio, rerum cœlestium intelligentiam, & humanarum contemptum, ut omnibus rebus abdicatis, diuitijs & honoribus spretis, Christi cōsilia sequi in animum induxerit: ergo addixit se Religioni S. Dominici,

minici, & in cœnobio S. Mariæ supra Mineruam, cunctis tam subitam hominis mutationem stupentibus, sacrū habitū quarto idus Februarii assumpsit, qui intra paucos menses nouitius pietatis ardore feruens, fiduciaque plenus diem obiit.

Eodem anno, ac mense alius adolescens Paulus è Philippi schola eidem se cœnobio mancipauit, qui cum breui maximos in spiritu progressus fecisset, fiduciæ itidem plenus, ac spei migravit è vita: Religiosus factus, mutato nomine, Ioannes appellari voluit.

Ioannis Baptiste Saluiatiobitus.

*Quod de
Ioanne
Baptista
narratur,
omnibus
Philippi
discipulis
notissimū*

EO ipso anno idib. Octobris migravit è vita Ioānes Baptista Saluiatus, de quo superiore libro est dictum, quippe qui Philippi opera vna cum coniuge Portia cœlestem pene in terris vitam degebat, summa totius Urbis admiratione, vt quæ horum diuitias, nobilitatem,

iuen-

iuuentutem, corporis venustatem,
& anteaactæ vitæ delicias nouerat.
Is cum grauiſſimo morbo afflicta-
tus, extremum ageret ſpiritum,
hortatu B. Patris, ac Vincentij Her-
culani tum cænobij S. Mariæ ad Mi-
neruam Prioris, poſt Sarſinæ pri-
mum, deinde Fori Cornelij, demum
Peruſiæ Episcopij, ſub veſperum in-
ſtante prope morte ſacratiffimum
viaticum ſumpſit, idque tanta cum
animi tranquillitate, atque conſtā-
tia, vt cum de morte ſibi inſtante
cognouiſſet, omnibus illico audien-
tibus, clara, alacriq; voce imperter-
ritus dixerit: Lætat⁹ ſum in his, quæ
dicta ſunt mihi, in domum Domini
ibimus. nec multò poſt totus in cæ-
leſtem patriam anhelans felicem in
Philippi Patris complexu, læto, a-
lacriq; vultu, ſpiritum emiſit.

Quo mortuo, eius vxor Florentiæ,
vbi tum erat, monialis habitum, in-
ſequenti mox anno, menſe Mar-
tio, induta; poſtmodum cæli mu-
tandi

Pſal. 121.

tandi studio in Urbem reuerſa cœnobium S. Catharinæ nomine conſtruxit in Viminali ; vbi ad diem hunc degit.

Philippus grauiter agrotat.

*Sancti Viri
agri fre-
quenter le-
guntur. Vi-
de B. Gre-
goriū Pa-
pam lib. 2.
epiſ. 32. lib.
5. ep. 61 lib.
7. ep. 14. &
127. & lib.
8. ep. 35.
Edit. Rom.
Percurre
in ſuper
Georgium
monachū
in Theodo-
ro Sicæota,
& Guliel-
mum Abb.
Vitæ S. Ber-
nardi lib.
1. c. 8. & 12.*

VExebatur affiduè Philipp⁹, no-
uā Domino ſeruo ſuo aurearū
coronarum in dies materiam præ-
bente, diuturnis, & periculofis mor-
bis : ægrotabat grauiffimè bis fre-
quenter in anno. Ego quidem ex eo
tempore, quo primū apud illum
eſſe cœpi, nempe ab anno Domini
milleſimo quingenteſimo ſeptua-
geſimo ad nonageſimum quintum
uſq; , quo ille obiit, nullum vnquam
annum abiſſe memoria teneo quin
in morbum delapſus ſit.

Æger cum eſſet, etſi ad febrim a-
cerrimi dolores accedebant, nulla
tamen cura, ne minima quidem cō-
ficiebatur: grauitatē morbi, vt à Deo
miſſi, nō conſtanti ſolū animo, ſed
libenti etiā ferebat; patientia autem

tanta

tanta, vt nihil supra: nullum vnquã eius verbum audiebatur vel de vi morbi querentis, vel vllam eorum, qui astabant opem, vt fit, implorantis: siqua eius verba excipiebantur, ea erant; quæ summam viri sanctimoniam, humilitatemque redolerent: verba lacrymæ comitabantur, quibus circumstantium pectora ad pietatem inflammabantur: omnia serui Dei dicta, facta, & gestus erant eiusmodi, vt illum satis & morbo, & doloribus, ipsaq; demũ morte fortiorem ostenderent: hoc tamen vnũ Philippo (qua erat animi demissione) dolebat, quòd omnem vitam bonis operibus vacuam, vt ille dicebat, inutiliter transegisset.

Æger nihil aliud habebat quod equè lubens faceret, nisi suorum cõfessiones, medicis non reclamantibus, excipere: Medicorum enim imperium in his, quæ ad curationẽ sui corporis pertinebant, prompto animo exequiebatur.

*Eius rei
auctores
sunt
Franciscus
Maria
Cardin.
Taurusi-
us, Caesar
Car. Baro-
nius.
Assidebāt
Philippo
agrotanti
Io. Franci-
scus Bor-
dinus
Aunionis
Archi-
episcopus,
Angelus
Vellius,
alijsq;*

Eodem anno millesimo quingen-
tesimo sexagesimo secundo incidit
in morbum adeò gravem, ut proxi-
mè ad mortem accesserit. Id autem
fuit Philippo languoris initiū: cœ-
pit ille primū dolore, qui dextro
brachio hærebat, eoq; vehementi,
atq; assiduo miserè premi: isq; dein-
de dolor per brachium, subinde ad
musculorum nervos transijt, inten-
debaturq; assiduè: dolori superue-
nit febris, quæ etsi principio levis
erat, tamen haud multò post ampli-
or facta ita inualuit, ut adēpta iā me-
dicorū iudicio, nēpe Hippoliti Sal-
uiani, Stephani Cerasij, & Bartho-
lomei Eustachij Urbinae omni spe
vitæ, dilatio mortis tantummodo
quæreretur.

Interea tanti Patris filij metu per-
culsi ne parente tam optimo priua-
rentur, partim orationibus, lacry-
mis ac ieiunijs Deum exorabant,
religiosissima quæq; Urbis loca ve-
nerabundi obibant: sanctarum sca-
larum

larum gradus ad Lateranum nudis genibus ascendebant: partim verò ei certatim diu, noctuq; assidebant pro sūmo beneficio habentes si digni inuenirentur ægro Patri vbi opus esset, ministrare.

Quid plura? cum de eius vita conclamatum iam esset, viatico, ne quid ad mortem piè obeundam ommitteretur, instructo; extremoque oleo delibuto, ecce tibi (alumnis carissimi Parentis discessum miserè lamentantibus) diuina virtute miraculum: qui omniū opinione mortuus credebatur, vbi Ecclesiasticis sacramētis munitur, extemplò medicis admirātibus tota febris eximitur, dolore magna ex parte leuatur, paucisque post diebus pristinae incolumitati restituitur.

Illud autem inuoluam silentio, quòd cum ab alijs, quo tempore moribundus erat, deploratam suam salutem audiret, virili, præsentique animo astantibus dixit,

paratus quidem sum, & non turbatus; sed cum Dominus tot me, tantisque beneficiis exornarit, nescio quo pacto nulla cælesti refectione spiritus meus tanto in negotio roboretur: quo fit, ut credam nondum migrationis meę tempus aduenisse: & Francisco Mariæ Taurusio, per me non stabit, inquit, quin me ad pię moriendum comparem, quamquam certus sum hūc discussum iri morbum omnino.

Eius miracula.

*Cuius rei
oculatos,
duratosque
testes ha-
bemus.*

A Egrotauerat ^a eo ipso anno Mauritius Anerius, morbo ingrauelcente ad vltimū periculi venerat; ergo à medicis derelictus propinquam mortem expectabat, iamque se alterius initurum vitę viam Christi corpore instruxerat, sacro etiā delibutum oleo ad pugnādum cū aduersario comparauerat: hunc itaque sensibus prope omnibus destitutum cum inuisset Philippus,

illa-

illacrymantem vxorem , propin-
quos circumfistentes miseratus ad
morientem accedit, astantesq; hor-
tatur, vt Mariæ Virginis opem pro
eius salute implorent: Tum omni-
bus genuflectere iussis, manus mo-
rienti imponit: quo peracto, inde
aduertente nemine sese proripuit.
Vix ille abierat, cum æger, qui à pri-
ma hora ad secundam & vigesimam
vsq; mutus iacuerat, derepentè cæ-
teris rei nouitate, ac stupore attoni-
tis, apertis oculis quasi reuiuiscens,
redeunte confestim animo, loqui
cœpit expeditissimè, morboque se
planè leuatum Medicis ipsis admi-
rantibus clamat: demum nouo iam
die illucescente (inuiserat enim illū
Philippus inclinato iam in vespe-
ram die) sanus, valensque exilit è
lectulo, acceptumque donum o-
mnibus præ gaudio exponere, pas-
simque præiudicare non cessat, Phi-
lippum tantæ rei auctorem vocife-
ratur: produxit is vitam ad annum

Domini vsq; ad millesimum quin-
gentesimum nonagesimum tertiũ,
quo tempore iv. Kal. Februa. ob-
dormiuit in Domino.

Iesu Christi anno
1563

Pij III. anno
4

Ætatis anno
49

Bradamantis piæ femina mors.

ANno huius sæculi sexagesimo
tertio religiosè, pièque migra-
uit è vita ^a Bradamantes Aneria: fuit
isthæc magnæ perfectionis femina,
consanguineos, aliosque multos ex-
emplo vitæ ad Christum adduxit, in
operibus misericordiæ versabatur
assiduè, precibusque insistebat. Sed
hic nullo pacto silentio videtur in-
uoluendum illud beneficium, ^b quo
eam |morbo oppressam Philippus
affecit: Hæc enim aliquot ante an-
nis adeò grauitè ex capite labo-
rabat, eaque mali vis erat, vt nihil
medicamenta proficerent: Ergo
femina, quæ spem in medicis
iam

^a
*Decessit
mense Au-
gusto, die
Assumptæ
Vigini sa-
cro.*

^b
*Totam eã
rem iura-
tus narra-
uit Fran-
ciscus Ma-
ria Tau-
rusius
Card.*

iam , medicamentisque posue-
rat à Philippo inuisitur , qui manu
illicoprehendens lintea quibus ca-
put inuoluerat , ea vi auellit : stul-
ta dicens , qui tibi rei est cum his
lintheis? & hæceffatus, illa ipsa con-
festim in terram statuit: quod dum
fit , mulier pristinae continuo sani-
tati restituitur , vt ne in posterum
quidem ab eo se morbo tentari sen-
serit : fuit ea ex illarum numero,
quas Philippus anno huius sæculi
quingagesimo primo Christo lu-
crificerat.

Cum quodam die , eodem circi-
ter anno, Philippus iter per Nosoco-
mium S. Spiritus haberet, contigit
aut cum loco , vbi vulnerati curan-
tur, appropinquaret, diuino repente
agitatus spiritu, cōuersus ad suos: en
huc, dicere cœperit, ingrediamur;
huc enim diuinitus impelli me sen-
tio^b : & hæc dicens confestim rectà
ad vnius lectulum, qui animam age-
bat, aduolat, eumque non viribus

*Id Io. Frā-
iscus Bor-
dinus, &
Domini-
cus Iorda-
nus sacer-
dos, & uterq;
enim ad-
fuit sacra-
mento te-
st. nt.*

b

*Idem de S.
Malachia
Episcopo
narrat S.
Bernardus
in eius Vi-
ta.*

modo destitutum, sed voce etiam defectum labente propè spiritu, offendit: hunc ergo inclamans id mirabiliter effecit, vt moribundum stupentibus qui aderant, ad loquendum primùm, deinde ad confessionem peragendam, tum ad sacrum viaticum recipiendum, & demum ad vitæ cursum sanctè, pièque conficiendum perduxerit.

Iesu Christi anno
1564. 65.

Pij III. anno
5. 6.

Ætatis anno
49. 50. 51.

Congregationis initia.

Philippus interim vbi è morbo, de quo nuper est dictum, conualluit, nuntios ad eum confestim Florentini ciues mittunt, qui postularent, vt ipforum Ecclesiæ, quæ S. Ioannis Baptistæ nomine celebris habetur, regimen susciperet: Ad hæc Philippus, qui res arduas non nisi consulto Deo aggredi consueuerat, quæ visum est, respondit. Sed cum ille rem iam Domino diutius commendasset, annuit tandem, si-

bique

bique id placere dicit, cupere tamē aliquot è suis discipulis sacerdotio primū initiari, seq; præterea è tēplo S. Hieronymi haudquaquam recessurum eisdem significat: accipiunt Florentini conditionem, domum ad habitandum attribuunt: stipendium vnde viuant, offerunt.

Interea Philippus tres è suis alumnis sacris initiari facit: primus sociorum, qui ad apicem sacerdotij euehitur, est Cæsar Baronius Soranus toti iam orbi ob eruditissimam Annaliū Ecclesiasticorum editionem notissimus: hunc S. D. N. Clemens PP. VIII. non longè à Philippi obitu, inuitum, ac renitentem Sanctæ Sedis primū Protonotarium ex eorum numero, quos Participantes vocāt, creauit; deinde reluctantem adhuc, reclamantemque ex Protonotario Apostolico Sacro Cardinaliū Collegio Nonis Iunij, anno millesimo quingentesimo nonagesimo sexto ascripsit. Alter fuit

Ioannes Franciscus Bordinus, qui ab eodem Sanct. D. N. anno huius sæculi nonagesimo secundo, iv. Id. Febr. primùm in Cauallicensibus, postremò Auinionensibus anno nonagesimo octauo, Præsul datus est. Tertius Alexander Fidelis Romanus, miræ innocentia, atque integritatis vir: huius suauitatem morum, præstantemque virtutem per totos tres, & triginta annos experta est Congregatio: obiit ille in ædibus nostris calculo laborans, anno huius sæculi nonagesimo sexto, mense Octobri; Hi porrò duo vltimi Sacerdotes, Ioannes Franciscus scilicet, & Alexander eodem die ad sacerdotij culmen euecti sunt.

Conuictus cœptus est anno millesimo quingentesimo sexagesimo quarto: principiò etsi ad Ecclesiam S. Hieronymi ibatur quotidie, quisque tamen priuatim sine certis tum propriis legibus ad Philippi nutum viuebat. Primi ex Patribus, qui vnà

esse,

esse, vnàque simul viuere cœperunt, fuere Cæsar Baronius, Alexander Fidelis, quem secutus est Germanicus fratris filius, eo tempore præstanti indole adolescentulus; quandoquidem is biennio ante Romam veniens, vt in literas incumberet, se totum ad Philippi ductum, arbitriumque contulerat; tum alius accessit Ioannes Franciscus Bordinus; quartus Iacobus Salort Hispanus magna simplicitate vir; quintus Ioannes Rauficus, cui primùm animarum cura, vt eius rei admodum gnaro, demandata est. His initiis Philippus Congregationem instituere aggressus est.

Non multò deinde post accessit ad hos Franciscus Maria Taurusius tum Laicus, quamquam inter commilitones suos tanquam Sydus elucebat, vir Apostolico spiritu plenus, omnique laude præstantior. Is Iulij Tertij affinis, ac Raynutij Farnesij Cardinalis sancti Angeli olim à

cubi-

cubiculo; Pij V. iussu Michaelē Bonellum sororis filium Cardinalem Alexandrinum in Hispaniam, Galliamq; Reges legationem obeuntē secutus est: quo in itinere comitem habuit Hippolytum Aldobrandinum tum Rotæ Auditorem, postea in Purpuratorum Patrum numerum à Sixto V. adscitū, hodie demū totius Ecclesiæ Catholicæ Episcopum, Clementis VIII. nomine insignitū. Hic ipse Pontifex Clemens, ubi Romanæ Ecclesiæ clauū tenere cœpit, Taurisium, de quo dicimus, Ecclesiasticis dignitatib⁹ ornare in animo habuit. Ergo anno post Christum natū millesimo quingētesimo nonagesimo tertio, mense Decēbri cum primū in Archiepiscopum Auinionensem elegit: tū anno nonagesimo sexto Nonis Iunij Cardinālē creauit: qui nouus amplissimæ dignitatis gradus temperato viro summaque virtute exornato nihil dedit nouum, nisi vt maiore auctoritate

ritate prodesse pluribus posset. Anno demum nonagesimo septimo placuit Sanctissimo Domino Nostro, vt is deposito Auinionensi Archiepiscopatu. Senensem Ecclesiam regendam, administrandamque susciperet, quod & factum est. Taurusium ad socios accedentem imitatus est Angelus Vellius Prænestinus, qui deinde Congregationi nostræ proximus à Baronio præfuit, & hodie præest, vir nostris laudibus non indigens: porro Taurusius, & Angelus Vellius etsi ex antiquioribus Beati Patris alumni habebantur, tamen non tam citò, vt alij, sacerdotio initiati sunt.

Viuebant Patres eodẽ tecto, quibus cor vnum erat, & anima vna, mutuo se, ardentiq; amore diligebant, Deoq; rem gratam facere omniopenitebantur. Alumnos Philippus mira dulcedine, benignitateq; regebat: omnia enim ille factus omnibus, eos, quibus parentis loco
erat,

erat, consilijs, paternisque cohortionibus potius quam auctoritate, imperioque ad munera obeunda inducebat: Illudque mirandum in eo, simulque imitandum cernebatur, ipsum nullū fermè vnquam imperio, aut præcepto ad aliquid agendum impulisse; sed lenitate magis, affabilitateq; sermonis: facili⁹ enim ille blanditijs, lenibus adhortationibus, modestiaq;, rogantis instar, potius quam iubentis, eorum, quæ agenda erant, etsi ardua, magna-que, obedientiā impetrabat, quàm alij auctoritate extorquere soleant; ita autem singulorum animos tenebat, vt eos quoquò vellet impelleret.

Cæterum vt religiosæ vitæ ritum, formamque aliquam introduceret, constitutiones quasdam communi consensu condendas curauit, quas alacri fronte, promptisque animis susceperunt omnes: illud verò sapienter monebat nullam aliam esse

certio-

certiorem, tutioremque rationem
recta via quò quis intendit, perue-
niendi, quàm gnarum itineris du-
ctorem sequi: contra nihil pericu-
losum magis, quàm suo arbitratu,
Præpositorum auctoritate postha-
bita, semet regere.

At reuertamur ad Patres, qui vna-
nimes in Domino ambulantes, ma-
gno cum animorũ fructu in Christi
vineâ excolenda apud Florentinos
pro viribus laborare cœperunt: ac-
cedentium cōfessiones audire: Eu-
charistiæ sacramentum, qui per sa-
cerdotium poterant, ministrare: à
prandio ad Ecclesiam Sancti Hie-
ronymi se recipere, vt ibi de more
sermone de rebus pijs ad multitu-
dinẽ facerẽt. Dominicis dieb⁹ præ-
ter Oratorii sermones quotidianos,
modò Baronius, modo Bordinus
in eadẽ sacra Florentinorum populo,
qui aderat cupidissimè audiente,
è suggestu concionabatur: Qui-
bus rebus breui factum est, vt tam

sacerdo-

sacerdotum numerus, quàm confluentium ad eum locum multitudo mirificè augeretur.

Dictis, factisque populum ad omne officium vehementissimè accendebant: multos à turpi, & flagitiosa vita non ad sobrietatem solum, & continentiam, sed ad contemptum etiam rerum fluxibilibium, atque ad salutaria Christi consilia, & frequentem sacramentorum usum suauiter compulerunt, aliosq; ad nostrum institutum, vitæque rationem amplectendam crebris sermonibus inflammant.

Singulis Hebdomadæ diebus, ut modò à Patribus nostris vno excepto die Sabbato fit, quatuor ex selectis Patribus (idonei enim ad id munus obeundum eligebantur) ordinata successione in Oratorio verba ad populum habebant: prædicabāt autem hi non se ipsos, sed Christum crucifixum, eorumque sermones in rebus versabantur moralibus, pla-

nis,

nis, & ad omnis generis hominum
captum, vulgi præsertim, accom-
modatis: Ergo subtiles disputatio-
nes deuitabant, de rebus non dictu
speciosis, sed vsu necessariis nulla
pompa verborum populum erudie-
bant, sermones sanctorum exem-
plis, quæ plurimum valent ad sanan-
das hominum mentes, confirma-
bant: ex quatuor qui id munus obi-
bant, primi in rebus plerumq; mo-
ralibus versabantur, alij res gestas
sanctorum, seu Ecclesiasticæ histo-
riæ euenta ordine temporum distri-
buita enarrabant, semihoræ spatio
singulis ad dicendum concessio.

Perrexerunt Patres tandiu de re-
bus diuinis in Ecclesia S. Hierony-
mi ad populum dicere, donec Flo-
rentini egregium sanè opus ad hūc
vsu accommodatum suis sumpti-
bus ad ripam Tyberis construxere,
vbi verbum de rebus piis fieri cœ-
ptum est.

Hoc quidam viuendi genere plu-

res annos vñ sunt Patres eadem domo viuentes, seque, suaque diuino obsequio, & animarum lucro tradentes: erat omnium marsupium vñum, communis mensa, eaque sobria, ac frugalis: oratio, & meditatio plurima: sacerdotibus, qui illis inijs quinque erant, rem diuinam facientibus, cæteri aut quotidie, aut alternis diebus cælesti pane reficiebantur.

Id vitæ institutum ita multis probatum est, vt plerique ingenio, doctrinaque præstantes, cum sacerdotes, tum laici, vltro sese in Patrum contubernium contulerint: non enim omnes Religionis vinculis se astringere omnino audet: Hæc igitur fuere nostris hominibus Congregationis initia.

Reliquum iam esse videtur, vt ad res à Philippo gestas Pio V. quem Pontificem Maximum futurũ (Pio IV. vita sancto) præuiderat, præsen-
seratque transeamus: Vocem enim

quan-

quandam in ipso noctis silentio audiuit. Frater Michael Cardinalis Alexandrinus Pontificatum obtinebit. Creatus is fuit vij. idus Ianuarias anno millesimo quingentesimo sexagesimo sexto, sedit annos sex, menses tres, dies viginti tres.

Iesu Christi anno
1566Pij V. anno
IÆtatis annō
51.52

Petrum Victriciū à morte liberat.

ANno Christi millesimo quingentesimo sexagesimo sexto Petrus Victricius Parmensis graui oppressus a corporis valetudine tenebatur lectulo: eum adeo morbus vrgebat, vt destitutus à medicis pro mortuo lugeretur à suis: interim venit ad eum Philippus, manibusque moribundo admotis, precibus pro eo fuis, illud his rebus affecutus est, vt is adeo melius confestim habere cœperit, vt duobus vix interpositis diebus è lecto planè

Eius rei iuratus testis est is ipse Petrus, sed non Gonicus.

^a
Dum hæc
imprimū-
tur eripi-
tur nobis
viij. kal.
April Ec-
clesiasticis
sacramen-
tis rite per-
ceptis. idē
Petrus Vi-
etricius,
ætatis an-
no septimo
Et nona-
gesimo.

incolumis surrexerit. Viuit is ad-
huc, confitetur ter per hebdomodā,
totidem communicat in templo
nostro sanctæ Mariæ à Vallicella.

*Antonium Fuccium ad piē morien-
dum adiuvat.*

Eodem ipso anno Antonius Fuc-
cius medicus, quæ esset eius in
morientes pietas, in se ipso experiri
meruit. De eo, cum quodam die,
me aliisque præsentibus loqueretur
Philippus: is, dicere cœpit, cum vir-
ginem quandam religiosam valde,
grauissimo morbo laborantem, in
ecstasi positam comperisset, mora-
tusque ibi tandiu quoad ægra ad se
rediret, hæc ab ea vbi primū ecsta-
si liberatur, audit: hem Antoni, qua
te vidi inter Angelos pulchritudi-
ne, qua venustate? Quibus ille per-
territus confestim ad Beatum Patrē
aduolat, rem vt se habuerat totam
narrat; tum domum reuersus, eo
ipso die in morbū incidit, ex quo nō

con-

conualuit: inuisebat eum Philip-
pus singulis diebus maximo chari-
tatis affectu, diuinisque verbis eius
animū confirmabat: sed cū ægritu-
do in dies augesceret, ei mortī ap-
propinquanti dæmon^a medici spe-
cie sese ostendit; bonum habere a-
nimū iubet, vitam pollicetur lon-
giorem, ex morbo euasurum affir-
mat: credidit æger suadenti, quem
quis esset non nouerat; sed à Beato
Patre, aliisque è suis admonitus, dia-
bolicam fraudem agnoscens, mor-
tem libenti animo amplexus est,
quæ illo ipso die contigit; obiitque
is maxima cum significatione pie-
tatis.

Cæterū illud de hoc ipso viro,
qui in antiquioribus Philippi alum-
nis vnus fuit, non silendum. Decre-
ueratis ob, carnis tentationes, qui-
bus assidue in curandis potissimum
mulieribus, dæmonis arte impu-
gnabatur, medendi curam abicere:
quod cum ille Philippo (quippe

^a
*Id à Fran-
cisco Ma-
ria Tan-
rusio Card.
acceptum.*

*Eius rei
consci-
us est, & si-
leam cate-
ros, Fran-
ciscus Ma-
ria Card.
Taurusius.*

qui erat ei à cōfessionib⁹) retulisset, id ab eo^a responsi accepit: nō potes, nec debes ab arte medica desistere, cum qui tibi affines sunt, tute ipse, quod inopia laborēt, eo lucro quod in medendo facis, vestitum præbes, & victum; cuncta itaq; tuæ artis officia securus exequere; nullam vnquam posthac, mihi crede, carnis tyrannidem sēties: Credidit homo Philippo loquenti, soloq; obediētiæ clypeo munitus ad obitum vsq; medici officio absq; vllō prorsus libidinis sensu, siue ægris hominibus, siue feminis mederetur, functus est.

Hoc ipso itidem anno adiunxit se nostris Patribus Franciscus Sotus Oxomen. Hispanus.

Iesu Christi anno
1567.

Pij V. pap. anno
2.

Ætatis anno
52.

Nouus in Oratorium impetus.

Anno Christi millesimo quin-
gētesimo sexagesimo septimo
ineunte,

ineunte, noua exoritur tempestas
in Philiopum, eiusq; alumnos, quã-
doquidem non deerant, qui quòd
nostrum fortè institutum suspectũ
haberent, de eo funditus euertẽdo
dies, noctesque cogitare cœperint:
vectsi acerrimi erant operis insecta-
tores, at Deo rem suam adiuuante,
omnis aduersariorum labor ad irri-
tum cecidit.

*Adolescentulum ex oculis laborantem
in pristinam restituit vale-
tudinem.*

Eodem vt arbitror anno adole-
scentulus quidam, cui Ioanni
Baptistæ Crescio nomen erat, graui
ophthalmia laborabat, & ardentium
lacrymarum profluuiò, ita vt nec
auram, nec lucẽ ferre posset, cumq;
multos dies hoc oppressus morbo
iacuisset, decreuerunt tandem me-
dici cauterio adolescentulo suc-
currendum esse: at cum id reme-
dium Ioannes id ægri auunculo

*Id hic ipse
Io. Baptista
sacramẽto
enuncia-
uit.*

erat nomen non approbaret, Ioan-
nem Baptistam ad Philippum ad-
duxit; is, inquit, qui sororis meæ
filius est, ex oculis laborat, rogatque
preces pro eo ad Deum offerat. His
ille auditis, manibus affectæ parti
confestim admotis, hoc morbo æ-
gro ait, liber eris, qui mox habere
melius cœpit, paucisq; post elapsis
diebus, nullis adiutis medicamen-
tis integram veletudinem recupe-
rauit omnino.

Iesu Christi anno
1568.

Pij V. Pap. anno
3.

Ætatis anno
53.54.

Fructus animorum.

SEd abeamus ab his, & veniamus
ad fructum animorum anni mil-
lesimi quingentesimi sexagesimi o-
ctavi. Fructus eorum, qui Oratori-
um frequentabant tacitè magis æ-
stimari ab hominibus, quàm à me
inconsideratè poni in mea historia
decet, sed vel hoc solum de eo di-
cam; tantæ multitudinis concursū

ad ser-

ad sermones fieri solitum, quantam capiebat locus.

De eodem huius temporis id memoriæ prodidit Ioan. Rubeus in libro,^a quem Philippo dicauit anno millesimo quingentesimo sexagesimo nono, quod ab re fortè non erit historiæ intexere. Id tale est.

*Extat hic
liber Itali-
cè conscri-
ptus cui ti-
tulus est
Esamine.
Ec.*

Ex omnibus, quæ Romæ anno superiore (est is annus huius sæculi sexagesimus octauus) sum admiratus, periucundum mihi fuit intueri tam copiosam piorum hominum multitudinem S. Hieronymi Charitatis, vt vocant, templum, atque Oratorium quotidie frequentantem: Quæ quidem singularis exempli exercitatio, præ veterum, atque illustrium ædificiorum splendore, tamq; præclaris tot Principum virorum Aulis, eorum omnium, quæ se mihi admirabilia obtulerūt, gloriam longè visa est antecellere; eoq; plus inde iucunditatis, atq; admirationis cepi, quòd viderem frequen-

tem tot clarissimorum virorum, atque omnium gentiũ concursum tantã alacritate confluentium, vt priuatas conciones, ac res diuinas, de quibus à te (Philippum dicit) puro Christianæ Religionis, atque ipsorum salutis ardore agebatur, exciperent: Qua ex re oritur sæpissimè in tuis spiritualibus filiis sublimis quædam, terrenis omnibus abdicatis, vni Deo seruiendi cupiditas. qui nimirum in variis hodie conspiciuntur cœnobiis, ac sacris Religiosorum familiis propriam vitam huic diuino cultui, obsequioque perpetuò consecrasse, & cætera quæ sequuntur.

Haftenus epistola ex Italico sermone in Latinum conuersa, ex qua satis apparet, qui concursus ad sermones, quæ ad nostros frequentia, quis fructus animorum illis temporibus fuerit: atqui id non solùm recitata epistola; sed voce potius illorum, qui huiusmodi colloquiis inte-

rerant,

rerant, cognouimus, suntq; ij à qui-
bus accepimus, oculati testes, digni
prorsus, quib⁹ credatur in omnibus.

Iesu Christi anno
1569Pij V. Pap. anno
4Ætatis anno
54. 55*Predictio.*

ANno Domini millesimo quin-
gentesimo sexagesimo nono,
Constantius Tassonius Mediola-
no Romam à Pio Quinto honoris
gratia euocatus, rectà ad ædes S.
Hieronymi, Philippi salutandi, vi-
sendiq; causa venit: id vbi ille audit,
iubet illico duobus è suis tum ado-
lescentulis, atque cæteris minori-
bus natu, nempe Octauio Parauici-
no, quem longo post tempore Gre-
gorius Decimus quartus anno huius
seculi nonagesimo primo, ob singu-
lares viri virtutes, Cardinalem crea-
uit, & Germanico Fideli, vt in limi-
ne ostij quàm Constantio eundum e-
rat, cadauerum instar sese proster-
nerent,

*Eam rem
sacramen-
to firmavit
Fræc. Ma-
ria Card.
Taurusius
Eandemq;
P. Germa-
nicus Fi-
delis.*

nerent, prostratique tandiu iacerent, dum ille progrediretur: atqui quorsum hæc à Philippo fierent, nemo fuit, qui perciperet; verum euentus deinde sequutus rem patefecit; Constantius etenim paucis post elapsis diebus, etsi optimè tum valebat, morbo graui, & mortifero derepentè affectus, decessit.

Moribundum morte eximit.

*Totam rē
is ipse Lau-
rentius a-
liique ocu-
lati testes
publico te-
stimonio
confirma-
runt.*

Eodem tempore Laurentius Christianus (clericus is erat Basilicæ Vaticanæ) cum ætatis annum vigesimum, aut eo amplius ageret, incidit in morbum, eoque inualefcente desperantibus medicis, mortem in horam, solemnibus confessionis, Eucharistiæ, oleique sancti præfidiis communitus expectabat: cumque sensibus omnibus destitutus detineretur lectulo, à Philippo sub primam horam noctis inuisitur, qui mox de statu ægri astantes rogi-

tat,

tat , tum precibus ad Deum fufis,
vbi ab oratione surrexit, Laurentius
(dixit) ex isto morbo haudquaquã
moriatur , propiusque ad eum ac-
cedens , imposuifque super illum
manibus, eius nomen magna pro-
nunciat voce , ne hæc sanè frustra:
moribundus. n. illius clamore exci-
tus oculos confestim aperit , inde
redeunte animo cibum sumit, me-
lius habet, paucisque post horis non
omnes modò sensus pariter cum
voce recepit; sed excussa etiam fe-
bri, planè conualuit. Interim medi-
cus, is erat Petrus Crispus, manè à
domesticis ad eum reuocatus, vena-
rum pulsum explorat, cumque ex
pulsu arteriarum saluum esse com-
perisset, admirans; maior te Lau-
renti inquit, dextera seruauit, non
mea; neque enim humana es
arte, sed diuina ope le-
uatus.

*Novis ob Christum sollicitudinibus
conficiatur.*

CVm Deo proprium sit amicos suos frequentissime exercere, quò eos meritis augeat; hinc mirum nemini esse debet, si Philippum novis semper tribulationibus, & his quidem grauissimis modò ab hominibus, modò ab ipsis dæmonibus excitatis, diu exari permiserit: de viris iustis illud legim⁹: multæ tribul. iust. & de omnibus his liber. eos Dominus. Tribulationes, quæ sese ei obijciebant, forti semper animo, hilarique vultu amplectebatur: in eis enim non modò animum nunquam despondit, sed nec vel minima tranquillitatis conscientia parte nudari se sensit.

Insectatores passus est, cum externos, tum domesticos, eosq; miro Spiritus sancti artificio, patientia, humanitateq; frangebatur; ex domesticis non defuere (quod de primariis sanctis scriptum novimus) qui B.

Patrem

Patrem nimia fortassè simplicitate (sic illi appellabant) præditum, nimiumue rudem diceret; quæ ille omnia Christi amore ad maiora perferenda paratissimus, ridebat: atq; in his non absimilem ipsum fuisse cognouimus sanctissimis illis Monachorum Archimandritis satis nunquam laudatis, Sabis, Theodosis Cœnobiarchis, Nicetiis, Romualdis, Francis. item Beatissimis Episcopis Martinis, magnis Gregoriis, aliisque multis, de quibus similia, vel certè grauiora circumferebantur, cum alioquin summa illi essent prudentia, summaque humanitate imbuti.

In exitu anni sexagesimi noni & insequenti, qui fuit septuagesimus, ineunte, aliis illum modis exercuit Dominus: quippe non ferens diabolus fructum, qui ex Oratorio nostro ad profectum animorum procedebat, simul futura præfagiens eam confestim quibusdam (qui instituti

stituti nostri munera haud fortè probabant) mentem iniicit, vt Philippum per simulationem pietatis ad Sūmum Pontificem deferrent; quasi auctor ille esset, vt in quotidianis sermonibus, qui de rebus piis eo præsente, atq; iubente, simulque interrogante in Oratorio fiebant, multa stultè dicerentur, quæ vel summam simplicitatem, summamque ineptiam, vel certè grauem, & intolerabilem eorum qui loquebātur, arrogantiam redolereut.

Hæc vbi ad aures Summi Pontificis, perueniunt, veritus ille ne quod nouum incendium existeret, huiusmodi rem diligenter, cauteque examinandam putat: ergo accersiri confestim iubet è Dominicana familia doctissimos viros Paulinum ciuem Lucensem, & Alexandrum nunc Fori Liuij Episcopū, quibus cum separatim nō modò à reliquis, sed ab ipsis etiam loqueretur: enarrauit quæ de Oratorio nostro audi-

tione

tione acceperat, ac timere se dicebat, ne Philippus (quem idiotam fortè arbitrabatur) in ijs tractandis, quæ ad Christianæ fidei dogmata pertinerent, laberetur. Quò peracto, id vtriq; sanctæ obedientiæ nomine imponit, vt singulis hebdomadis quasi aliud agere simulantes Oratoriū adirent, sermonibus interessent, vbi si quid ab astantibus doctrinæ, ac rerum expertibus in referendo symbolo, quod quisque interrogatus dabat, audirent: quod rectæ fidei, aut bonis fortè moribus aduersaretur, id corrigerent, animis, mentibusq; mandarent, atq; ad se referrent quamprimū: ea enim tum vigeat consuetudo, vt inter sermones laici etiam homines eisdem de rebus, de quibus in Oratorio agebatur, interrogaretur.

Ergo Dominicani Patres sæpius per hebdomadam ad Oratoriū veniebant, totam ipsi rem præsentia cognoscere, totamque inquirere,

quamquam alter alterū nesciebat, aggrediuntur : Philippi spiritum, doctrinæ genus, & vitæ institutum expendere decernunt: ad sermones audiendos cetera cum multitudine confluunt : qui modus differendi sit, quòue sermones tendant diligētissimè animaduertunt: mirari satis Philippi in dicendo vim, ardorem, atque mirabilem securitatem nequibant: illiteratus enim ille (quæ erat sui despicientia) apparere studebat; nihilominus ad singula, quæ examinanda proponebantur, ita ubi res exigeret, respondebat, vt scopum semper (Dominicanis penè obstupefcentibus) attingeret felicissimè. Quibus illi commoti, non quàm optime solum de Oratorio nostro, deque Philippi pietate, ac doctrina, quam vnquam antea sensere ; verum Pontifici etiam sana cuncta se reperisse narrarunt, sicque adiuuante Domino tota res breui sine vllò iudicij tumultu suppressa est,

est, atque in pristinum candorem restituta.

Cæterum hæc ipsa Philippum præsensisse diuinitus, vel ex hoc vno cognosci potest. Nam cum Pontifex apud Principem^a virum de Oratorij nostri instituto, deque Philippi spiritu, præsentem neminem, conquereretur; accersito Philippus eo ipso die viro (lectulo enim ille ob ægritudinem detinebatur) aperuit illico, quid ei Pontifex (secreto lillet) de se ipso, atque de Oratorio nostro narrauerat: verum haud multò post Pontifex, re satis iam cõperta, atque implorata, Philippum, eiusque alumnos præcipuo quoad vixit, amore, studioque complexus est.

Illud nec præteribo, quod obseruarunt nonnulli, Deum de Philippi insectatoribus poenas^b sumpsisse. Eius rei plura extant exempla, sed ne quamquam offendam, ea missa facio.

^a
Huius rei iuratus auctor est Alexander Medices Cardinalis.

^b
Iurati testes quamplures id asserunt. Idem Caesar Card. Baronius.

Predictiones.

^a
*Eam rem
tres iurati
testes enū-
ciarunt.*

Eodem anno millesimo quin-
gentesimo septuagesimo Ioan-
nes Angelus Cribellius^a cum ad Phi-
lippum de more animo confitendi
de peccatis suis, feria quinta san-
ctioris hebdomadæ, sanus corpore,
viribusque potens accessisset, vix ad
eius se pedes prostrauerat, cum il-
le hominem intentis oculis in-
tuitus: para vt sis, ei dicere mox
cœpit, virili præsentique animo, ne
quicquam vereare, sed confortetur
cor tuum: Deus quippe nescio quid
sibi ad gloriam suam à te deposcit:
cui Ioannes Angelus nihil nunc
inquit, timeo Pater, ad omnem
euentum paratus sum, faxit de
seruo suo Deus quod ei libitum est,
ad eius arbitrium vitam institui me-
am, eiusque totus sum. Tum Phi-
lippus quid si ait, velit Dominus ma-
xima premaris tribulatione? ita me,
respondit ille confestim, ad eum

con-

conformo, vt perpetuò voluntatem ipsius cupiditati meæ antelaturus sim. Hic Philippus: Cura, vt te pro viribus pares ad eam rem grauem quidem, quæ tibi Dei permisso acciderit, æquo, libentique animo perferendam. Redit Ioannes Angelus paulò post domum optima valetudine; sed deficiente die tantus mox improuiso morbus eum oppressit, vt quarto die attulerit mortem, quam ille hilari fronte, sacramentis Ecclesiæ munitus amixus est.

Feminam demonio liberat.

Diligenter examinabat Philippus quæ ab iis, qui pro energumenis habebantur, fieri cernebat, nec facillè inducebatur ad credendum quemquam demonio vexari: Hinc quæ eius rei fidem facere poterant, ad naturalia ferme principia referebat, vtpote ad naturales extrabile morbos, ad vteri affectus,

^a
Totā hanc
rem à Phi-
lippi disci-
pulis, qui
ipsum eo
tempore se-
quebantur
accepimus;
in quibus
Unus est
Franciscus
Maria
Cardina-
lis Tauru-
sius.

^b
Energu-
menos pere-
grinis lin-
guis loqui
solites tra-
dit S. Hie-
ronymus
in B Hila-
rione, Tu-
ronensis de
miraculis
Sācti Mar-
tini lib. I.
c. 2. Ein-
hardus
abbas de
translatio-

aut certè cerebri decremētum. His
igitur de causis rarò admodum e-
nergumenis adiurandis, nisi neces-
sitate compulsus, nauabat operam:
illud verò sapienter discipulos mo-
nebat, sibi ipsis cauerent, ne ener-
gumenas feminas, nisi astantibus
multis adiurare præsumerent.

Eodem vt arbitror anno Atella
^aRomam venerat mulier quædam
nobilis Catharina ab immundis spi-
ritibus occupata: Hæc quamquam
literas non didicerat, latinè tamen
perbene^b purèque loquebatur, lati-
nè interrogata, latinè pariter respō-
debat: Crederes eam quæ nec scho-
las frequentauerat, nec magistros
ullos habuerat, humanioribus lite-
ris, latino sermone scitè eruditam,
excultamque esse: tantum præterea
animi tantum roboris habebat, vt
vix à quatuor robustis viris alleuari,
teneri,^c sistique posset dæmone ipso
feminæ natura imbecilli, ac debili
vires suggerente.

Ad-

Adducitur itaque ad Philippum qui eam exorcizare aggressus non prius precationibus pugnare destitit^a quàm ab ipsa diabolũ expulerit.

Quodam die B. viro Catharinam ferreis catenulis immisericorditer verberante demũ alta voce clamare cœpit, cede, iã, cede, percute, occide; quæ verba identidẽ repetebat.

Mirum videre erat feminam toto eo temporis spatio, quo à Philippo vapulauit, nunquam se loco ne tantillum quidem mouere, sed marmoreæ statuæ instar manere immobilem loco semper hærentem.

Illud sanè nec reticebo: vix præsentiebat se à propinquis ad Philippum euocari, cum eorum conspectum declinandi cupida (vt quæ vereretur ne exorcismis de more ab eo vrgeretur) nunc hoc loco, nunc illo occultabat se velocissimè: quòd si res ei ex sententia non succedebat, ingentibus ædem clamoribus implebat: venire cunctabatur, rapere

ne SS.
Martyrũ
Marcellini, & Petri lib. 3. c. 13. apud Surium tom 3. S. Antonius p 3. tit. 23. cap. 14. §. 15. 55.

^a
Sancti Viri in energia-
menis liberandis multum frequenter temporis insumpsere. lege S. Hieronymum in B. Hilarione, Palladiũ in Lausiac cap. 28. Metaphr. in S.

*Auxentio.
Georgium
Monachū
in Theodo-
ro Siceota,
denuum res
gestas S.
Anastasi
martyris,
quas in ve-
teri codice
habemus.
Vide Card.
Baronium
Annal.
Eccles. tom.
8. anno.
713.*

opus erat: Philippo summa vi ob-
luctans vix à quatuor viris siste-
batur.

Hæc cum ille cerneret, vt erat
eius miseratione commotus, ipsam
tantisper & verberibus cæcidit, &
exorcismis adiuravit, dum nequis-
simos ab ea spiritus fugarit diui-
nitus.

Hic ne illud quidem prætermi-
tam. Cum quodam die ea ipsa, de
qua diximus, Catharina Philippi
iussu flagellis cæsa esset, insequenti
nocte eidem Philippo suo clauso cu-
biculo apparuit satan, qui minaci-
bus oculis illum intuitus in has pro-
rupit voces: Heus, heus bone vir
hodie pro tuæ voluntatis arbitrio
auctoritati meæ illufisti; at ego in-
iuriarum non obliuiscar, & his
dictis confestim e-
uanuit.

*Ioannes Animuccius Philippi Alumnus ad
vitæ exitum vocatur.*

CHristi anno millesimo quin-
gentesimo septuagesimo pri-
mo Ioannes Animuccius magna a-
nimi tranquillitate supremum diē
Philippo presente expleuit: fuit is de
eius discipulis vnus, vir admodum
pius, qui plus quindecim annos Lu-
cretiæ coniugis pari religione femi-
næ amplexibus abstinuerat, quibus
expletis, perfectioris vitæ desiderio
stimulante, quod suapte sponte fa-
ciebat, voto agere quinquennium
ante obitum voluntate vxoris, de-
creuit: cui illa facinus post imitata,
idem Deo, votum lætissima nuncu-
pauit, felicissimèq; ad vltimum diē
seruauit. Acta sunt hæc Beati Patris
permisso, qui in his concedendis,
quòd huius vitæ pericula, dæmonif-
que laqueos, atq; in bonos inuidiam
nosset difficillimum se præbebat.

Venerat quidam, cui Alphonso

*Id à Fran-
cisco Maria
Car. Tau-
rusio acce-
ptum.*

nomen fuit, anno huius sæculi septuagesimo quarto, v. Idus Ian. ad nostrum Oratorium,^a vt sermonibus interesset. Huic diei hora tertia & vigesima domum redeunti, in ipso Sancti Hieronymi ambulacro obtulit sese videndum Animuccius, quem vita functum narraui: at qui quasi viueret, quid in Oratorio fieret, ex eo querit: cui ille iam cantatum est, ait, sermonibus enim finem fecere Patres, tu verò visne, pergite dicere, Philippum adire? non possum, respondit defunctus, eius preces petitum veni: tu itaque si qua est mei miseratio, age cum eo, vt indigenti opem ferat. Quibus dictis ex oculis abiit.

Sed hic me locus impellit, vt de pia femina Lucretia, Animuccij de quo dixi vxore, & Philippi spiritali filia scribam aliquid. Huic ille, vt haberet stimulos ad fundendas preces, certam præscribit horam, quam ipsis nocturno tempore tribueret;

illud

illud simul adiiciens; ni ad constitu-
tam horam è strato exiliat, ab eo se
euocandam fore omnino: sed cum
femina somno euieta præscripto
tempore haudquaquam surgeret,
Philippi vocem, ^a qui procul inde
aberat, in ipso silètio audiebat, quæ
orationem præciperet, eamque ad
precandum excitaret.

^a
*Lege Go-
fidum lib.
4. Vita S.
Bernardi
cap. 1.*

Eadem multos iam dies non sur-
gebat è lecto: morbus febris erat.
Huic itaque quodam die mandat
Philippus, ^b vt postridie eius diei ad
templum S. Hieronymi sine cun-
ctatione sacrum auditum pergat.
Mira dictu res! insequenti nocte sa-
nam se esse, viribusq; valentem a-
nimaduertit, exilit è lectulo, ad Ec-
clesiam venit, rei sacræ interest, do-
mum incolumis repetit, Philippi
virtutem prædicat, vitam ad mul-
tos annos producit.

^b
*Hanc rem
iurati te-
stes duo,
qui ab ea
frequenter
acceperant
digni qui-
bus creda-
tur, enun-
ciarunt.*

Eidem demum inter confiten-
dum prædixit manè Philippus gra-
uissimos intēperantię stimulos, ^c quos

^c
*Id auditus
ab eadem*

illa

*ipsa Lu-
cretia, dñs
viveret.*

illa proxima nocte dæmonis opera
sustinuerat.

Quatuor alij in Congregationem admissi.

Eodem huius sæculi anno septua-
gesimo primo Congregationi
Deo vocante nomina dant, seq; no-
stris aggregant, Thomas Bozzius
Eugubinus, cuius multa extant ope-
ra in lucem edita: alter Nicolaus Gi-
lius Trecēsis: vir is fuit egregiè pius,
atque in casibus conscientiaē versa-
tissimus: tertius Antonius Talpa Se-
ptempedanus iuris ciuilis peritus,
præter hos accesserat superiore an-
no ad nostros Antonius Sala Bono-
niensis.

Iesu Christi anno

1572

Pij V. Pap. anno

7

Ætatis anno

57

*Alumnus sacerdotem cum morte luctan-
tem in pristinam restituit vale-
tudinem.*

ANno à Virginis partu millesi-
mo quingentesimo septuage-
simo secundo, Martio ineunte, Cæsar

Baro-

Boronijs periculosè ex febris laborare^a cœperat, ea febris vis fuit, vt die vndecimo desperata à peritissimis medicis salute, ad exitũ sine vlla humani spe remedij properaret. id vbi Philippus animaduertit, sese ad orandum pro eius valetudine dat, nec irritus; preces enim suas auditas esse sensit: id ipsum & Baronijs certo hoc indicio didicit.

*Eam rem
iureiuran-
do narra-
uit Cæsar
Card. Ba-
ronius*

Eo ipso tempore, quo Philippus diuinam precabatur clementiam, iucundissimo cōfestim somno corripitur: in somnis sibi videre videbatur eundem Beatum virum prope Christum stantem, ad Christi dexteram sanctissimam Virginem candenti amictu, posteaque Philippum obnixè Dominum rogantem audire: Serua Cæsarem: Cæsarem pristinæ restitue valetudini: Cæsarem incolumem volo: supplicanti mihi Cæsarem redde. Et hæc quidē verba, qua erat in Deum fiducia, identidem alterius Moyfis instar repetebat.

petebat. Interea cum sic diutius cū Domino, vt nouus Iacob luctaretur, nec quicquam impetraret, videbatur sibi illum ipsum cernere, qui ad sanctissimam Dei Matrem versus cum ea suppliciter ageret, vt quod ex se consequi non posset, per eam omnino assequeretur, eiusque petitioni Virginem annuere, rogareq; illico impensè filium, vt quod ille peteret: concedere non grauaretur, eumq; tandiu exorare, quoad Philippus voti cōpos efficeretur. Hæc itaque dum fierent, moribundus somno experrectus, & cœlesti indicio lætus melius habere cœpit, eoq; ipso die suam in tuto vitam medicis admirantibus, idque miraculo dantibus, collocauit, breuiq; post omni penitus ægrotatione corporis liberatur: quibus profecto rebus haud vanum fuisse visum, ostensum est. viuitis hodie vniuerso orbi notissimus, haud immemor cuius ope, & valetudini, & vitæ restitutus sit.

Aegrum

Aegrum sanat.

Eodem ferme tempore quidam Ambrosius grauissimè ægrota-
re cœperat: morbo in dies inuale-
scente eò tandem venerat, vt viri-
bus iam penè omnibus destitutus
nullam in partem nisi aliena ope
adiutus mouere se posset, alleua-
tumque vbi opus erat super lectu-
lum quatuor vix homines sustine-
rent. Id cum Philippus audit, ei il-
lico his verbis iubet, Ambrosi sur-
ge quantocius, vix hæc dixerat,
cum æger omnibus qui aderāt, stu-
pentibus, miraculumq; iterum, ac
sæpius inclamantibus, nullius ope
alleuat^a se, alleuatusq; nullis admi-
niculis stat: breui post eiusdem Phi-
lippi precationibus ad integram re-
stitutus est valetudinem.

Sed abeamus ab his, & veniamus
ad res à Philippo gestas Gregorio
XIII. Pij V. successore, qui Ponti-
fex renuntiatus fuit iij. Idus Maias

anno

^a
Testatur
id iuramē-
to qui ad-
fuit P. Iu-
lianus
Fuscherius
Sacerdos,
qui solus
ex ea mul-
titudine
superstes
est.

anno millesimo quingentesimo septuagesimo secundo. Sedit annos duodecim, menses decem, dies octo & viginti.

Iesu Christi anno Greg. XIII. Pap. anno Ætatis anno
1572.73 I 58

Cogitationes hominum videt.

Is ipse Mutius eam rem iuratus narrauit.

IVuenis quidam Mutius Beati Patris consilia sequi decernens, eidem peccata sua confiteri cœpit anno salutis millesimo quingentesimo septuagesimo secundo, mense Octobri: sed vt inconstantes sunt mortalium animi, non multò post rediit ad eam dementiam, de qua videbatur deiectus: in impudicitiam enim anno insequenti Februario mense ineunte lapsus, vulnus medico aperire erubescibat, aliisq; delictis confessione patefactis hoc vnum silentio præteribat: id autem vbi diuinitus B. Pater præsentit, iuuenem monet, vt integrã faciat peccatorũ

con-

confessionem; dæmonemque confundat: sed cum clausas ille haberet aures ad voces cohortantis, in eoq; perseveraret quòd delictum aperire nollet, subiecit illico Philippus, tu nō omnia mihi delicta narras, quod faciens maximo te astringis scelere, quæque ille crimina perpetrarat, omnia ad vnum aperuit: hæc, & hæc delicta dicens sponte præverecundia silentio inuoluisti: vixque eius flagitia enarrauerat (quæ præter Mutium sciebat nemo) cum iuuenis stupore simul, ac verecundia cōmotus delictum confitetur, confessionemque omnium à pueritia peccatorum repetit, multasq; profundit lacrymas pœnitentiæ testes: is demum in patriam reuersus, viam quā itur ad Christum, sequi non destitit.

Illud præterea permultis sæpissimè contigit, vt vix confitēdi studio ad B. Patris gēua procubuerint, acum is confestim quæ quisque de-

*Eius rei
iuratos te-*

stes habemus quā plurimos.

lieta commiserit, quas tentationes sustinuerit, in quasue cogitationes inciderit, apertissimè indicaret, quæ res maximam illis admirationem mouebat.

Aegro sacerdoti salutem reddit.

^a
Totam rē ille ipse sacerdos, qui expertus est sacramento firmavit. eandem à Fr̃c. Maria Card. Taurusio accepimus.

SVbidem tempus vnus ex eius filijs spiritualibus, qui adhuc viuit, ex sarcocoele (vulgo Herniam carnosam dicimus) laborabat. ^a Is cum diu remedia de medicorum consilio ad morbum adhibuisset quamplurima, desperatis tandem medentium auxilijs, in quibus nihil opis esse experientia didicerat, ad Philippi opem confugit, eique morbi genus exponit. His Philippus auditis in hæc verba respondit: bonum animum habeas, breui conualesces: quod & factum est, nullo in posterum remedio ad morbum adhibito.

*Oratorium in ades Florentinorum
transfertur.*

INterea temporis dum Oratori-
um & numero in singulos dies au-
gebatur & fructu, construunt Flo-
rentini suis sumptibus ad ripam Ty-
beris, ad maiorem nostrorum com-
moditatem, egregium sanè opus,
vbi sermones fieri cœpti sunt, non
minore populi frequentia, nec fru-
ctu, anno huius sæculi septuagesimo
quarto, xvij Kal. Maias, qui dies eo
tempore in quintam hebdomadæ
feriam Resurrectionis Domini no-
stri Iesu Christi celebris inciderat.

Eo ipso anno ad nostros sese ag-
gregant Fabricius Mediobarbus
Politonij viri diuini, humanique iu-
ris peritissimi filius, qui tertiodeci-
mo post anno ab ingressu obiit,
& Pompeius Paterius ci-
uis Papiensis sacer-
dos.

Prædictiones.

*Id Franci-
scus Maria
Car. Tauru-
sius pu-
blico testi-
monio
confirma-
uit.*

Eodem anno cum Ioannes Ba-
ptista Altouitus adeò grauitè e-
ger esset, vt de eo actum esse medici
proclamassent, orauit pro eo Philip-
pus; supplicatione completa, euoca-
to ad se confestim Francisco Mariæ
Taurusio iubet, vt ægro suo nomine
nūciet, eum haudquaquam ex præ-
senti morbo moriturum; quin po-
tius manè (tum enim vesperti erat)
melius habiturum. Extitit dicto fi-
des, quandoquidem id vti prædixe-
rat, obtigit.

Hoc item anno viiij Kal Aprilis
cum Lauinia è prima nobilitate fe-
mina, Fabricij Maximi vxor ventrè
ferret, mentione de ea Philippo præ-
sente illata, pro certo is affirmavit
illam virilem prolem edituram: &
hæc effatus ad eius, qui aderat, virū
conuersus, Vxor tua, inquit, filium
pariet, quem Petri nomine appelles
volo: nec aliter euenit, Aprili enim

menſe

menſe infantem effudit, qui matri ſuperſtes duorum iam filiorum pater effectus eſt.

Moribundam feminam è mortis faucibus eripit.

EO ipſo anno, Aprili menſe, aut certè Maio mulier primaria Conſtantia Creſcentia, cum effuſo foetu^a ad ultimum veniſſet vitæ diſcrimen, variis, grauibusque ſymptomatibus oppreſſa ſecum ipſa animo agitare cœpit, nullum ſibi remedium ad morbum repellendum præter vnum Philippum reliquum eſſe; videbatur enim ſibi ſi ille, de quo multa auditione acceperat, quamquam hominis faciem non noſſet, pro ea precationibus inſtituiſet, diſcuſſum iri morbum omnino: ergo accerſitur, qui manibus mox ægræ impoſitis preces Deo pro eius ſalute fundit: quo tactu ingenti femina lætitiâ perfunditur, maioreque ſpe teneri cœpit ſe tãti viri præ-

^a
Eam rem præter Cōſtantiam duo alij oculati teſtes iureiurando expoſuere.

cibus in pristinam sanitatem resti-
tuendam fore: nec irrita, inuisens
eam iterum Philippus, rogat, velit-
ne ad se venire ad Ecclesiam Sancti
Hieronymi: annuit illa utpote quæ
diceret nihil esse quòd faceret æquè
lubens. Tum ille: bono animo esto,
nihil, mihi crede, est quod vereare,
venies ad me ad S. Hieronymi: nec
falsa prædictio; mulier enim breui
contra omnium opinionem pristi-
næ valetudini reddita est, Philippo,
qui eo tempore ædes Sancti Hiero-
nymi incolebat, ad confessiones
perpetuò vsa.

Iesu Christi anno Greg. XIII. Pap. anno Ætatis anno
1575 3 60

Prædictio.

a
Id iurat a
firmauit
Princeps
femina
Beatrix
Caietana.

ANno insequenti Ianuario mē-
se contraxerat^a Agnes Colūna
femina æquè præstantissima, nobi-
lissimaq; ex abortu aduersam vale-
tudinem: cumque in dies deterius
habe-

haberet iam non longè, vt fama erat, à mortis periculo aberat. Eam itaque ita grauitè ægrotantem, atque à medicis mali magnitudine derelictam inuifit Philippus, eique spem salutis ostendit, desine, dicēs, Agnes vereri, timorem, curamque omnem depone; ex hoc morbo euades: nec verba in vanum iacta, mulier desperata licet valetudine, præter omnium spem pristinæ fanitati restituitur, vixitque ad annum vsque septuagesimum octauum, quo vi. Kal. Maias supremum vitæ diem clausit.

Congregationis erectio, atq; progressus.

CUm pusilli huius gregis fructus vberrimi in dies conspicerentur, cogitari à nostris cœptum est, vt alienis domibus relictis proprias aliquando sibi sedes acquirerent, quibus opus Dei ad successores eiusdem spiritus, vitæque rationis hæredes transmitteretur, nem.

pe qui eadem exequentes munia,
Deo primùm gratum, hominibulq;
deinde proficuum obsequium per-
petuò exhiberent: cumque ea de re
creberrimi inter eos haberētur ser-
mones, ne suum potius, quàm Dei,
proximorumq; negotium agerent,
de confirmanda, stabiliendaque
Congregatione deliberant.

Verùm Philippus, ne tanta in re
quippiam ex propria sententia sta-
tuisse videretur, totum negotium
Deo assiduis precibus commenda-
bat, id ipsum faciebant alij: cumque
diutius precationibus institum ef-
set, venit tandem illis in mentem
parochialis Ecclesia Beatæ Mariæ à
Vallicella Regionis Pontis, seu Pa-
rionis, in vmbilico Urbis sita: erat
eius Ecclesiæ Rector Antoninus qui-
dam Adiutus, id viro cognomen,
presbyter Messanenensis: is rogatus à
Patribus, an fructibus sibi, quoad
viuere, reseruatis, Ecclesiam illam
dimitteret, consensit; consensuque

habito,

habito, eius officij procurationem Philippus Taurusio mandat, cui suscepta mox prouincia Pontificem adit, eique vota, studiaque Philippi, & alumnorum exponit: nec sua eum frustrata spes: Gregorius enim, qua erat in Deum pietate, cum Philippum probè nosset, multaue tum ex Taurusio, tum ex alijs de Congregationis instituto didicisset, non modò Ecclesiam concessit, sed Congregationis etiam erectionem, confirmationemque (vtrumque enim petebatur) Apostolica auctoritate indulgit; ad eam quippe diem nulla erat Apostolica auctoritate sancita Congregatio: Harum rerum extant literæ Apostolicæ verbis amplissimis hoc ipso anno datæ, ibid. Iulij.

Feminam ex partu moribundam salutirestituit.

Eodem anno sexto kal. Augustas mulier Olympia, cui Troianę co-

*Huius rei
tres habemus iura-*

*tos testes:
in iis duo
oculati
sunt.*

nomen erat, cum duos iam dies periclitaretur difficultate partus, fœtum enim effundere non poterat, parum abfuit quin vitæ extremum diem morte conficeret.

Interea temporis dum pro mortua lugebatur à suis, venit ei in mentem Philippus. Qua ex re in spẽ salutis ingressa circumstantes feminas etiam atque etiam rogat, eum ad se quàm mox adduci curent Accersitus itaq; ille, quæ eius erat in omnes charitas, venire non recusat, preces fundit, moribundę manus admouet Quibus peractis veluti sensisset auditas preces, se illinc repente subducit. Mirum dictu: vix è cubiculo abierat, cum Olympia viuentem ex templò puellam, ipsa salua, pręsenti-que exempta periculo effudit.

Constat alias item feminas partus difficultate iã deploratas, precibus eiusdem, seu reliquiaria theca, quã ille habebat, admota, incolumes facili, feliciq; partu fœtus enixas esse.

*Ecclesiæ B. Mariæ à Vallicella à fundamen-
tis instauratio.*

VErùm cum angustum esset tē-
plum, vetustateq; ruinosum, vi-
sum est Patribus, quòd erat in loco
optimo, Urbisque commodissimo,
& ad Cōgregationis functiones val-
de idoneo, vtcunq; restaurandum;
neque enim nouum, etsi id maxi-
mè cupiebant, priuatæ rei angu-
stiis impediti condere poterant.
Ergo ea in deliberatione cum ef-
sent, eorum piis optatis, votisque
respondit diuina benignitas: vix e-
nim operi manus admoueri cœptæ
sunt, cum Philippus solius Dei fidu-
cia armatus (pecunia enim Patri-
bus vel nulla erat, vel certe admo-
dum tenuis) de eo primùm fundi-
tus euertendo, ac deinde amplio-
re, augustioreq; forma à fundamen-
tis extruendo cogitare occœpit: ne-
que hîc stetit res, quod enim faciun-
dum cogitarat, id confestim de

diuina

diuina prouidentia securus ad effectum perducere statuit: ea enim ille in omni vita sua nixus nihil arduū, nihilq? nimis amplum ducens, imensa quadam magnitudine animi maxima quæque aggredi non verebatur.

Interea ruinosa Ecclesia, Philippo iubente, solo æquata, Matthæus Castellanus nobilis nostro sæculo Architectus mense septembri accersitur, qui omnibus diligētissimè circumspectis iam construendi ædificij latitudinem signabat, cū Germanicus Fidelis Philippum ea de re certiores fecit, qui illico sacerdoti iubet (quippe qui paratus erat ad sacrificium) ne quicquam priusquam eò ipse accederet, decerneretur: absoluto sacrificio rectà ad locum contendit: ibi Matthæum comperit, qui cum eā partē, in qua iudicio suo effodienda forent fundamenta, designaret, eius ille sententiam non approbavit;

quippe

quippe qui vltra producendum esse ædificium diceret: cumque ventum esset ad locum, quem illi indicauerat Deus; hic fodiatur, ait, hic iaciantur fundamenta: quod cum ageretur, ecce tibi solidus paries peruetustus, qui sub ruderibus latebar, palàm fit. Erat is ad decem palmos latus, totque pedes longus, vt constructi iam ædificij molem non expleat modo, verum excedat etiam; super quo pariete quod reliquum erat operis dextri lateris Ecclesiæ extructum fuit; pro alterius verò structura fundamenta iacere opus fuit, in quibus cum primus de more esset ponendus lapis, maxima cæremonia, & frequentia gesta res est: porrò primum hunc lapidem ritu solemniori consecratum in fundamenta coniecit Alexander Medices Florentiæ Archiepiscopus, cui Congregatio nostra plurimum debet, nūc S. R. E. in Titulo S. Marię Trāstyberim presbyter Cardinalis.

Cum

Cum templum extrueretur, nūquam Patribus argentum defuit, neque ad satisfaciendum fabris, alijsque operarijs, neque ad domos contiguas coëmendas: in ædificium sumptus amplissimi, ac quotidiani fiebant: eius pecuniæ summa (demptis nummis, quos Petrus Donatus Cæsius Cardinalis, vt suo loco dicturi sumus, fabricæ attribuit) pergrandis ad septuaginta circiter aureorum millia.

Feruebat opus optimi Principis, ac nonnullorum ciuium beneficio, quorum tantus fuit erga Beatum Patrem amor, tantaq; in Deum pietas, vt rem vltro eleemosynis adiuuerint: Gregorius in primis spontanea liberalitate ad septē millia aureorum in id ædificium insumpsit: ergo templi ædificatio nunquā intermissa, cum nunquam Patribus pecunia deesset, Deo illam semper abundè suppeditante. Breui tempore, nēpe intra bienniū, vel circiter, in

ter, in eam prope qua hodie cernitur, formam & amplitudinem, opere, sumptuq; magnificam felicissime creuit; Templumq; Sanctissimæ Virginis, & Beati Gregorij Papæ nomine dicatur Deo.

Hic non prætermittam quæ in huiusce sacræ ædis extructione acciderunt Patribus. Quidam ex vicinis cum ferre non possent nostros apud eos Ecclesiã construere, a dæmone instigante ita furere cœperunt, ut simul Ioannem Antonium Lucium sacerdotem fabricæ præfectum, simul fenestras templi lapidibus, ac balistis petere ausi sint; sed Deo sacerdotem protegente, nihil ex his mali Lucius passus est, quam ille rem Beati Patris orationibus acceptam referebat.

Fratres aliquot, quorum nomina consultò reticeo, cum ædificationem Ecclesiæ impedire niterentur, intra duos annos, Philippo silente, ac pro eis diu orante, molestiæ pœ-

nas de-

a
Consimilia
in constru-
ctione Ec-
clesiarum,
vel Cæno-
biorum
sancti Viri
passi legū-
tur. Lege
Metaphra-
stē in Pa-
chomio a-
pud Sur.
tom. 3. c. 65.
Vitam S.
Deodati E-
piscopi a-
pud eandē
tom. eod. c.
5. S. Bernar-
dum in
Malachia
c. 41.

nas dedere: mortui enim sūt omnes
diuinum agnoscentes iudicium, ne
vno quidem ex eis ad sobolem pro-
pagandam relicto.

Præter hos alij etiam Patribus
molestias addidere: sed cum, vt in
sacris codicibus legimus, diligen-
tibus Deum omnia cooperentur in
bonum, tantum abest vt hominum
iniuria Patribus obfuerit, vt maxi-
mè profuerit.

*Lauiniae Philippi spiritalis filiae Fabricij
Maximi uxoris obitus.*

HOc eodem anno, Octobri mē-
se, vocauit Deus ad præmium
Lauiniam primariam feminam, de
qua non ab re erit (vt quæ Philippo
ad confessiones utebatur) aliquid
in hanc historiam referre: ea itaque
etsi hominem initio irridebat, ta-
men vbi de diuinis rebus differen-
tem audiuit, adeo Dei colendi de-
siderio incendi se sensit, vt ipso ma-
gistro ad eum venerit vitæ statum,
vt se

vt se totam Christi amore pietatis operibus, sui que ipsius contemptui dediderit: eidem contingere affirmabat Philippus, vt inter meditationes rerum diuinarum, quibus multum impendebat temporis, abstraheretur à sensu mentis: hæc denique tertio Kal. Nouemb. diem obiit extremum, cui suprema hora eo ipso Philippo auctore fuerat ad cœlum via, vbi Beati sempiterno æuo fruuntur.

Eo ipso anno septuagesimo quinto Cōgregationi se addicunt Iulius Sauiolus Patauinus, & Franciscus Bozzius Eugubinus Thomæ Bozzij germanus, ille 4. Nonas Aprilis, hic Kal. Nouembris.

Iesu Christi anno Greg. XIII. Pap. anno Ætatis anno
1576 4.5 61.62

*De tecto ruinam minante per visum
admonetur.*

IN sequenti anno millesimo quingentesimo septuagesimo sexto il-

*Eam rem
à P. Ger-
manico*

Vitæ lib. 2.

R

lud

*accepimus
eiusq; iu-
ratos testes
quatuor
habemus.*

Iud inter edificandum accidit, silen-
tio non inuoluendum. Veteri Ec-
clesia, alijsque domibus ad nouæ fa-
bricæ amplitudinem dirutis, vix æ-
dicula reliqua fuerat, cæteris solo æ-
quatis tecto cooperta, cum ecce ti-
bi quodã die vocari ad se confestim
iussit Philippus Ioannem Antonium
Fabricæ præfectum, eique mox ve-
nienti imperat, vt ædiculæ tectum
demoliri faciat quàmprimũ, quip-
pe inquit, superiore nocte Sanctissi-
mam Dei Matrem ab se visam esse,
quæ suis illud manibus sustentaret:
erat is locus pro sacello, vbi sacrum
agebatur, sacramenta populo mini-
strabantur: veteri. n. Ecclesiæ ani-
marum cura annexa erat: tum Ioan-
nes Antonius domum reuersus fa-
bris id tectum vt demoliantur, im-
perat, qui manibus rei admotis, ti-
gnum vident, cui superponebatur,
retinente nemine stare, altera enim
ex extremis eius partibus, quod ti-
gni caput appellant; tota extra mu-

rum

rum erat: qua ex re qui aderant, stupore afficiuntur.

Aegrum adolescentulum morbo eximit.

Eodem huius seculi anno septua-

*Id is ipse
sacramen-
to testatur.*

gesimo sexto Ioannes Baptista Crescius adeò vehementer assiduis capitis doloribus, ac feбри conflabatur, vt clamores, & gemitus dies, noctesque miserabilem in modum ederet: cumque eo cruciatu plurimos iam dies exarsisset, nec ullam quietis partem caperet, impetu tandem doloris euicto veniebat sæpius in mentem, vt ad miseras finiendas semet in puteum præcipitem daret: interea omnibus iam rebus frustra tentatis, occurrit illi remedium, nec sanè spernendum, vt Philippum accerferet: haud dubia spe erat, eius preces salubres sibi futuras: visit illū Philippus, manibusque eius capiti impositis, in has prorupit voces, peccata fuge, Sanctissimā Dei Matrem magno pietatis affectu venerare: nihil est quo timeas,

etenim non hic ad mortem te morbus dabit, sed breui conualesces: quæ dum diceret, æger confestim habere melius cœpit, dolore capitis ex toto eximitur, quietem capit, breuique post è lectulo incolumis exilit.

Prophetia spiritu claret.

*Eam rem
idem fra-
ter Hiero-
nymus in-
resurando
testatus
est.*

Eodem anno Hieronymo Beier cognomento è Prædicatorum familia tum adolescentulo, eam improuiso mentem Deus submiserat, vt de sancti Dominici amplectendo instituto auidissimè cogitare cœperit: id porrò desiderium eo hominè breui adduxit, vt illa ipsa die ad Ecclesiam S. Marię supra Mineruam se contulerit, ea mente, vt quod secū ipse agitarat, Nouitiorum Præfecto (is erat fr. Petrus martyr) aperiret. Hic ille quandudum ex eo quærir isthuc aggredi in animo habuerit: hac ipsa die inquit Hieronymus occulto quodam instinctu ad id acriter

ter

ter impelli me sensi: Tum fr. Petrus, qui edito iam signo paratus erat, nouitijseum sequentibus, ad funus; Philippum ne cognoscat, rogat, ex eo enim quid sibi hac in re facien- dum facili prorsus negotio discere posse, affirmat: eum itaque ad illum nomine suo mittit, quem vt Philip- pus vidit, parum vt maneat, quòd paucis eum vellet, rogitat: nec mul- tò deinde post priusquam Adole- scens verbum vllum faceret, noui e- go, dicere ille cœpit, quid velis: mis- sus es à fr. Petro, vt mihi primùm a- perias, hac ipsa die venisse tibi in mentem, vt relicto mox sæculo in- stitutum S. Dominici amplectaris, & ego deinde tibi, si id ex Deo cogi- tatum sit, an non, indicem: fac quod in animo habes, Deoque gratias age, qui ad se hac te euocat via. Hæc vbi ille audit, ingenti stupore per- cussus, attonitoq; similis vera enun- cias Pater, dicebat: nec aliud vnquã verbum proferre potuit, Reuersus.

que deinde ad fr. Petrum, qui tum à funere domum redierat, ei quid sibi Philippus enunciauerat, indicat, contigisseque sibi vt olim Samaritanæ, quippe qui hominem, qui cordis sui secreta consilia nosset, repererat: amplectitur illico iuuenem hisce auditis nouitiorum præfectus: eumque sacro Religionis habitu breui donandum fore pollicetur, & simul adiungit, ideo illum ad Philippum misisse, quòd nouerat quæ esset eius vitæ sanctitas, quæue spiritualium rerum notitia. Incidit eares in xv. kal. Nouembr. induit frater Hieronymus vestem Religiosorum die S. Martino Episcopo sacro, anno eodem: viuit adhuc, concionatorisque officio fungitur.

Predictio.

EO ipso anno erant Mediolani ex Philippi alumni sacerdotes quatuor, nempe Alexander Fidelis,

Ni-

Nicolaus Gilius, Pompeius Paterius, & Petrus Perrachionus: hi cum proximorum saluti procurandæ operam darent, vix in vinea Domini laborare cœperant, cum derepentè^a Philippi literis Romam euocantur; Philippus enim vbi Patres Mediolanum peruenerant, Francisco Mariæ Taurusio mandat vt literas quàmprimùm ad eos scribat, quibus illi lectis Romam confestim sine cunctatione remigrent. Sed cum id iussum durum Taurusio videretur, quòd grauem multis offensionem tam repentinum eorum sacerdotum discessum allaturum esse putaret; hæc iterum ab eo audit: vt tuū est mandatis meis parere, ita illorū omnibus mihi in rebus sine cunctatione obsequi; sic itaque mihi dicto audientes sint, vt simul atque velim, accurrāt. mira dicturus sū, vix literę in eorum manus venēre, cum pestilentia atrox, cuius ante id tempus nulla prorsus indicia erant, repen-

^a
Huius rei iuratus testis est, & ceteros prætermittam, Fran. Maria Card. Taurusius

tinò coorta, velut cælum inuoluens nebula, totam eam urbem occupavit, magnasque strages incolarum edidit: illi verò Philippi literis eo periculo exempti Romam læti redierunt.

Iesu Christi anno Greg. XIII. Pap. anno Ætatis anno
1577 5 62

Philippus graviter agrotat.

ANno huius sæculi septuagesimo septimo incunte Philippus in morbum incidit, nulla, aut exigua spe curationis: nocte quadam acum quieti corpus tradere nulla ratione posset, datis per Urbem ad Matutinas laudes recitandas signis, rogavit enixius Eucharistiam sibi dari; id autem vbi Francisco Mariæ Taurusio nunciatum esset, ei præberi negavit: verebatur, n. ne sacra sumpta Eucharistia, lacrymarum, orationisque vis eum spe somni capiundi priuaret, certissimo cum va-
letu-

*Id sacra-
mento te-
statur*

*Fræc. Ma-
ria Card.
Taurusius*

letudinis periculo: interea Philip-
pus id quod erat, subodoratus, Frā-
ciscum Mariam accersit, eique se
ob corporis Christi percipiendi de-
siderium somnum capere non pos-
se, aperit, illud subijciens, si voti cō-
pos efficiatur, cum Sanctissimo Sa-
cramento se quietem capturum; vt
factum est: eo namque hausto con-
festim vti prædixerat, quieuit, so-
mnusque accessit. Hinc itaque vsu-
uenit, vt quotiescunque morbo vr-
geretur, cælesti pane, qui solus ex-
plet hominum desideria, singulis
quibusque diebus pasceretur, quo
sumpto placidissimus mox somnus
eum amplectebatur. Desiderio de-
nique huius sacramenti illud fie-
bat, quod ei ex longinquitate gra-
uissimi morbi non dum planè re-
creato, vires suppeterent ad sacrum
in templo faciendum, quod ad-
mirationem astantibus
excitabat.

Oratorium in Vallicellam transfertur.

IN noua Ecclesia celebrari cœptum est eodem anno, iij. Non. Febr. Sacrum solempne primus fecit Alexander Medices Florentiæ Archiepiscopus, idq; illustriore quàm vnquam antea, cêremonia ac pompa, iucundioreque cantorum symphonia factum est: verùm Gregorius, quò res maiore populi frequentia fieret, amplissimam Indulgentiam ijs omnibus concessit, qui sacra confessione expiati, & suauissimo Christi corpore pasti Missæ sacrificio interessent, aut Ecclesiam eo die visitarent.

Cernere erat Téplum aulæis vndiq; stratum, magna virorum, mulierumque frequentia celebrari, lætitia, cantibusque plena omnia; à prandio eodem concentu, eodem operante Antistite Vesperæ inchoantur.

Templum cum manè, tum vesperi, ac

ri, ac deinceps frequentem habuit
turbam, neque defuerunt ex exte-
ris, qui per occasionem tam amplæ
indulgentiæ adipiscendæ, ad salu-
tarem Eucharistiæ mensam, per-
acta prius peccatorum confessione,
accesserint.

Neque verò postea alacritas po-
puli, studiumque deferbuit, neque
pius animorum calor refriguit, sed
magis in dies inualuit, hodieque
mirificè accrescit.

Eo ipso anno, mense Aprili ser-
mones de rebus pijs à Patribus a-
pud Vallicellam haberi cœpti sunt,
Florentinorum Oratorio relicto.

Alij se ad nostros aggregant.

INterim cum nouæ Congregatio-
nis fama, suauique odor instituti
operis manaret quotidie lati⁹, mul-
ti Deo inseruiendi cupidine incē-
si ad Patres nostros eo consilio ve-
nire cœperunt, vt in eorum ædibus
ad pietatē instituerētur: accedebāt
quidem

quidem multi, sed non omnes ad-
mittebantur.

In his, qui post erectam Congre-
gationem eodem anno septuagesimo
septimo sociorum numero ad-
scribi sunt cœpti, fuere Petrus Per-
rachionus sacerdos: alter huius Hi-
storię auctor, qui Patribus aggrega-
tus id summo Dei beneficio asse-
cutus est, vt Beati Patris nostri ad-
minister, assiduusque comes esset:
tertius Augustinus Mannus à Can-
tiano, iuris ciuilis, ac Pontificij bene-
peritus. primus Congregationi se
addixit x. Kal. April. alter Kal. Iul.
postremus mense Octobri.

Moribundam feminam à morte liberat.

*Id à Ioan.
Francisco
oculato te-
ste acceptū.
idem ipsa
Ersilia in-
rata nar-
rauit.*

HOc ipso año mulier Ersilia Buc-
ca in morbum adeò pernicia-
lem inciderat, vt medici iam de e-
ius salute penitus desperarent: te-
nebatur lectulo sensibus propè o-
mnib⁹ destituta: mors imminens ti-
mebatur: cumque res ita sese habe-

ret,

ret, rogat Ioannes Franciscus Ersilia maritus Philippum, eo n. ad cōfessiones utebatur, ægram visat: cuius aduentu tantam cœpit femina lætitiā, quantam nunquam antea se percepisse meminerat; cumulabat verò gaudium, quòd Philippum hilari sibi vultu dicentem audiebat: bono animo sis, futurum breui est, vt ex hoc morbo euadas. & hæc cū ille diceret, ægræ eo momento melius fuit, atque vi morbi fugiente, quarto post die domesticis admirantibus è lecto surrexit incolumis.

Predictio.

DE creuerant Patres in exitu huius anni septuagesimi septimi mittere Mediolanum^a ob negotia Congregationis vrgētissima Pompeium Paterium. is cum ire nollet, quòd se ad eiusmodi obeunda munera haudquaquam idoneum iudicaret; ad vltimum, Philippo profectionem vrgente, inuitus obedi-

^a
*Eam rem
iureiuran-
do confir-
mauit idē
Pompeius
Paterius.*

tiæ

tia iugo ceruicem inflexit. Roma cum discederet; securus i Pompei, dixit illi Philippus, spem tuam in diuina opere repone superiorum iussa, consiliaque ne examines; omnia, mihi crede, tibi ex sententia euenient. Prænunciationem breui res ipsa comprobauit: Mediolanum ubi venit, rem agere aggressus, maximas etsi difficultates, aduersariosque magni nominis multos, minasque potentum perpeffus, vt à cœpto desisteret, vniustamen Philippi, cuius verba in memoria habebat, precibus adiutus (in his enim totam Pōpeius spē collocarat) omnia, quæ se illi obijciebant, quæcunq; ea essent, facili negotio, non sine magna animi sui admiratione superabat, reque ad exitum, quæ optabat perducta, Romam lætus reuertit.

Alumno cuidā tentatione oppresso apparet.

ANno Domini millesimo quingentesimo septuagesimo octavo incunte, sensit Philippi auxilium a quidam eius virtutis alumnus, cū magno in metu esset propter peccati periculum, quod sibi imminere putabat. Dederat huic Philippus, quod candidissimos hominis mores pernoverat, pulchrū aspectu adolescentem in custodiā. b vtrūq; idem cubiculum, lectis licet separatis cubarent, capiebat; formidolos⁹ enim adolescens solus esse non audebat: is interim alumnus, quamquam B. Patris imperio parebat, tamen cum eum dæmonis insidiæ nō laterent, magno in timore assidue erat: ergo cum his angustiis premeretur, c statim (res mira auditu) obtulit sese videndum nocte intempesta, qui longe ab eo loco aberat corpore, Sanctus Pater: ex cuius visu, aduentuque alumnus mirabi-

liter

a
Totam rē
testatus est
ille ipse sa-
cerdos cui
contigit.

b
Id mihi
alia via
notissimū.

c
Consimilē
rē narrat
probatissi-
mus au-
ctor Leon-
tius Epi-
scopus in
Vita Ma-
gni Simeo-
nis cogno-
mento Salis
apud Sur.
tom. 4. c. 22

*Aliā haud
ab similem
Euiratus
Scriptor i-
talem e-
gregius in
Prato spi-
rituali c. 33*

liter recreatus est: verūm Philip-
pus, vt maiore illum gaudio reple-
ret, lectulo in quo is iacebat, in sedit,
quomodoque habeat, rogat: cui a-
lumnus; malè inquit, mihi est Pa-
ter; multis vndique cingor pericu-
lis. Tum Philippus manibus eius
pectori admotis, eoque vnā cum
vmbilico signo crucis consignato,
bonum habere animū iubet, quòd
omnes iam illæ libidinum faces, il-
liq; animi eius timores resederint.
Quibus dictis ex oculis abiit. remā-
sit alumnus, abeunte Philippo, in-
genti lætitia perfusus, magnoque
lumine illustratus: Haud vanū fui-
se visum rebus postea, studioque
præcipuè illius virtutis (castitatem
dico) ostendit: cuius rei etiam illud
esse argumento poterit, quòd ex eo
tempore tutissimè cum adolescen-
te, tanquam cum fratre, filioque
erat:

*Id qui ex-
portus fuit
sacramēto
firmavit.*

Consimile auxilium sub idem
tempus sensit quidam adolescens,

cuius

cuius animum cum impuræ quædam cogitationes subiissent, & ita penitus in eius animo hærerent infixæ, vt nulla ratione diuelli ab eo possent, eoque adductus esset, vt parum abesset, quin turpissimè laberetur, cum in quo plurimum præsidij fore arbitrabatur, Beati Patris fidem implorasset, ab omnibus earum curarum stimulis, vbi cum ille suo pectori admouit, liber euasit: neque id solùm affecutus est, sed vsque diuini amoris igne inflammari se sensit, vt si qua ei pars vacua temporis esset, totam precationibus tribueret.

Sociorum numerus augetur.

EO ipso anno nostra Ecclesia ab iurisdictione Basilicæ S. Laurentij in Damaso, eiusque titularis, & Collegij (Capitulum ipsi appellant) & Canonorum eximitur. quod item apparet diplomate eodem anno dato, kal. Septembr.

Accesserunt præterea hoc ipso anno ad Congregationem Flaminus Riccius Firmanus, vtriusque iuris peritus: Iuuenalis Ancina Fossanensis, Latinis literis eruditus: is medici arte reiecta totum se ad Theologiæ studia contulerat: Iuuenalem sequutus est Ioannes Matheus eius frater iuris studiosus. Agregarunt se itidem Patribus Bernardinus Corona Rom. Ioan. Paulus Curiatius, & Ludouicus Parisius Florent.

Cæterum intra paucos annos adeò creuit sociorum numerus, vt homines ad cētum triginta, quamquam non omnes confluentes admittebantur, Congregationi sese dederint; at singulorum nomina ad vnum recensere mihi in animo non est.

Feminam propè mortuam morte eximit.

ANno huius sæculi octogesimo, Aprili incunte femina primaria Constantia Crescentia octauum iam mensem prægnans iterum mortiferam in febrim incidit, à qua miserrimè conficiebatur: accesserant pustulæ, seu ecthimata, & exanthemata nigra: cumque vi morbi non longè abesset ab exitu, sacro viatico media nocte munitur: quo peracto cum sacerdos paulò post eam vt extremo oleo inungeret, accessisset, meditari ægra secum ipsa cœpit, quonam pacto propinquã mortem euaderet: cogitanti venit illico in mentem, hoc vñum his tot periculis sibi remediũ fore, vt Philipp⁹ pro eius salute viuinã precetur clementiam. Interim albescente die a Beatus Pater vocatus à nemine: feminam melius habentem, explanatè, clarèque proloquentem reperit: illa vt Philippum vidit, noctem

*Christi
anno se-
ptuagesi-
mo nono
nihil mihi
nouit, quod
sciam, oc-
currit scri-
bendum.*

*Huius rei
præter ipsã
Constan-
tiam tres
iuratos te-
stes habe-
mus.*

habui, dicere cœpit, plenam timoribus, & miserijs, parumq; abfuit quin morerer; magno tu mihi desiderio fuisti, à quo sperabam auxilium, quod ne defuit quidem; namque ubi diuinam opem, te in animo habens, implorare cœpi, mox tuarum vi precum melius mihi fuit: tum ille quam tu noctem habuisti plenam timoribus, ea ipsa ego tecum perpetuò fui: bonum ergo animū habeas; quandoquidem non modò nō morieris, sed breui planè conualefces. nec mora: eo ipso momento leuius habuit, paucisque interpositis diebus pristinum animi, corporisque vigorem, præter spem, cunctis qui eius morbi conscij erant, attonitis recuperavit.

Prophetia spiritu claret.

IVuenis quidam non ignobilis ad prælia Domini apud nostros prælianda euocari se sentiens institutum nostræ Congreg. amplecti statuit:

tuit: Congregationi ascriptus ita omnibus in rebus gerere se cœpit, ut omnes de eo optima sperarent. Is Beati Patris percupidus erga propinquos affectionem vicisse videbatur, ut ne minimum quidem de illis cogitare crederes: sed ut contingere quandoque solet, morbo correptus, pietatis studio intentus, vique morbi perterritus, in animum induxit, cœli mutandi gratia, quò facilius in statum valetudinis pristinum restitueretur, patrium solum repeterere: comitem itineris vnum è Congregatione elegit aduersa iampridem valetudine, eo vel maxime cōsilio; ut ille dicebat, quo cœli mutatione curaretur. Adolescentis cōsiliū Beatus Pater, quòd sinistrum eius euentum animo præfagiret, non approbat; licentiam ergo ille, quam flagitabat ab inuito, & repugnante nō magis impetrauit, quàm extorsit. Die, qui profectionem anteibat, vnum è suis aduocans: ^a me-

*sed omni-
bus è Con-
gregatione
manifestū:
id ipsum
iuratus
narravit
cui Philip-
pus rem
aperuit.*

memoria tene, inquit: recedent
duo, redibit vnus: Iuuenis suorum
amore captus ad ædes nostras non
remigrabit: quibus sacerdos auditis
obstupuit: nec in irritum Philippi
verba ceciderunt, res enim ita pror-
sus euenit, vt prædixerat. Incidit id
in annum huius sæculi octogesimū.

Iesu Christi anno Greg. XIII. Pap. anno Ætatis anno
1581 9.10 66.67

*Dæmones audito Philippi nomine
deterrentur.*

*Eius rei
duos iura-
tos testes.
habemus.*

IN sequenti anno octogesimo pri-
mo vir nobilis Carolus Mazzeus
Philippi discipulus confecta ætate,
ex graui morbo proximè ad mor-
tem accesserat: ea verò nocte, quæ
ipsum Christo coniunxit, cum con-
scientiã suam diligenter excuteret,
seque ad piè moriendum præpara-
ret, cœpit à diabolo, B. Patre longè
posito, accerrimè impugnari: obii-
ciebat ei dæmon multa, cui nihil

aliud

aliud Christi miles respondebat, nisi Philippum appello, appello Philippum. Quibus verbis ita communem hostem delusit, ut eum à se expulerit, quietòq; animo paulò post illa ipsa nocte spiritum Deo reddiderit, xvij. kal. Maias.

*Michaeli Mercato desperatam à medicis
salutem reddit.*

Eodem anno, mense Octobri Michaelē Mercatum virum sanè eruditissimum vigrauissimī morbi supremis appropinquantem in pristinam restituit valetudinem, Petroque medicæ artis peritissimo ægri parenti, qui de filij salute penitus desperarat, non est dixit quòd timeas: æger enim nequaquam morietur, sed recuperata valetudine vitam ad aliquot annos ducet: nec vana fuit prædictio: vixdum hæc effatus erat, cum Michael habere melius cœpit, breuique receptis viribus tãquam à morte reuocatus

*Eam Horatius An-
saldus, qui
adfuit sa-
cramento
expressit.*

prorsum conualuit, vitamque plus
duodecim annos tenuit: obiit anno
huius sæculi nonagesimo tertio, ter-
tio kal. Iulias.

Iesu Christi anno	Greg. XIII. Pap. anno	Ætatis anno
1581.82	10.11	67.68

*Nova ædes ad Patrum habitatio-
nem coemptæ.*

INterea cum nouis hominibus in
Congregationem admissis vix
domus omnes caperet, Petri Dona-
ti Cæsij Cardinalis Amplissimi be-
neficentia factum est, vt domus do-
mibus adiungerentur; is enim ad æ-
des contiguas coemendas, atque
absidis Arę maximæ à fundamentis
extruccionem viginti aureorum
millia dono dedit: cuius deinde fra-
ter Angelus Tudertum Episcopus,
maiorum imitatione, & sua etiam
sponte Patrum nostrorum studiosis-
simus, anteriorem templi faciem
Tiburtino lapide, atque egregio
opere

opere fabrefactam suis sumptibus erigit, cum iam antea peramplum & elegans extruxisset Sacellum in abside Aræ maximæ, ad cuius ornatum aureos circiter quinque millia, & eo plures contulit. Alterum verò absidis sacellum, quod reliquum erat, Alexander Glorierius Camera Apostolicæ Clericus suis impensis preciosis marmoribus, sacraque suppellectili ornauit. Demum post Philippi obitum Federicus Cardinalis Borromæus nostri instituti amicissimus quatuor aureorum millia in Altaris maximi ædificationem infumenda attribuit.

Addam huc breuiter, quod Patribus in emptione domorum, de quibus paulò ante diximus, accidit. Anno Domini millesimo quingentesimo octogesimo primo, cum de cœnobio monialium S. Elizabetæ nostris ædibus contiguo (his enim monialibus aliò Iacobi Sabelli Cardinalis tum in vrbe Vicarij iussu mi-

Id à Francisco Maria Card. Taurusio acceptum: id ipsum P. Pompeius iureiurante status est.

grandū erat) coemendo cogitarent, vtpote qui domus angustia preme-
rentur, qua non nisi eius cœnobij
emptione laxabantur: hanc Patrum
deliberationem vbi Philippus audi-
uit, non modò eorum cupidini non
annuit, quin restitit potius: dissol-
uatur primū dicebat, æs alienum,
quod ad necessariam Ecclesiæ ædi-
ficationem contractum fuit, quan-
do quidem non licet ære alieno
pressis nouum quinque millium
circiter aureorum (tanti æstimaba-
tur cœnobium) conflare: magnam
enim Philippus spem habebat fo-
re, vt cœnobium breui Deo bene-
iuuante, aliorum impensis in manus
suas deueniret: sed cum Patres ni-
hilominus humana prudentia ducti
rem ad exitum perducere conaren-
tur, iamque partes vnum in locum
conuenissent; aderat iudex: is erat
Marius Martius: aderat scriba, qui
nomina testiū in tabulas retulerat,
iamq; ad stipulationem ventū erat;

cum

cum Iudice derepentè syngraphis
debitarum pecuniarum non contē-
to (pecuniam enim, non in nomini-
bus, sed in numerato petebat, quod
in similibus emptionibus non ser-
uatur) re infecta discedunt omnes,
Id cum ad B. Patrem delatū esset, a-
ctis primū Deo gratijs; ij, dixit (de
nostris Patrib⁹ loquebatur) nunquā
suo ære cœnobium, vt putant mer-
cabuntur, quod & factum est: nāq;
quinque vix abierant menses, cū Pe-
trus Donatus Cæsius Cardinalis,
qua erat animi munificentia, il-
lud sua pecunia eodem anno, pridie
Idus Iulias emit, emptumq; Patri-
bus insequenti anno octogesimo se-
cundo, xvij. kal. Februarias spon-
te dono dedit. nec id cœnobiū mo-
dò, sed domum itidem Arditiorum
appellabant, cœnobio proximam:
nō paruo quidem eodē anno octo-
gesimo secundo Idib. August. co-
emptam pretio Patribus anno ter-
tio & octogesimo, prid. Kal. Mar. at-
tribuit:

tribuit: has porrò ædes in præsens nostri incolunt, præter quas duas item alias ad absidis Aræ maximæ ædificationem mercatus est nobis idem Petrus Donatus Cæsius Cardinalis dans pro ambabus tria millia aureorum: nec hic finis eius in Patres munificentia, namq; ad absidis extructionem octo aureorum millia testamento reliquit: quæ pecuniæ summa etsi tanta non fuit, quanta opus erat, magna tamen eius Fabricæ pars ea extructa est.

Iesu Christi anno Greg. XIII. Pap. anno Ætatis anno
1583. 11. 68.

*Totam rē
iureiuran-
do firma-
runt Fa-
bricius
Maximus
nobilis Ro-
manus,
Violantes
coniux, &
Francisca
Antonij à
Castro Ci-
vitella.*

Adolescentulum à mortuis excitat.

ANno Christi millesimo quin-
gentesimo octogesimo tertio
Paulus Maximus ætatis annorum
quatuordecim, trimestri circiter,
tabe, diutinoque languore consū-
ptus obierat: accidit autem ut eo a-
nimam agente accerferetur Philip-
pus, qui in sacro faciēdo impeditus

veni-

venire non potuit; sed absoluto sacrificio ad moribundum pergens Paulum per semihoræ spatium diē obijſſe reperit, cuius iam oculos Fabricius Pater, vt hominibus vita functis fieri solet, clauſerat, & sacerdos Camillus eius animam Christianis myſterijs munitam, ſolemni- bus iam precibus Dei, ſanctorumq; tutelæ commendauerat, nec inde prius abierat, quàm moribundum animam halantem vidiffet, neque hæc ſolum facta ſunt, ſed & aqua calida ad corpus de more lauandū, & veſtes ad illud ipſum veſtiendum, quò cadauer ad Eccleſiam deferretur, paratæ erant, iamque vna ex ancillis Frāciſca, quæ adhuc viuit, caligas in manibus habebat, quibus nuda membra tegeret: interim rebus ita ſe habentibus, venit Philippus, cui Fabricius: eia inquit, Pater, obijt Paulus: iam nō eſt quod agas. Tum ille, quid cauſæ fuit, vt me opportuniore tempore accerſiri non

*ex ijs qui
adfuere hi
ſuperſtites
ſunt.*

feceris?

a
Consimilia
miracula
à Sanctis
Viris pa-
trari solita
gravissimi
auctores
memoria
prodiderūt
lege Exa-
grium, &
Palladium
in Vita SS.
Patrum,
in Mutio,
Ioannem
Eutratum
in Prato
Spir. c. 77.
78. 93 præ-
sertim c. II.
cui est ini-
tium Ab-
bas Petrus:
auctorem
Vitæ S. E-
brulphi a-
pud Sur.
tom 6. c. 4.
Demum
Eugipium
in Vita S.
Severini

feceris? Quibus dictis rectà ad locū, vbi mortuus iacebat, contendit: ibi ex domesticis ancillis Franciscam comperit, quæ vestes, quibus pueri corpus indueret, tenebat in manib⁹, parata ad vestiendum: accedit propius, & lustrali aqua petita, ea mortui os, ac faciem aspergit, tum manibus eidem impositis orat: orando mortuū attrectat: inter attrectandū, orandumq; vt inclamavit mortuum bis nominatim, Paulus ad vitam miro prorsus modo, eius precibus euocatur: apertis oculis, Philippo, omnibus qui aderāt stupore oppressis clara voce respondit, quocū per quadrantem horæ, aut plus eo multum sermonem habuit, quem astantes non audiebant post id tēpus rogatus à Philippo; velitne mori, an in vita diutius esse? mori se vellet respondit, quòd putaret certum sibi esse in cœlo, ac definitum locum, vbi perpetuò Dei Optimi Maximi pulchritudine frueretur. ergo

mortis

mortis cupidus, vt in terram abiret
viuentium, in Beati Patris conspe-
ctu, complexuque iterum efflauit
animam, anno, quem diximus octo-
gesimo tertio. xvij. Kal. April.

Philippus in Vallicellam commigrat.

QUamquam Philippus omniū,
quæ à suis alumnis apud Valli-
cellam gerebantur, auctor esset, &
dux, non tamen ita subito habita-
tionem templi S. Hieronymi vt de-
fereret, induci potuit; id enim mul-
tis post annis Petri Donati Cæsij
Cardinalis opera impetratum est:
is siquidem cum Congregationem
nostram singulari amoris affectu
prosequeretur, omni ope conten-
dit vt Philippū ad suos adiungeret:
quare Gregorium Pontificem vl-
tro adiens, obtinet ab eo, verbis
suis Philippo præcipiat, vt in Val-
licellam commigret quàm pri-
mū: cuius ille iussui non restitit; eo

enim

Noricorū
Apostoli
ad S. Pasca-
siū Diacono-
num c. 36.
quam nos
in manu-
scriptis ce-
dicibus in-
tegram
habemus,
quæ enim
apud Sur.
extat vi-
tiosa est
additq; is
auctor id
fuisse mi-
raculum,
Et omnes
prater eos,
qui præse-
tes fuere
Seuerino
viuente
latuerit.

enim Pontificis imperio diuinam voluntatem satis exploratam habuit: hoc certè scio id fuisse Philippi consilium (ne cruces sibi à Deo paratas fugeret) vt ab ædibus S. Hieronymi nunquā recederet animo habitandi apud Vallicellam cum suis, nisi superiorum iussu ad eam rem impelleretur.

Ergo profectus est ab ædibus S. Hieronymi in Vallicellā anno post Christum natum millesimo quingentesimo octogesimo tertio, x. kal. Decemb. atque tum primū Congregationis corp⁹ arctiore vinculo colligatum, totum integrum capite cum mēbris coniuncto conspici cœpit.

Protinus Philippus non obscuriora dedit vsitata indicia sanctitatis: nam etsi eadem nobiscum domo erat, solitudinem tamen pristinam haudquaquam deseruit; solus cibum capiebat, mensæ ministrū admittebat nullum; sacrum accer-

situs

situs faciebat, atque ut cæteros suo ad obedientiam exemplo prouocaret, vix ad sacrificium vocabatur, cum relictis mox omnibus se expeditum, vbi opus erat, illico sistebat: sacris cum indueretur vestibus, non selectiores modò vestes, quarum multæ Patribus erant, sed obsoletiores postulabat: & hæc sanè haud leuia sunt, si hominis supremam inter suos potestatem, & licentiam suo modo, ut ita dicam, viuendi consideremus: omnium confluentium confessiones audiebat: Eucharistiæ Sacramentum completo sacrificio accedentibus ministrabat.

Accedebat ad hæc summus sui-ipsius despicientiæ amor, summa in omnes charitas, in regendis filiis cura, & vigilantia plusquam paterna, suaque præsentia mirum in modum omnium oculos, & animos oblectabat: erat enim vir, ut alibi de eo dixisse me memini, sine fuco, morum elegantia, ac suauitate præ-

ditus, si quis alius: consilijs verò, ac sententiarum grauitate omnibus admirandus.

^a
Eam rem
is ipse sacer
dos Mutius
Achilleus
sacramento
affirmauit

Sub idem opinor, tempus sacerdos quidam, cui Mutio ^a nomē erat, quique extra Urbem domiciliū habebat, cum vel in periculo aliquo esset, vel tentatione aliqua premeretur, vbi Philippo se cōmendabat, ex templò omni ea molestia se leuari sentiebat. Quodam die cum prope iam esset, vt in Tyberim (Romæ enim tum erat) certissimo cum vitæ periculo laberetur, ad solam B. Philippi inuocationem incolumis inde confestim euasit.

^b

Primariam feminam per visum corripit.

Id ea ipsa
cui cōtigat
iurata nar
rauit, idēq;
domestico
rū aliquot
sacramen
to testatur.

MVlier quædam, cuius nomen ^b de industria reticetur, adeò iratum animum in quendā cognatum sibi proximum gerebat, vt nulla ratio iam esset, quæ eius ad pacē animum induceret; cumque diutius in iracundia permaneret, vt ne

viri

viri quidem aspectum æquo animo ferret, nocte quadam lectulo cum iaceret, alapa percuti sensit: tum vocem Beati Patris (eo enim illa ad confessiones utebatur) audire sibi visa est: & tu quoque proteruè es iracunda? haud decet ita: omitte iā tuam istam iracundiam, & uti æquū est, reiecto odio viro te illi quān mox reconcilia. His rebus turbata mulier simul stupore attonita, quòd nosset longè tum ab ea B. Patrē corpore abesse, timore, tremoreque correpta, lacrymis perfusa, cum cognato quamprimū in gratiam redit: albescente die Philippum adiens, omnē illi rem mirabunda narrat, ut facta erat.

Iesu Christi anno Greg. XIII. Pap. anno Ætatis anno
1584 13 69.70

Aegrum pristina restituit sanitati.

Christi año millesimo quingētesimo octogesimo quarto, mē-

*Eam rem
ille ipse qui*

*in se exper-
tus est iu-
returando
exposuit.*

se vel Iunio, vel Iulio, viro cuidam è
prima nobilitate (nomen consultò
supprimitur) in obscœnis partibus
vlcera quædam exorta erant sanè
permolesta, vsque adeò, vt ignem
sacrum sibi perpeti videretur, vnde
& pars nonnulla glandis nigrescere
iam cœperat. Is accersito medico
læsum membrum ostendit: qui ma-
gnitudine mali victus ægrum homi-
nem perterrefecit; perterritusque
vt erat, ad Philippum aduolat, qui
mox priusquam ille verbum vllum
faceret, affectum membrum sibi o-
stendat, iubet: hæc ita dixit, vt appa-
reret ei rem omnem diuinitus indi-
catam: iussa exequi iuuenem pudet,
remoratur imperium: sed cum Phi-
lippo vrgenti resistere non posset,
mandatum exequitur. Mira dictu-
rus sum: à vitioso mox membro Phi-
lippus morbum attactu depellit o-
mnem: ad hæc parumper hæsit iu-
uenis stupore attonitus, euidentia
deinde miraculi motus, ad Philippū

con-

conuersus; licebit mihi iam, inquit, per omnes Urbis vias tuas enarrare laudes, teque salutis meæ auctorem nominare; at Philippus, vt erat homo propriæ laudis inimicus, silentium indicit, remque ipsam summa ope taceri iubet: voti compos efficitur; iuuenis enim Philippo viuente miraculum silentio texit; sed eo mortuo, ne ingrati animi vitium incurreret, multis è Congregatione Patribus, alijsque primarijs viris rem omnem, vt gesta erat, iuratus ingenti profusione lacrymarum enunciauit. Viuit is hodie, sacramenta religiosè, pièque frequentans.

Dæmones Philippo molestiam exhibent.

Eodem opinor, anno cum esset Philippus in Ecclesia, dedit sese ei in conspectum diabolus a puerili forma, vt eum irrideret. At ille subodoratus confestim qui esset, qui aliena specie ad se illudendum vene-

*Eam rem
qui adfuit
iureiurando
exposuit.*

rat, eum aduocat, contemnit, demumque ab Ecclesia eijcit.

Illud hoc loco adiiciam, quòd nocte^a intempesta eo orante audiebantur quandoque super cubiculo, in quo nullo sibi adiuncto comite morabatur, fragores magni, strepitusq;, quos dæmonis opera excitatos esse nemo est, qui non videat. Sed & eidem noctu precationibus inrento diabolus terrorem incutere, tentasse superius attigi,

Iesu Christi anno Greg. XIII. Pap. anno Ætatis anno
1585. 13. 70.

Moribundum morte eximit.

ANno huius sæculi octogesimo quinto^b Ioannes Franciscus Anerius cum ætatis quartum & decimum annum ageret, ex febris mortifera laborare cœperat^c, eaque mali vis fuit, ut à medicis destitutus animam traheret apparebantque in eo signa, quæ facerent propinquæ

^a
*Id qui eos
audiebat
fragores
suratus
enuncia-
uit.*

^b
*Incidit id
in mensem
Martium,
vel Aprilē,
Gregorio
viuente,
^c
Eius rei
oculatos,*

quæ mortis indubitata fide: iã septemdecim dies prope exanimatus iacuerat, membra eius perinde atque mortuorum cadauera obri-
guisse tactu sentiebatur, sensus ami-
ferat omnes, nihil omnino gustabat
motus in eo percipiebatur nullus,
à mortuo parum, aut nihil differre
dignoscebatur, vt omnium iam o-
pinione mortuus crederetur: nec
defuere qui obstupescerent, cum vi-
derent moribundum adulescentem
per plurium dierum spatium, spiritum
nullo propemodum sustentatum ci-
bo retinere. Id vbi Philippus per-
sensit, recta ad ægrotum tendit, mani-
busq; eius fronti impositis, astantes
monet, vt pro illo semel orationem
Dominicam, Angelicamq; saluta-
tionem recitent, tunc procumbens in
genua, manu fronti admota, adole-
scens matrem alloqui cœpit: tunc
ipsa filium tuum fame necas, afferte
mihi, clamat, ad astantes conuer-
sus, vinum creticum, allatumque

*iuratosq;
testes, præ-
ter Io. Frã-
ciscum,
quatuor
habemus,
in quibus
est femina
Princeps
Iulia Vrsi-
na Rago-
na.*

derepentè morientis ori admouit, maximo eiusdem beneficio, qui eo ipso momento quasi reuiuiscens non modo exugere quod porrigebatur, sed etiam melius habere cœpit, paucisque post elapsis diebus sanus, vegetusque è lectulo surgens Beato Patri gratias quantas maximas potuit pro beneficio egit.

Gregorij XIII. multorumq; S. R. E. Cardinalium erga Philippum obseruantia.

Philippus non apud eos modò, qui vel in periculis erāt, vel morbis afflictabantur, in magna erat veneratione, sed apud Principes viros, ipsosque etiam Summos Pontifices: Illum siquidem Gregorius XIII. summæ prudentiæ, atq; integritatis Princeps impēsè amauit, ac libentissimè audire solitus erat: quin rebus in multis consilium eius, & operam frequenter adhibuit, eoque audito multa faciebat. Eodem propemodum amoris, atque obseruantia affectu

affectu eundem prosecuti sunt & alij Summi Pontifices, de quibus suo loco dicturi sumus.

Reuerabantur præterea Philip-
pum tanquam Dei amicum, eodem
Gregorio XIII. Pontifice, Amplis-
simi S. R. E. Cardinales, Carolus
Card. Borromæus Archiepiscopus
Mediolanensis, Guido Card. Fer-
rerius, Gulielmus Card. Syrletus
Bibliothecæ Apostol. Præfectus,
Gabriel Card. Palæotus primus Bo-
noniæ Archiepisc. Fr. Michael Bo-
nellus Card. Alexandrinus, Anto-
nius Card. Carafa, Iul. Antonius
Sanctorius Card. S. Seuerinæ, Alex-
ander Medices Card. Florentiæ Ar-
chiepiscopus, Nicolaus Sfondratus
Card. Cremone Episcopus, qui post-
ea fuit Gregorius XIII. Augustin⁹
Valerius Card. Veronæ Episcopus,
Vincentius Laureus Card. Mōtisre-
galis Episcopus, alijque permulti.

Transeamus nunc ad res à Philip-
po gestas Sixto V. Pontifice Grego-

rij successore, qui Summus Pontifex
declarat⁹ fuit anno millesimo quin-
gētesimo octogesimo quinto, octa-
uo Kal. Maias. Sedit annos quinq;
menſes quatuor, dies tres.

Iesu Christi anno
1585

Sixti V. Pap. anno
1

Ætatis anno
70. 71

Predictio.

*Testantur
id iureiu-
rando viri
nobiles Pe-
trus Pau-
lus, & Ia-
cobus Cre-
ſcentius
fratres.*

*Incidit id
in mensem
Aprilem,
vel Maiū.*

ANno huius sæculi 85. Io. Anto-
nius Lucius Sacerdos, cum sex-
aginta annos, aut plus eò natus ef-
ſet, ab equo, cui infidebat, excuſſus,
afflictusque ad terram ad vltimum
ferme periculum venerat; quando-
quidem conſracto capite, omopla-
taque luxata, feбри accedente, ſa-
lute medicis pronuntiantibus peri-
clitabatur: ergo cum ex eo morbo
vereretur mori, accerſito mox Phi-
lippo, mortis dixit, me tædet Pa-
ter, quandoquidem teſtamentum
nondum, quod mihi placeat, com-
poſui, obſignauique: Tum Philip-
pus

pus hominem amplexatus; bono animo esto inquit, testamentum tu ipse arbitrato tuo conscribes. nec verba in ventum iacta: æger enim melius confestim habuit, breuique post conualuit omnino, vitamque ad multos annos produxit: decessit anno millesimo quingentesimo nonagesimo quinto, kal. Nouemb.

Graui morbo oppressum sanat.

EO ipso anno mense Nouembri nobilis adolescens Carolus Ursinus, cum ætatis annum duodecimum ageret, morbo laterali, vehementique feбри correptus est; doloribus ad sinistrum latus vtrunque grauib. Urgebat continens febris ne vel minimum quidem remittens: morbus mortifer erat: de ægri vita medici dubitare iam cœperant: interea temporis, cum quodam die sub vesperū ad desperationem laborare cœpisset, adest Philippus ab ægri matre euocatus, qui sub-

Id Carolus, & eius mater Liuia Vestria publico testimonio firmarunt.

motis

motis mox omnibus, foribusque clausis; ubi primum infideat dolor ægrum rogitat: tum ex eodem percontatur, velitne confiteri de peccatis suis: libenter quidem inquit ille: Hic Philippus procumbens in genua eius confessionem manu dolenti parti admota audit: nec frustra hæc fuerunt: ex eius enim attactu id Carolus affecutus est, vt morbo leuari se senserit. In recessu Philippus, ne timeas ei dixit, hoc morbo haud morieris, cras melius tibi erit. Mirum dictu: vix domo excesserat, cum adolescens omni repente dolore liberatur diuinitus, eaque nocte, quamquam nocturna ante premebatur vigilia, quietem capit, ad lucem vsque placidissime dormit, somnoque experrectus omnem à se morbum penitus discessisse, sanitatemque sibi pristinam redditam esse, medicis miraculo attonitis, aduertit: narrauit deinde Carolus sibi agro visum esse sentire, Philippum ea

pum ea manu, quam dolenti parti
admouerat, dolorem omnem ex-
haurientem.

Iesu Christi anno
1586.Sixti V. Pap. anno
I.Ætatis ann.
71

Novus Philippi morbus.

ANno salutis millesimo quin-
gentesimo octogesimo sexto,
xvij. Kal. Februarias, recenti iterū,
ac repentino morbo, eoque grauif-
simo, atque mortifero opprimitur
Philippus, ex quo tamen breui quā-
quam oleo sancto inunctus, præter
spem, medicis admirantibus, mi-
raculumque inclamantibus, pror-
sus conualuit.

Congregatio augetur

CVm Patres eadem domo viuē-
tes se, suaque ad nutum Philip-
pi moderarentur, nihilque rerum
omnium esset, quod cuperent ma-
gis, quàm diuinam voluntatem, vt
eam sequerentur in omnibus: tum
maxi-

maximè factum est, vt eorum fama longè, latèque vagata, varijs in locis, ac regionibus summa cupiditate expeterentur. ergo è Romano O-
ratorio vt à primaria arbore furculi multi per diuersas Italiæ Vrbes transferri cœpti sunt, fertilique so-
lo plantati extenderunt quacunque ramos suos.

In his celeberrimum habetur O-
ratorium Neapoli constructum o-
pera Francisci Mariæ Taurusij, qui
eør huius sæculi anno octogesimo
sexto ab Annibale Capua Archiepi-
scopo, alijsque nobilibus viris ac-
cerfitus fuerat is vbi Neapolim per-
uenit, hospitio ad Nosocomium in-
sanabilium accepto paulatim ædes,
ac templum sanè magnificum ciui-
bus adiuantibus extruendum cu-
rauit, in cuius fundamenta primum
lapidem iecit idem Annibal Ar-
chiepiscopus maxima cæremonia,
atque frequentia. Vt autem maior
esset fructus animorum, Taurusium
sequun-

sequuntur, Patrum Romanæ domus decreto, Anton. Talpa Septēpedanus, Franc. Bozzius Eugubinus, Thomas Galletus Niciensis, & Michael Angelus Tocius laicus: post aliquantō alij tres sacerdotio præditi, Iuuenalis Ancina Fossanensis, Petrus Puteus Panormitanus, & demum Flaminus Riccius Firmianus. Ergo ij vbi vnà cum Taurasio in vinea Domini diuini verbi semine excolenda laborant, cœperunt multi, Taurasij præcipuè (cuius nomen iam tum celebre erat) monitis, exemplo permoti ad nostrum institutum sese aggregare; breuique Deo bene iuuante factum est, vt plures sexaginta Congregationi ad spiritualem militiam nomina dederint.

Quid memorē apud Septēpedanos in Piceno, & alibi alia huius instituti loca non sine maximo animorum fructu intra paucos annos erecta? Quæ omnia vnus Philip-

pi la-

pi labori, exemplo, atque auctoritati accepta referunt omnes.

Verum Lectorem hic admonitum volumus, Patres nostros domicilia extra Urbem, quorum regimen apud eos resideat, iustis de causis præter Neapolitanum, & Septempedanum, habere velle nullum; idque hoc decreto sancitum est.

Ne quis prætextu amplificandæ Congregationis eam dissipet, atque ut confusio evitetur, quam multitudo parere solet, arctiusque inter se, qui sunt à Congregatione amoris vinculo colligentur, quem quotidiana consuetudo conciliat, ac mores cuiuslibet ex hoc dignosci possint facilius, & notorum vultus cuncti reuereantur; Statuitur, ne Congregatio alibi ullum locum recipiat, neque alterius Congregationis regendæ onus, nisi Romæ, Neapoli, ac Septempedæ. hucusque ibi.

Cæterum Patres, ne aliorum O-
ratorio-

ratoriorum extructionem reijcere viderentur; hæc verba decreto adiecerunt. Possit nihilominus, si ipsi videbitur, mittere aliquos, qui instituāt alijs in Oppidis eiusdem rationis Collegia; cum eo tamen, vt hoc peracto reuertantur; neque illa sint nostris annexa, neque Clerici eorū sint è Congregatione Oratorij Romani. Possit similiter in ædes suas excipere veluti hospites sacerdotes externos, qui addiscant instituta nostra, ac post aliquod tempus eadem valeant inter suos fundare. hæc tunc decretum.

Sed quamquam hæc ita sint, necessitate tamen Patribus obueniente, nouū Anxani Oratorium anno huius sæculi nonagesimo octauo, Kal. Nouemb. aperire opus fuit: possidet enim Congregatio Abbatiam Sancti Ioannis in Venere vulgo dictam, ei Vrbi proximam, cui animarum cura annexa est: ibidem præterea institutum à Patribus Se-

*Oratoria
quorum
regimen
ad nostros
pertinet,
quatuor
sunt, Ro-
manum,
Neapoli-
tanum, Se-
ptempeda-
num, &
Anxanū.*

minarium indigenarum adoleſcen-
tium eo conſilio, vt ad pietatē faci-
lius, atq; ad omne munus officiij in-
ſtituantur. Habet Abbatia Oppida
decem; vnius ex his, quod Foſſace-
ca appellatur, Patres domini ſunt.

Extant iam in hunc vſque diem
varijs in locis Oratoria extracta
quàm plurima, aliaque extruuntur
in præſens, omnia Romani inſtar:
quibus rebus fit, vt inducamur ad
credendum, breui tam præclaram
Beati Philippi vitæ inſtitutionem
vbique gentium propagandam fo-
re: Congregatio enim ad omnium
gentium auxilium nata omnibus
prodeſſe debet ſine vlla Regionum,
aut locorum exceptione.

Oratoria iam extructa Romani
inſtar præter Neapolitanum, Se-
ptempedanum, & Anxanum, qua-
tuor ſunt, Lucenſe, Firmanum, Pa-
normitanum, & Camertinum: quæ
extruuntur in præſens, ſex Fanenſe,
Patauinum, Vicentinū, Ferrarien-

ſe:

se: quintum in Oppido erigitur, cui
Tononio nomen trans Alpes diœ-
cesis Gebennensis Ducatus Cha-
blasij: sextum in Ecclesia B. Mariæ
Gratiarum diœcesis Foroiuliensis
in Prouincia.

Miraculum.

EO ipso anno Nouembri mense,
aut Decembri, Eugenia Man-
sueti per menses octodecim na-
rium morbo laborauerat, quæ illi
interdum non modò intumesce-
bant enormiter, verùm graui quo-
que eam vexabant incendio: ab eo
autem morbo vbi nullis etiam assi-
duis medicorum curationibus, ac
remedijs liberari se posse vidit, fru-
stulo lintei B. viri sanguine asperso
sibi admoto, protinus ab ea ægrota-
tione euasit, neque in poste-
rum ab ea tentari se
sensit.

*Huius rei
oculatos,
iuratosque
testes pra-
ter Euge-
niam duos
habemus.*

Cogitatio occultissima à Philippo diuinitus visa.

*Eam rem
is ipse cui
cōtigit pu-
blico testi-
monio cō-
firmavit.*

Eodem anno, aut certè insequē-
ti, Quidā è prima nobilitate ma-
gno tenebatur desiderio Philippo
nescio quod animi sui consilium,
quod nemini enunciauerat, crede-
re: sed siue metu, siue verecundia
impeditus rem in diem ex die dif-
ferebat, cumque quodam die ma-
nè apud ædes nostras esset, excipit
illum Philippus, eiusque animum,
de quo nihil prorsus audierat, ei-
dem silenti atque stupenti explicat,
aperitque.

*Totam rē
apud no-
stros satis
peruulga-
tam sacra-
mento fir-
marunt
idem P. Io.
Frācisus,
& Alex-
ander Al-
lumina-*

Iesu Christi anno
1587.

Sixti V. pap. anno
2.

Ætatis anno
72.

Predictio.

Christi anno millesimo quingē-
tesimo octogesimo septimo,
Martio mense Ioannes Franciscus
Bernardus Placentinus nostræ Cō-
gre-

gregationis sacerdos in pernicial-
lem morbum incidit : ea extitit
morbi vis , vt breui omnium cum
medicorum , tum domesticorum
opinionē pro mortuo haberetur:
Hunc extremo iā delibutum oleo
inuisit Philippus, eique in aurem di-
xit , bonum habeas animum , hoc
morbo minimē morieris : nec sanē
in irritum ea verba ceciderūt, quip-
pe continuō melius ægro fuit, illoq;
ipso die, quo Medici eum moriturū
prædixerant , magnum augmen-
tum salutis affectus est, paulòque
post cōtra omnium spem integram
corporis recuperavit salutem.

*tus, qui ei
agrotanti
assidebat.*

*Intimos animorum recessus
penetrat.*

HOc etiam anno, an Martio, an
Aprili mense, Adolescens qui-
dam satis ampla familia (nomen si-
lento premitur) crebrò ad Philip-
pum ventitabat. Hic peragebat
confessiones apud religiosos viros

*Id ille ipse
adolescens
iuratus
narravit.*

magnæ apud omnes æstimationis; inter confitendum delicta aliquot pudore impeditus occultabat: cum itaque sic vitam ageret, venit de more ad Philippum, quem cum ille attentissimè intueretur, lacrymis illico oppleri cœpit: puerum à matre cæsum qui flebat, crederes, tantaque lacrymarum vis fuit, ut adolescentem in eundem fletum adduxerit: inter gemitus & lacrymas in has voces prorupit: quid est quòd sacerdoti, qui tibi est à confessionibus singula peccata non aperis? cōfiteri ei, confiteri quæ commisisti delicta, ne in casum defategeris. Quibus mox verbis adolescens in stuporem actus, quippe qui id è patre audierat, quod nulli hactenus mortaliū patefecerat, toto corpore præ metu, ac reuerentia cōtremiscebat: cadebant ei lacrymæ quasi puero præ dolore; itaque constituit simul amplecti pœnitentiam, simul sacerdoti, quo ad confessiones utebatur,

ani-

animi vulnus aperire, quod & die insequenti facta totius vitæ confessione diligentissimè præstitit. Tum redit more solito ad Philippum, quē ille intuitus, etsi eius peractæ confessionis nescius, ex solo tamē aspectu animi mutationem nouit, factum laudat, aliumq; eum esse quàm dudum, fatetur: quid tua isthæc inquit, nunc noua figura oris, & vultus? alius mihi videris modò, quam antea; nouum mihi crede, vultum induisti; quæ profectò res vt magna, insolita, atq; inusitata, ita adolescētem noua admiratione affecit. Vixit is deinceps sub frequenti sacramētorum vsu, tantumq; hausit ex ea re roboris, vt se totum Deo corpore, animoque dicauerit.

Præpositus Congregationis perpetuus renunciatur Philippus.

INterim cum Philippus apud suos esset, visum est tandem Patribus, quem parentem, & auctorem

Congregationis habebant, eundem etiam ipsiusmet Congregationis perpetuum habere Præpositum Generalem, cuius partes sunt cæteris cum potestate præesse, idq; miro omnium consensu; dictis sine variatione sententijs decretum est eodē xiiij. kal. Iulias eo prorsus inuito, ac retinente, suoque incluso cubiculo: fugiebat enim Philippus id onus, ut erat homo quietis, ac vitæ privatæ cupidissimus, summaq; animi demissione ornatus.

Erat eo tempore lex, ut Præpositi Generalis munus tres annos duraret, aut ad summum sex, quibus exactis nihil amplius potestatis haberet, neque confirmari posset: quāquidem legem interpretati sunt Patres, ne Philippum comprehenderet: ergo decreuerunt, atque sanxerunt iterum, ut Præpositi Generalis potestas vno excepto Philippo, triennij spatio definiretur, ea conditione, ut præscripto muneri

tempo-

tēpore exacto Præpositi potestas ad
tres alios annos, modò id Congre-
gationis bono conducere visū esset,
prorogari posset: verùm post Philip-
pi obitum, anno huius sæculi nona-
gesimo sexto, mense Maio, ea lex
decreto vniuersæ Congregationis
irrita facta est; noua in posterum
constituta, qua Patribus facultas
daretur Præpositum Generalem nō
exacto triennio solūm, sed iterum
etiā, tertio, ac deinceps, dum Con-
gregationi id expedire nouerint,
confirmandi.

Illud non inuoluam silentio, ea
fuisse Philippum mente, vt cuperet,
quam vitæ institutique rationem
Congregatio initio ceperat, eam
perpetuò retineret: hinc factum est,
vt omnibus testatum esse voluerit,
id sibi in desiderio esse, vt qui Con-
gregationis instituta amplecteren-
tur, nunquam se voti, vt sacramen-
ti vinculo, neque in præsens, neque
in posterum obstringerent. Quòd

si qui perfectioris vitæ desiderio
stimulante Religiosorum statum
amplecti malint, seu iuramen-
to, aut promissione aliqua se ob-
stringere, ijs liberum omnino esse
ad quamcunque velint Religioso-
rum familiam sese recipere: qui ve-
rò in Congregatione vitam agere
decreuerint, arreptam initio viuen-
di rationem immutare non præsu-
mant, sic viuant tamen, vt mutuis se
charitatis nexibus colligantes, bo-
nus Christi odor omnibus vbique
fiant; illud in primis attendentes, vt
partim exemplo vitæ, partim verbi
Dei prædicatione religiosi esse vi-
deantur.

Præscripsit insuper leges ad Con-
gregationis vocationem, & spiritū
quàm accommodatissimas, quas su-
sceperunt omnes: tum verò ne do-
mesticæ pacis, atque concordia bo-
num disperderetur, statuit, vt si qui
inobedientes inter eos essent, seu
alios suo exemplo offenderent,

hi tan-

hi tanquam ad nostrum institutum minus apti, si corrigi non possent, è Congregatione pellerentur.

Illud præterea monebat sæpissimè alumnos, ne rebus externis sed Christianis virtutibus delectarentur, in idque studij pro viribus incumberent, ut humilitatem, obedientiam, patientiam, charitatem, castitatem, caducarum rerum contemptum, mansuetudinem, ceterasque virtutes intus, forisque possiderent; ea præterea esset in omnibus eorum vitæ ratio, quæ inter sæculi licentiam, & asperas sacrarum familiarum observationes auream quandam mediocritatem contineret, ut id vitæ institutum spectantes, qui in mundi luxu vitam agunt, si Religiosorum cœnobijs ob vitæ asperitatem se mancipare non possint, habeant quò se recipiant, quòue confugiant, ubi mores corrigere, parare virtutes, piè demum sancteq; vitam instituere valeant.

Predictio.

*Eius rei
iuratus te-
stis est sa-
cerdos, so-
roris pri-
marii hu-
ius viri fi-
lius.*

Constans olim fama per Urbem
erat, virum quendam præclaro
genere ortum Ecclesiasticis digni-
tatibus ornatum, cuius nomen cō-
sultò reticetur, Cardinalium Col-
legio eo ipso anno, xv. kal. Ianuar.
adscribendum: id simul atque Phi-
lippus audiuit; is dixit, non in præ-
sens modò, verùm ne in posterum
quidem Cardinalatus honorē con-
sequetur: prædictionem compro-
bavit euentus, siquidem Clemente
Octauo Pontifice Maximo, nullis
ei nouarum dignitatum accessio-
nibus factis, obiit Romæ.

*Hanc rem
is ipse Pro-
sper iure-
iurando
testatur.*

Sacerdotem sibi ignotum corripit.

Svb idem temp^o vt arbitròr, Pro-
sper Somaius sacerdos nostram
ingressus Ecclesiam à Philippo cō-
festim vocari se sensit, vocatusque
adfuit: tum ille, te idcirco accersiui,
inquit, vt moneam, ne sacerdos cū

sis.

sis, mulieres contingere audeas, ne-
ue te in feminarum consuetudinem
inducas; hæc enim facere sacerdo-
tem minimè decet, cui⁹ partes sunt
castitatem totis viribus colere. His
ille auditis mirandum illico in mo-
dum obstupuit, eoque vel maximè,
quod nec ille Philippum, nec illum
Philippus nouerat.

Iesu Christi anno Sixti V. Pap. anno Ætatis anno
1588 4 74

Futura & absentia prospicit.

ANno deinde millesimo quin-
gentesimo octogesimo octauo
Helena nobilis mulier Tamiriæ
Ceulæ filia vterum cum gestaret
Septembri mense instante partu,
quòd fetum non effunderet, accer-
situr Philippus; is feminã mox ma-
nu prehensens circa cubiculũ de-
ambulare iubet; quod dum fieret,
preces ille ad Dominum fundebat
pro ea: Tum vbi discessum parat, in-
stat benignè mulier, nasciturum in-
fantem

*Huius rei
iuratam
testem ha-
bemus Ta-
miriam
nobilem
feminam.*

fantē vt baptizare velit: negat Philippus excusationem legitimam affert: quæ cum haud satis iusta, atq; idonea feminæ videretur, oraciterum aliquem saltem suo nomine mittat eius vices suppletem: tum demum ille, nullo tibi homine op⁹erit, qui infantem baptizet: & his dictis abiit. Nec Philippi verba sine effectu, femina nocte insequenti mortuum fetum enixa est.

*Totam rē
Iulius sa-
cramento
enūctavit*

Eodem anno Iulio Saueræ Mutinensi Philippum adeunti allatæ in itinere literæ sunt, in quibus scriptū erat eius matrem, de cuius morbo nihil prorsus acceperat, v. Kal. Septemb. diem obijisse: his ille perculsus literis rem nemini, enuncians, cœptum iter lacrymarū plenus prosequitur: hunc Beat⁹ Pater vt vidit, pileo suo primū eius tecto capite tum Rosario in girum acto eiusdem collū circumdans: Age, age, inquit, mitte lacrymas, mater tua ita decessit, vt de illa optima sperare pos-

simus.

simus. ea porro res eiusmodi erat, ut omnes vno excepto Iulio lateret. His ille auditis, simul lætitia, simul stupore perfunditur.

*Aegram in pristinam restituit
valetudinem.*

HOc etiam anno Victoria Vare-
sia Romana patiebatur è capi-
te fluxionem, catharrum vocant,
cum frigidis doloribus in dexteram
manum delabentem, quæ per bra-
chium subinde ad pollicem prope
extendi cœperat nonnullum tumo-
rem inuehens: hæc ad morbum fru-
stra medicorū remedijs vsa deteri-
habebat in dies; ergo venit illi in
mentem ad Philippum confugere,
eoq; vel maximè ad id impelli se sē-
sit, quòd videbat maiores morbum
vires sumere, dexteræque manus
neruos contrahi: quibus fiebat, ut
vix dum brachium, quo ad nullam
iam fermè rem vti poterat, flectere,
extendereque posset: itaque Phi-
lippum fiduciæ plena sacri ad-

*Id inreim-
rando ex
ipsa Victo-
ria testata
est: idemq;
ab eius do-
mesticis
acceptum*

uentus

uentus tempore adit; morbum aperit. Tum ille affectum membrum fascijs obligatum manu prehensens orat pro ægræ salute, interque orandum apprehensum brachium manu stringit, premitq; fortiter: demum supplicatione cōpleta; vade, inquit, Victoria, & ne quicquam timeas, sanitati pristinæ restitueris. His illa auditis læta inde abiens domum reuertit: In itinere id secum ipsa dicere cœpit: nonne Philippum vt virum sanctum, Deique amicum veneror? nonne spem omnem valetudinis recuperandę in eo vno reposui? facestant igitur humana remedia, abeant medicamenta: quibus dictis læsam illico manum fascijs ligatam soluit; ceratum in ignem conijcit: Quo ex tempore adeo cōfestim melius habuit, vt læsam partem frigida aqua medico inuito madefaceret, eadem ad omnia vt vellet, vteretur, nulloq; deinceps medicamēto breui prorsus cōualuit.

Predictio

Prædictio.

ANno huius sæculi octogesimo nono vno eodemque tempore Helena Ciba, & Dominicus Mazzeus coniuges graui impliciti morbo cum tenerentur, Tamiriæ Helenæ matri vtrumque diem obiturum suspicanti, timorē inquit Philippus, depone : de duobus alter duntaxat morietur, prædictionem euentus subsequitur; solus Dominicus Helena vxore relicta cessit è vita quinto decimo kal. Iulias.

*Hanc rem
Tamiria
ipsa iurata
narravit.*

Moribundos è mortis faucibus eripit.

Eodem anno virgo nobilis Laura Morona, annum agens duodecimum mortifero morbo corripitur : morbus vsque eò processit, vt puellæ nulla iam vitæ relicta spes esset : dereliquerant eam medici; iacebat enim lectulo sensibus omnibus destituta : non audiebat, non loquebatur, eamque sacerdos oleo

*Id præter
Lauram
tres oculati
testes sa-
cramento
firmarunt.*

sancto inunxerat: Hanc itaque cum viderent parentes nulla spe salutis animam trahere, lamentabantur ut mortuam; iamque omnia erant ad sepulturam, ac funus parata: fossa, in qua corpus humandum, decreta. Interea accersitur Philippus, qui ubi eò venit, in puellæ mox faciem efflauit, alapam inflixit; tum eius capillos manu prehēdēs, caput circumagens, magna; voce eā inclamans, ut Iesu nomen pronunciaret, imperavit. Hæc ut facta sunt, moribunda ex templò oculos aperit, Sanctissimum Iesu nomen pronunciat, melius habere incipit, periculo cōfestim eximitur, febri omnium specitius liberatur, & tandem in pristinam restituitur valetudinem.

*Huius rei
iuratos,
oculatosq;
testes nouē
habemus,
in quibus
onus est*

Hoc etiam anno Ioannes Baptista Guerra Mutinensis nostræ Congregationis laicus cum xiiij Kal. Ianuarias Ecclesiæ parietes peristromatibus exornaret, præceps ex altissimo loco ruit, quo ca-

su tam

fu tam vehementer offendit, vt mortiferum in occipite vulnus acceperit: caput ad marmor cadendo allisit: ictus grauis, percussio mortifera: itaque repertus vt nec quicquam loqueretur, nec exaudiret in clamantes, pro mortuo sublatus expiranti similis in proximum Cubiculum per manus deferretur: horas aliquot iacuit alienatus à sensibus: ex patribus non deerant, qui eum quasi animam ageret, ad bene moriendum precibus adiuuarent.

Interea de Ioannis Baptistæ lapsu nuncius ad Philippum mittitur, qui dimissis confestim omnibus Deum pro moribundo rogare cæpit enixius, vt qui diceret, nolle se eum tū emori. Aduocantur interim medici, qui vt ægrum prope exanimatū offendunt, fracto capite, & ex vulneribus sanguinem fluere conspiciunt, periculis plena omnia, vulnera lethalia esse seuerè pronunciant:

*Angelus
Victorius
Medicus,
qui rem
miraculo
tribuit.*

id ipsum Angelus Victorius medicus Patrum aliorum opinionem secutus affirmat: de grauitate morbi medicorum omnium in vnum congruere sententiæ; sed de modo mendendi summa inter eos dissensio erat: Ioannes (id vni ex illis nomen) in ea erat sententia, vt diceret læsam partem ferramenti non modò abradendam, sed etiam aperiendam esse, osque ipsum detegendum, vt quicquid læsum erat, in conspectu esset: alij verò contra, in quibus Iosephus Zerla erat medicæ artis laude præstās, nullo id pacto tentandū: iamque ferramenta ad scindendū, perforandumque parata omnia: sed cum peritissimi medici diuersa de curandis vulneribus sentirent, nullum ægro adhibetur medicamentū, præter simplicem abiegni olei vntionem, & vnicā ex oleo amygdalino potionem. His peractis venit ad Philippum Angelus Victorius, vulnera prorsus mortifera esse exponit;

nit; cui ille subridens; ego inquit,
nolo is moriatur, donec cœptam fa-
bricam absoluerit: tū seriò locutus,
Dominum rogo, adiecit, pro istius
salute, quem noui è morbo planè
surrecturum, vt factum est; Ioan. Ba-
ptista enim mirificè cōualuit; quip-
pe febris nulla fuit, quæ morbum se-
queretur, quamquam medici eam
expectabant: dolor itidem nullus,
nulloq; alio medicamēto, præter id,
de quo ante dixit, vulneribus sub-
uentū fuit, etsi ex medicis non de-
erant, qui dicerēt ad ferramenta ve-
niēdum esse: æger ta men pristinam
contra omnium spem recuperauit
sanitatem.

Iesu Christi anno
1590Sixti V. Pap. anno
5Ætatis anno
75

*Corpora SS. Martyrum Papie, & Mauri
militum Romanorum Augustini Cardi-
nalis Cusani opera impetrat.*

C Vm Ecclesia nostra Sanctorum
reliquijs nudata in eam, qua

Vitæ lib. 2.

X 3

nunc

nunc cernitur formam redacta esset, cogitare statim cœpit Augustinus Cusanus Cardinalis (cui semper vni Philippo magis quàm cæteris obsequi cordi fuit) de ea tam ingenti thesauro locupletanda. ergo vbi id secum animo agitatur, omnem operam ponere statuit, vt Sanctorum Martyrum Papiæ, & Mauri sacra corpora à Diaconia Sancti Adriani, cuius eo tempore Titularis erat, ad Ecclesiam nostram auctoritate Apostolica transferrentur: ad id porro hac mouetur occasione. Decreuerat eius Ecclesiæ Aram maximam peruetustam instaurare, exornareq;: id vbi fieri cœptum, reperiuntur fabricis altare demolientibus, nonnullorum insignium Martyrum corpora, nempe Flaviæ Domitillæ Virginis, Nerei, & Achillei eunuchorum; Marij, & Marthæ coniugum; ac demum Papiæ, & Mauri nobiliū militum Romanorum, tribus distincta loculis, cū vetustis inscriptionibus.

Interea temporis Augustinus Cardinalis quò pijs Philippi optatis, votisque respondeat, à Sixto V. impetrat, vt Sanctorum Martyrum Papiæ, & Mauri sacra corpora è Sã. cti Adriani Diaconia in nostram Ecclesiam S. Mariæ & Beati Gregorij à Vallicella deferantur, quod eiusdem religioso officio, ac liberalitate curatum est.

Tertio itaque Idus Februarias, anno millesimo quingentesimo nonagesimo, resignato, apertoque loculo, quo horum Martyrum sacra corpora continebantur, extracta est concessu Pontificis exigua quædam Sanctorum ossium pars, quæ eo ipso in templo S. Adriani, quasi diurnæ mansionis, & hospitij testis, ac monumentum retineretur: clausus rursus, & obsignatus locus, reconditusque in arcam ligneam serico bombycino coccineo contextam; is demum locus eodem die magna populi frequentia è Sacrario elatus,

feretroque impositus super Altare maximum collocatur: Tum Germanico Fidei cæremoniæ præfecto annuente agmen, ac pompa cœpit ab ædibus S. Adriani ad fornicem Septimij procedere, inde ad Capitolium, tum ad plateam Alteriorum, ex qua per viam Pontificiã ad montem Iordanium processum, inde demum ad nostram Ecclesiam peruentum est.

Res fuit omninò vilenda; sacræ portabantur Reliquiæ auro fulgentes, patentes in feretro sub Umbella holoserica, pio sacerdotum nostræ Congregationis ministerio, Symphonicorũ choris suauissimè præcinentibus. antecedeabant præclarissima Beatorum Martyrum pignora, sacrorum hominum familiæ, Clerus, laicique quàm plurimi, qui nostram Ecclesiam, & Oratorium frequentant: singuli faces accensas manibus gestabant, argentea Turibula bina deferebantur, funalia circum

quàm-

quàm plurima: Heluetij item ad tumultum vitandum sacrum fere-trum cingebant.

Qui autem allata celebri pompa Sanctorum Martyrum corpora, pio, ac religioso obsequio exceperint ad infimos vsq; Ecclesiæ gradus obuiam prodeunt, fuere S. R. E. Cardinales.

Alphonsus Episcopus Portuensis
Card. Gesualdus.

Gabriel Episcopus Albanensis Card.
Palæotus

Dominicus tit. S. Laurentij in Pane, & Perna Card. Pinellus.

Hippolytus tit. S. Pancratij Card.
Aldobrandinus, Maior Pœnitentiarius, hodie Catholicæ Ecclesiæ Episcopus Clementis Octauï nomine assumpto.

Hieronymus tit. S. Petri ad Vincula
Card. de Ruuere.

Scipio tit. S. Marię de Populo Card.
Gonzaga.

Marianus Perbenedictus tit. SS.

Marcellini, & Petri Cardin. Camerin.

Federicus S. Agathæ Diaconus Card. Borromæus.

Augustinus S. Adriani Diaconus Card. Cufanus, qui Sanctorum Martyrū corpora iussu Sixti Papæ V. conceptis verbis tradidit Beato Philippo Nerio Florétino Parenti nostro, nostræq; Congregationis Fundatori, auctoriq;.

Guido SS. Cosmæ, & Damiani Diaconus Card. Pepulus.

Hi omnes cum sacrum feretrum iam aræ lignæ medio in templo excitatę, aureoque pallio circumtectę impositum venerarentur, superuenit Nicolaus Sfondratus tit. S. Cecilie Card. Cremonensis: qui postea Gregorius Decimus quartus fuit.

Verum elapso quatrIduo sacra Martyrum corpora, & capita è templo sublata, in sacrario fuere deposita, ibi tantisper mansura, dum & ipsa Basilica, & Ara maxima, quæ ma-

gnifi-

gnificis operibus extructa est, consecraretur, & dedicaretur; quæ tandem dedicatio superiore anno millesimo quingentesimo nonagesimo nono per Alexandrum Medicen S. R. E. presbyterum Cardinalem Florentiæ Archiepiscopum solemni ritu, ac pompa celebrata est.

Hæc de postrema Sanctorum Martyrum translatione, quam diffusius, yberiusque Iacobus Butius Lateranensis Basilicæ Canonicus, atque Illustrissimi Domini Hieronymi Rusticucci Cardinalis Vicarij notarius, qui rebus omnibus interfuit, minutissima quæque persequendo literis mandavit.

Religiosa virgo Philippo apparet.

INcidens quodam die ex sibi data occasione in sermonem de Catharina Pratenſi, ex ordine S. Dominici insignis sanctimonix femina, cuius res præclare gestas tribus libris prosecutus est Seraphinus

*Eius rei
quinque
iuratos te-
stes habemus.*

Razius ex eadem familia, in hæc prorupit verba: Catharina dum viveret, sese mihi per visum ostendit. Quæ esset eius corporis effigies, quæ habitudo oris, qualis statura, quis aspectus, adamussim exprimebat: mirabile id fuisse quis neget? quandoquidem nec Philippus Roma, nec Catharina Pratenſi cœnobio egreſſa est. Hæc porro narrauit ille occasione obitus eiusdem Catharinæ, qui in hũc annum in diem quartum nonas Februarias incidit.

Intimos animi motus intuetur.

*Id is ipse
Hector sa-
cramento.
narravit.*

HEctor Modius Calaber eodem anno, Februario mense Romã veniens Philippo peccata sua confitebatur: quod dum faceret, non importunos modò intemperantiæ ardores, quibus frequenter impugnabatur, sed desidium etiam, quam in illis refellendis adhibebat, silentio inuoluere cōsueuerat. Philippus
interim

interim vt iuuenis pertinaciam vidit, simulque animi periculum, in quo erat, arrepta ex confessione delictorum, quàm faciebat, occasione; quid causæ est, dixit, quòd te de libidinis, atq; intemperantiæ stimulis, simul de negligentia, qua in eis repellendis vteris, non accusas? effare peccata tua, si Deo rem gratam facere cupis. Quibus ille rebus in admirationem raptus, mox intimo cum animi dolore confessus est se in his deliquisse; atq; deinceps maiore solertia vitam traducturum omni asseueratione affirmavit.

Aegros sanitati restituit.

EO ipso anno, mense Martio ne,
an Aprili P. Prometheus Peregrinus^a nostræ Congregationis sacerdos ita grauitè ex intestinis laborare cœpit, vt ea sibi extrahi crederet: Quamobrem in cubiculum mox delatus miserandum in modum cruciari se sentiebat doloribus in-

crescen-

^a
Hanc rem
ipse P. Prometheus
iureiurando expressit

a
Idem in
miraculis
perpetran-
dis à S.
Romualdo
fieri solitū
tradit B.
Petrus Da-
mianus in
eius vita.

crescentibus: Hunc itaque visit Philippus, qui aliud instituto suo agere simulans, ^a quasi iocaretur, ægrum manu contrectat, illiusque mox pectore signo crucis signato, eum bonæ implet spei, illud adiiciens nihil esse, quòd timere debeat: & his dictis abiit; ille verò intra semiquadrantem vnius horæ omnem dolorem à se penitus abscessisse sensit, & professus est.

b
Eam rem
eadem Li-
uia publi-
co testimo-
nio firma-
uit.

Eodem anno nobilis mulier Liuia Vestria^b permolestam capitis vertiginem quatuor plus menses patiebatur, & Guaiaci decoctum, lignum sanctum appellat, quod sumpserat, morbo profuerat nihil, quin parua occasione succideret. hæc igitur quodam die cum è templo nostro, vbi sacramenta frequentat, domum repetere vellet, haud potuit vertigine eam repentinò inuadente, quippe cui circumagi quæcunq; cerne-
ret, videbantur: id vbi aduertit P. Angelus Vellius, ad Philippum eat,

horta-

hortatur: paret illa, rem B. viro exponit, qui eius mox caput manu contingens omnem: b animo curam repellat, monet: mira dictures, ex templò illa vnus Philippi attactu toto morbo ita se leuatã animaduertit, vt ne vlli quidem vel minimæ eius valetudinis perturbationi deinceps subiacerit.

Cuidam desperatam salutem reddit.

HOC etiam anno, Augusto mense Bartholomæus Fuginus Romanus eo erat corporis morbo æger, vt iam deplorata esset salus: Hic enim à medicis derelictus, extremoque oleo inunctus, partim pestilentis febris vi, partim acerbissimi doloris, qui capiti hærebat, magnitudine, proximè ad mortem accesserat. Eam rem vt Philippus audiuit, ad astantes tertianoc̃tis hora conuersus, ægro dixit, certam opem feret Dominus; Eoq; pro illo noctu orante reperitur manè qui vesperi

*Id præter
Bartholo-
maum duo
oculati te-
stes sacra-
mento con-
firmant.*

pro

pro mortuo habebatur ab omnib⁹, non à febris solum planè relictus, sed doloribus etiam, quibus vel maxime conficiebarur, liber. Viuit is adhuc sanitatis B. Patris intercessione redditæ fidelissimus testis.

At de his fatis. Iam nos ad ea conferamus, quorum annos, quibus gesta sunt, etsi hoc Põtifice facta, haud satis compertos habemus.

*Cogitatio occultissima à Philippo
diuinitus visa.*

*Idea ipsa
Mulier, e-
iusq³ filij
sacramẽto
testati sũt.*

Feminam quandã nobilitate præstantem inuaserat^a cogitatio re nescio quam Deo gratam amplectendi, eaque occulta erat: ipsa autem nemini dixerat; cumque nec quid ageret, sciret, nec Philippo animum suum aperire auderet, in ancipiti cura versabatur: verum cū quodam die confessionis peragendæ cupida Philippum adiisset, nondum mulier verbum vllum fecerat, cum ille eius animi cogitationem, quam

quam diuinitus nouerat, mulieri
obstupescente exposuit.

*Quidam ad eius inuocationem morbis
releuantur.*

EA erat omnium de Philippi san-
ctimonia constans opinio, vt nō
deessent, qui eius absentis licet, qua-
si præsentis, opem^a implorarent.

Patritius Patritiæ gentis cum no-
cte quadam increfcentibus stoma-
chi, seu intestinorum dolorib⁹, qui
bus laborabat, mori metueret, ad
Beatum Patrem mente confugit,
eius opem implorat; nec irritus: to-
tus enim is dolor continuò^b abiit,
ipseque manè sanus, ac vegetus è
lecto exiliit.

Honestamulier^c Maria Paganella
cognomento, eodē morbo oppressa
telæ frustulum^d Beati viri sanie, ac
sanguine imbutum dolenti parti
admouens illico sanatur.

Eandem alio tempore capitis do-
lore grauissimè conflictatam Phi-

^a
*Sancti viri
adhuc vi-
uentes à
pijs inuocā-
tur. Lege
Marcum
in Porphi-
rio Gaz-
zēsi, Sur.
in Auxen-
tio tom. 1.
Theodore-
tū in Phi-
lotheo, Cy-
rillum in
Ioanne Si-
lentiario,
Bandomi-
nam in
Radegūde
lib. 2 Theo-
sterictum
in Niceta,
Petrum
Damianū
in Romu-
aldo c. 70.
idemq³ ap-
ud alios
frequenter
inuenies.*

^b
Hanc rem

*iuratus
narravit
P. Germa-
nicus Fide-
lis, qui eã
à Patritio
die subse-
quenti ac-
ceperat.*

c

*Id ipsamet
iurata
narravit.*

d

*Miracula
ex sancto-
rum viue-
tium vesti-
bus, vel cõ-
similibus
frequen-
ter patrata
esse ipsorũ
historia te-
stantur:
Vide Theo-
doretum
in Philo-
theo, Cyril-
lum in Io-
anne Silē-
tario, Me-
taph. in Cy-
ro, & Io-*

lippus solo tactu in pristinam confe-
stim restituit valetudinem.

Iesu Christi anno
1590

Sixti V. Pap. anno
6

Ætatis anno
76

*Mærore afflictos mirificè recreat, tentatio-
nibusq; oppressos omni ope iuuat.*

Natus videbatur Philippus ad
afflictos subleuandos, tentatio-
nibusq; vexatos confirmandos; in
his. n. plurimùm ille valebat. Rem
vno & altero exemplo notabimus.

Mulier quædam^e eximiè nobilis,
piaque valdè grauiſſimis animi cu-
ris opprimebatur, cumque ad sex
menses eo tentationis genere op-
pugnaretur, de consilio confessorij
Philippum adiit, cui cū animi mo-
lestias aperuiſſet, eam ille intuens,
lenique tactu demulcens bonæ im-
plet ſpei: abi dicens, nihil iam erit
quod te moleſtet in poſterum: Vix
ille hæc dixerat, cum extemplò fe-
mina omni ea moleſtia non in præ-

sens

sens modò, verùm in posterum etiã liberatur, quod profecto absq; miraculo contingere non potuit.

Quidam in diuino officio recitando adeò scrupulis^a cõficiebatur, vt penè diffideret: ad hanc itaq; pestẽ auertendã multa tentat, nequicquam expertus, tandem ad Philippũ confugit: ille recognita claudẽs illico cubiculi fores hominem à se dimittit; Deum pro eo precaturum pollicetur: abiit ille domum, diuinumq; officium recitare aggressus ab omni illa diaboli tentatione liberum se prorsus aduertit.

Multi præterea maximis pressis sollicitudinibus, vel ex hoc solùm quòd eum alloquebantur, læti inde recedebant.

Iesu Christi anno Greg. XIV. pap. anno Ætatis anno
1590 I 76

Gregorij XIII. in Philippum beneficia.

NVnc ad res à Philippo gestas Gregorio decimoquarto (hi-

Vitæ lib. 2

Y 2

hil

*anne prid.
Kal. Febr.
Bedam in
Cutherto,
Et demum
G. fridum
in S. Ber-
nardo lib.
4. cap. 1.*

*Id ipsa cui
contigit sa-
cramento
testatur.*

*Eam rem
sacro
firmavit
Federicus
Car. Bor-
romæus.*

*Greg. XIV.
creatur*

*nonis De-
cembr. an-
no millesi-
mo quin-
gensimo
nonagesi-
mo. Sedit
menses de-
cem, dies
decem.*

hil enim de B. Patre, Urbano VII. Pontifice ob Pontificatus breuitatem scribendum occurrit) Hic porro est ille Gregorius, cuius permisso B. Pater sacrum priuato in sacello (erat id suo cubiculo proximum) facere cœpit: ibi enim ille desiderio se Deo liberius coniungendi, ad ea verba cum ventum esset; Domine non sum dignus, tum circumstantibus, atque ipso ministro foras exire iussis, ipse solus in sacello manebat, moxque vt solus erat ab arbitris remotus, non prius sanctissimam Eucharistiam sumebat, pretiosissimūq; sanguinem degustabat, quàm duas frequentius circiter horas, plus, minusuè, in tanti, tamque admirabilis sacramenti contemplatione, maximo cum sensu pietatis, ingenti lacrymarū profusione consumpsisset: tum Christi corpore, ac sanguine sumptis, administro ingresso rē sacrā perficiebat. Absoluto sacrificio ita nonnunquam abstractus à sensibus

appa-

apparebat, vt exanimatum magis
quàm viuentem crederes.

Concessit præterea Philippo hic
idem Pontifex, vt ab officio diuino
recitando propter frequentes egro-
tationes, & ecstases abstineret, eius-
que loco Coronam recitaret: ve-
rùm ille eger, medicis ei diuino offi-
cio, horisque canonicis nominatim
interdicentibus Coronam recita-
bat: sanus nūquam permiffa vti vo-
luit licentia; diuinum officium, vt
nunc est, perpetuo recitauit.

Iesu Christi anno
1591Greg. XIV. pap. anno
1Ætatis anno
76*Predictio.*

ANno Christi millesimo quin-
gentesimo nonagesimo primo
mulier primaria cum in grauiissi-
mum morbum affecta iam ætate
incidisset vnus ex propinquis vere-
ri cœpit, ne femina Patres Congre-
gationis bonorum suorum hæredes

*Hanc rem
satis per-
uulgatam
quatuor
sacerdotio
præditi in-
reiuurando
firmarunt.*

institueret ; ægram visebat Philippus , qua erat charitate , quotidie (eius. n. confessiones audiebat) non amore pecuniarum , vt propinquus putabat , sed eius salutis desiderio : interea cum ille vehementiore suspicione sollicitus Philippum pecuniam , non animam quærere cogitaret , cogitatioq; homini nullam partem neque diurnæ , neque nocturnæ quietis impertiret , minis B. Patrem à proposito deterrire cōstituit , quibus demum si nihil proficiat , non introitu solùm ægram , sed omnino aditu prohibendum censeret : sed frustra fiunt omnia : serui. n. Dei quamquam apud se ipsos abiecti , in diuinis tamen negotijs agendis mirum in modum fortes sunt : ergo Philippus in proposito , susceptoq; consilio permanens , vt erat animo fortis , quæ sibi obijciebantur pericula contemnens , singulis diebus semel atque iterum , ac sæpius ad ægram accedebat , in cuius cubiculū inui-

tis custodibus penetrabat, nulla alia
re aduersus viri furorem, nisi diuina
fiducia armatus.

Quodam die ad eã de more per-
gens ab alũnis monetur, ne certissi-
mo sese periculo obijciat: feminam
inquit ipse, vt eius animæ pro sim in-
uiso: id autem operis, occidant me,
non intermittam. His illi auditis ro-
gant iterum ab incœpto desistat, ser-
uiendum tempori, necessitatiq; pa-
rendum tradunt. Ille denique, nun-
quam iam dixi vobis, desistam, quin
feminam visam, interfici hanc ob rē
haudquaquam timeo: illud porrò
sciatis velim, & ægram, quamquam
morti proximam, è morbo conuali-
turam, & propinquum, etsi optimè
valet, è vita breui cessurum; idq; vti
prædixerat, contigit.

Manzoliū morte eximit.

Eodem anno, Iunio ineunte Io-
annes Manzoliū Florentinus
ex antiquioribus Philippi alum-

*Id præter
Manzoliū*

*alijs etiam
testes ex ijs,
qui adfuê-
re, sacra-
mento te-
stati sunt.*

nis vnus in grauem, mortiferumq;
morbum inciderat; morbo in dies
ingrauescente ventum iam erat ad
extrema, deserto à medicis nulla
spes salutis suberat. ergo sub vespere
oleo sancto inunctus, Ioanni
Baptistæ sororis filio mandat, Phi-
lippum roget, vt sacerdotem quam-
primùm mittat, qui sibi morienti
affideat.

His dictis, B. Patri quasi coram
adesset, toto pectore sese commen-
dat, idq; eò libentius quòd memo-
ria retinebat, eundem prænuncia-
se, se ei superstitem futurum. Mira-
res, etsi ille animam agebat, vitæ ta-
men non amittebat spem: eoq; hæc
secum cogitante medici accedunt,
qui mortem illi instare ex venis, a-
lijsque signis percipiunt, eoque ho-
minem deductum, vt nulla spe salu-
tis in horam viueret; propinquos
de parandis rebus ad funus neces-
sarijs admonent.

Accedit interea sacerdos à Phi-
lippo

lippo missus: is erat Matthias Maf-
feus, qui moribundi animam Chri-
stianis mysterijs munitam assiduis
precibus Dei, sanctorumque tutelę
impensę commendat.

Vix iam hora abierat, intra quam
ægrum moriturū prædixerant me-
dici, Hieronymus scilicet Cordeli-
us, & Vitus, cum ille oculis in parie-
tem, qui erat lectulum iuxta, defi-
xis hæsit diutius: quod vbi cernunt
astantes, eum vt mortuum lamen-
tari incipiunt, candela de more si-
gnant, alij alios intuentes inter se
dicebant; ecce moritur, ecce spiri-
tum efflat: cumque durante tractu,
ac lenitudine mortis defectus iam
viribus neminem prorsus agnosce-
ret, sentiretque nihil, Matthias do-
mum redit, Philippumque adiens
eidem Manzolium vltimis iam ap-
propinquasse exponit.

Quibus ille auditis quod reliquū
erat noctis, in oratione consumpsit.
Auditæ preces: ea siquidem nocte

moribundo melius fuit; dulci enim sopore corripitur, dormit ad horas duas: experrectus clara voce astantes euocat, cibum petit, animi, corporisque vigorem recuperat.

Interea minores custodes Misericordiæ sodalitij luce vix apparente domum Mázolij, quem vita functum acceperant, petunt: corpus sibi ad lauandum dari rogitant: sed vbi audiunt eum non modò nō mortuum esse; sed ne periculosum quidem, vt qui vitam ea ipsa nocte intuto collocarat, admiratione complentur, nec dictis fidem habuere, donec suis ipsi oculis illum melius habentem, expedita lingua loquentem viderint.

Illud hic annotatu dignum; mittit Philippus eundem sacerdotem Matthiam summo manè Manzoliū visum, quo abeunte venit ad eum Montes Zazzara, vt illum de eiusdem obitu admoneret: cui & dicere cœpit. Amici pater vnicè mihi cari

iactu-

iac^turam feci: Io. Manzolius sup^re-
mum diem priore nocte expleuit;
& eccetibi signum, Misericordię so-
dales ad funus conuocati sunt. hæc
vix ille dixerat, cum Philippus, Mā-
zolius, inquit, non modò non obiit;
sed ne hoc quidē morbo obibit. Re-
dit interim Matthias, qui rogatus à
B. Patre quomodo Io. Māzolius ha-
beret, decessit inquit; & ille haud
verum dicis, viuit ipse; propera er-
go ad eum iterum perge, quid
stas? quid cessas? sed cum sacerdos
iussa exequi cunctaretur, quòd dice-
ret se à Manzolij familiaribus de ei⁹
obitu admonitum esse: Instat acrius
Philipp⁹, vrgetq; vt mādatis pareat:
Abijt ille: in itinere hæc animo vol-
uebat: Quid sibi vult isthæc redi-
tio? frustra Manzolij domum repe-
to, iterum audiam quod semel au-
diui, Io. obiit. Hæc dum ille cogita-
ret, ad eius ædes peruenit, ingressus
cubiculum: moribundū hominem
nō modò viuum, sed optimè habē-
tem,

tem, expeditèque loquentem, circumstantem noscitantem offendit, miratur. Reuersus ad Philippum quod vidit, narrat; eum Manzolij nomine salutat.

Cæterùm, vt ad rem nostram redeamus, accedunt medici ad Manzolium à domesticis reuocati, quãquam initio quòd eum mortuum putarent, venire renuebant, expulsa arteriarum extemplò certam, indubitataque spem valetudinis admirabundi concipiunt, miraculum inclamant, miraculum, in singula momenta leuius Manzolium habere profitentur.

Neque hic stetit res, haud multò post magnis in dies virium incrementis planè conualuit. Produxit is vitam ad annum huius sæculi nonagesimum septimum, obiitque paulò plus quàm biennium post Beatum Patrem.

*Nicolaus Lilius animam agens à Philippo
mirabiliter adiunatur.*

Nicolaus Lilius nostrę Congregationis sacerdos, vir cum multis virtutibus excellens, tum maxime sui despicientia, periculosę ægrotabat, tantaque apparebat vis morbi, vt mors instaret; visebat eum assiduę Philippus, cui ob singulares virtutes carus admodum erat, atque ad pugnam contra diabolicas infestationes incitabat. Accidit autem aliquando, vt cum ille supremis appropinquaret, ab aduersario varijs modis impugnari cœperit; id autem hac occasione ad nostram permanuit notitiam. Sacrum faciebat Philippus in priuato sacello, cum Patribus cibum sumentibus strepitus super fornicem triclinij audiūtur (proximus erat is locus, & cubiculo, vbi æger iacebat, & sacello, vbi Philippus salutare hostias diuinę Maiestati immolabat) Ergo
dum

dum hi strepitus fiunt, ex Patribus aliqui tonare credunt; alij quasi lapides pergrandes maximi ponderis super fornicem triclinij summa vi traherentur, audiunt; strepitus ad singulorum aures haud peruenere: audiunt ex sacerdotibus Petrus Cōsolinus, & Promotheus Peregrinus; inter strepitus Philippus, qui pro ægro tum precibus insistebat, ministros aduocat; Consolino, qui primus accesserat, ad Nicolaũ, inquit, perge quātocius, vt quamprimũ quicquid de illo est, certum sciam; aduolatis confestim, eoque vbi venit, moribundum sacerdotem iunctis manibus, hilari, serenoque vultu dicentem reperit: gratias agam⁹ Domino Deo nostro, accessit, recessit, victus est. Quibus quidẽ verbis, quæ identidem repetebat, videbatur innuere se cum diabolo, cuius aspectum vitare nequiuerat, dimicantem, à Philippo mirabiliter adiutum eiusdemque opera ab illi⁹

furore

furore, minisque liberatum. Beato deinde Patri eum adeunti, hem Pater mi, dixit, quid quæso causæ fuit, quòd te hætenus non nouerim? cū morior, nunc qui homo sis, noscere incipio:

Cæterum de hoc, quoniam vir fuit spectatæ per plures annos in Congregatione integritatis, aliqua digna, quæ mandentur literis, narrabimus.

Fuit hic præter cætera pietati ita deditus, vt vocatus à Deo nihil habuerit antiquius, quàm obliuisci populum suum, & domum patris sui. Propinquorum adeò oblitus erat, vt ne minimum quidem de illis cogitaret; hinc fiebat, vt eorū literas è Gallia Romã allatas non modò non legeret; sed fasciculum etiam, vt erat ligatus, abijceret in ignem. Orationi deditus erat; obedientiã ita amabat, vt nemo magis; sui ipsius despicientia excelebat.

In confessionibus audiendis mul-

tus,

tus, assiduusque; pietate in Deum,
& caritate in proximum flagrabat;
de se ipse demissè, abiectèq; sentie-
bat. Cœnobium B. Franciscæ Ro-
manæ omni ferè tempore dulciter,
ac sine querela rexit.

Diem obitus sui priusquam le-
tulo decumberet, prævidit, prædi-
xit; morti proximus sacramentis
Ecclesiæ munitus supremum diem
maxima cum significatione pieta-
tis explevit eodem, quem diximus,
anno nonagesimo primo. xvij Kal.
Iulias.

Futura prænunciat.

*Totam rē
præter P.
Desideriū
& Iannē
Comparot-
tum me-
dicum, duo
oculati te-
stes publico
testimonio
confirma-
runt.*

HOc etiam anno. xj. kal. Aug. P.
Desiderius Consalvus ordinis
S. Dominici in grauem morbum
incidit; morbum pestifera febris se-
cuta est, febri phrenisis accessit. Ia-
cebat æger in lecto vi mali victus, &
si medicis crederes, nulla spe salutis.
Eo interim ad finem properante e-

uocatur

uocatur Philippus ad P. Franciscū Bencinum grauitè itidem ægrum sed non ad desperationem medicorum laborantem; qui mox, is, dixit, ex hoc morbo non conualeſcet; tū Patrem Deſiderium adiens, Bencinus, iterum ait, præſenti ægrotatione morietur. Illud his ſubnectam, vixdum Deſiderij cubiculum attingit, cum ad ſe æger reuertens, tanto conſeſtim gaudio ex ſola viri præſentia repletur, vt ſibi ipſe ſanus iam eſſe videretur. Neque eum opinio decepit: Philippus namque manibus ſuper illo impoſitis, confide dicebat, breui conualeſces: Nec mora; Æger delirio, phrenesi, & ſomnolentia ſolutum ſe animaduertit: febricula demum, quæ ex morbo reliqua erat, liberatur. Is itaque cum à media morte ad vitam reuocatus eſſet, ab amicis dici cœptus eſt non iam Deſiderius, ſed Lazarus Rediuius: quo vocabulo in hunc vſque diem à quibuſdam nominatur.

Ioannes Comparottus medicus, qui vtrunq; curabat, vbi prædictioni euentum respondisse vidit, Philippum vt Dei amicum magis, magisq; venerari cœpit. P. Desiderio salutē diuinitus redditā B. viro pro eo orante affirmavit; simulq; adiecit, ingenti se admiratione affici cogitantem P. Bencinum, de cuius salute medici haud desperarāt, diem obijisse, & P. Consaluum, qui omnium opinione mortuus credebatur, cōtra omnem medicæ artis rationem è morbo euasisse incolumem.

*Eam rem
Et ceteros
sileam iu-
re iurando
enūciarūt
Principes
femina
Beatrix
Caietana,
& Iulia
Vrsina
Rangona
Ut aq; e-
nim spe-
ctaculo in-
terfuit.*

Moribundam feminam mira in ea operando extremo adiuvat certamine.

FEMINA Princeps eodem anno, Augusto mense, ad vltima, summa vi morbi adducta venerat, extremaque etsi patiebatur, signa tamen apparebant in ea, quæ seriorē mortem denunciarent: hanc Philippus; cui⁹ pectus flagrabat charitate, visit, cumque paulisper pro

illa

illa diuinam precatus esset clemen-
tiam, inde nescio quem ægrotū vi-
sum abiit: in itinere secum ipse, heu
feminam! frequenter dicebat, heu
auxilio indiget! res sua postulat, vt
ei opem feramus: ad plateā S. Ma-
riæ ad Martyres vt ventum est, re-
uertamur, ijs qui secum erant, ait, ad
moribundam: senserat enim diui-
nitus se ad eam cum diabolo fortè
dimicantem reuocari: quam repe-
rit eodem prorsus modo habentē,
vt antea, crederes eam egregiè ad-
huc robustam ad alium saltē di-
em spiritum ducturam esse omni-
no: tum Philippus, vt feminæ sub-
ueniat, quibusdam, qui eius infide-
bāt lectulo, foras exire iussis, in mo-
ribundæ faciem primū, semel at-
que iterum exuflat, tum preces pro
ea ad Deum fundens, ipsamque ser-
mone de rebus diuinis perbreui
confirmans in hæc tandem verba
prorumpit: iubeo tibi anima, Dei
nomine, vt ex hoc corpore egre-

diaris. quibus dictis, ex templo mul-
lier (cunctis qui aderant stupenti-
bus, factumque initio non creden-
tibus) spiritum efflauit.

Aegrotantem morbo eximit.

*Totam rē
ipsa Victo-
ria iurata
testatur, e-
andemq; à
domesticis
accepimus.*

HOc ipso opinor, anno, mense
Octobri accidit Victoriæ Va-
resiae Romanæ, ut ingenti dolore
correpta, sed in læua scapula, eo tam
acerbè opprimeretur, ut anhelitum
trahere vix posset, nec noctu con-
quiescere, nec in lecto decumbere.
His in angustijs B. Philippi memor
ad eius iterum opem confugit, enix-
eque rogat præstiti se morbo eri-
piat. Nec irrita; Philippus namque
affectam mox partem pugno per-
cutiens, Abi inquit, ex morbo planè
conualesces, Mira res: Victoriæ ex-
templo melius fuit, vixque domum,
quàm nostris ædibus proximā ha-
bebat, peruenit, cum in statum va-
letudinis pristinum restitutam se a-
nimaduertit.

Gregorij

Gregorij erga Philippum amor.

Illud hic attexam, quòd Gregorius XIV. & Cardinalis, & Pontifex Philippum semper plurimi fecit, dilexit vnicè, magnamque eius præsentia capiebat lætitiā, eumque præterea, & læto semper, hilariq; vultu excipiebat, & peramāter amplectebatur, nec permisit unquam eum coram se esse, aut secum de quavis re agere, nisi scabello cōfidentem, atque operto capite.

Quodam die cum de more Pontifex in eius rueret amplexus, me præsentē, in has illico erupit voces: O te verè felicem! tu quidem Paterni, sanctitate nos vincis, quamquā nos te (quòd Christi vices in terris gerimus) dignitate, & potestate superamus.

Amplissimi S. R. E. Cardinales, qui eo Pontifice, magna Philippum obseruantia colebant, quique simul eius delectabantur cōsuetudi-

ne, hi fuere, Gabriel Card. Paleotus, fr. Michael Bonellus Alexandrinus, Iulius Antonius Sanctorius, Alexander Medices, Augustinus Valerius, Vencentius Laureus, præter hos Hippolytus Card. Aldobrandinus maior Pœnitentiarius, qui hodie tanta cum sanctitate, ac prudentiæ laude Ecclesiæ gubernacula tenet Clementis VIII. nomine honestatus, Hieronymus de Ruvere Archiepiscopus Taurinensis, Scipio Gonzaga, Federicus Borromæus, Ioan. Franciscus Maurocenus, Augustinus Cusanus, Guido Pepulus, Paulus Camillus Sfondratus, Octavius Parauicinus, & alij.

Verum Philippus in magna quâquam semper auctoritate, & estimatione apud Summos Pontifices, & Amplissimos Cardinales, & Principes viros fuit; his tamen ille nunquam elatus honoribus, vtpote qui caduca omnia cōtemneret, de sempiternis honoribus sempiternaque gloria,

gloria, cuius vehementer cupidus erat, assiduè cogitabat.

Hæc de rebus à B. Philippo gestis Gregorio XIII. Iam de ijs, quæ ab eodem facta sunt Innocentio IX. qui Pontifex creatus iiij. kal. Nouembr. anno millesimo quingentesimo nonagesimo primo sedit menses duos.

Iesu Christi anno Innocen. IX. Pap. anno Ætatis anno
1591 1 77

Occultum cuiusdam cogitatum diuinitus vider.

IN exitu huius anni millesimi quingentesimi nonagesimi primi quidã, cui Matthæo Guerre nomen, Romã venerat (erat is eximia erga Deum pietate) hospitio exceptus fuit à nostris, Philippo ad confessiones utebatur: de eius enim sãctimonia magna & fama, & auditione acceperat; illud autẽ interim contigit: erant vesperi apud B. Patrẽ viri aliquot nobiles, ac primarij; hos cum

Hanc rem ipsemet sacramento exposuit.

Similia habes apud Cyrilum in S. Saba Abbate lege si libet, epistolam

*S. Greg.
Nazian-
zeni qua-
dragesimā
sextam ad
Amphilo-
chium.*

ille, qua erat animi comitate, more suo festiue, & vrbane tractaret, vnāque cum ipsis modestē etiam quandoque subrideret; passus est ex his hospes nescio quam animi offensionem, dicebatque secum ipse; hic si ea esset sanctimonia, qua dicitur, aliter vitam ac facit, institueret, vitio dans quod virtuti tribuebant alij.

Interim cum iam dilucesceret, B. virum adit, delictaque confiteri aggressus, quod de eo vesperi secum agitārat, silentio transmittit: intuetur hominem Philippus, ipsumq; ne vllum in confessionibus faciendis delictum reticeat, etsi leue sibi videatur, admonet: quibus dictis, Tu um erat, adiecit, quam de me heri vesperi offensionem habuisti, aperire, eique rem totam disertē explicuit: stetit ille his auditis stupore defixus: cogitatum aperit, confessionem peragit, culpæ veniam petit.

Visiones.

Illud de B. Patre hîc mirabile adii-
ciam, cum locum aptiorem non
compererim, quòd Romana Sede
Pastore orbata, semper ferme, nunc
dormiens, nunc vigilans nomen il-
lius, qui in Summum Pontificem
eligendus erat, maxima voce pro-
nunciari audiebat: quam rem pau-
cis admodum viris aperire consue-
uerat.

*Id iuratus
narravit,
Et ceteros
præteream,
Fræc. Ma-
ria Card.
Taurinus*

Sed ab Innocentio, qui Pontifi-
catum gessit bimestrem, veniamus
ad Clem. VIII. hodie viuentem, qui
ei subrogatur tertio kal. Februarias,
anno salutis humanæ millesimo
quingentesimo nonagesimo
secundo.

LIBRI SECVNDI FINIS.

B E A T I .

P H I L I P P I
N E R I I V I T Æ

L I B E R T E R T I V S .

Iesu Christi anno Clem. VIII. Pap. anno Ætatis anno

1592I77*Multa diuinitus prædicit.**Id est ipse
Petrus
Philippus
iureiuran-
do enun-
ciavit.*

ET R V S Philippus La-
zarellus Ecclesiasticum
beneficium ab Innocen-
tio nono obtinuerat: qua-
dere cum Apostolicas literas Sum-
mo Pontifice ex hac luce sublato
conficere non potuisset, Clemente
Octauo in demortui locum suffe-
cto, omne ope nixus est, vt eam rem
expleret; sed libello supplici (vt is o-
pinabatur) à nobili, præpotentique
viro retento, quò id sacerdotium in

alium

alium trāsferretur, re desperata cogitare cœpit de nobili illo viro sclopetto occidendo, iamque à sacro faciendo, diuinoque officio recitando cessauerat. Hoc itaque animo cum esset, venit Dominico die manè ad nostram Ecclesiam, ibique è regione Philippi procumbens in genua, occultiore vi se sensit impelli, vt eum adiret, eiusque pedibus nesciens quid ageret, quidue sibi vellet, prouolutus nullum loquebatur verbum, nullam edebat vocẽ. mutum eum crederes. Hic Beatus Pater sinistram viri aurem manu leniter apprehendens, tu, inquit, erumnis premeris, an non ita est? cui ille, sic Pater: bono animo sis, subiecit illico Philippus, intra quindécim dies hac sollicitudine liberaberis. Quibus ille auditis ingenti gaudio perfusus, bonæ spei plenus lætus inde se subduxit: intraque præfinitos dies ea molestia præter omnium expectationem liberatus, beneficio

ficio Ecclesiastico, de cuius spe deciderat, confectis ea de re literis, donatur.

*Eam rem
idem Hieronymus,
atque germanus
eius sacra-
mento te-
stati sunt.*

Eodem anno Hieronymus Pamphilius è prima nobilitate vir, Rotæ Auditor, cū ita grauitè ægrotaret, vt ad desperationem medicorum laborare cœpisset, à Philippo Aprili extremo inuifitur, qui hominē benignè amplexatus timorem omnē abijciat, monet, morbum breui discussum iri affirmat, pollicetur. Neque abfuit dicto fides; quippe ille haud multò post sano, vegetoque corpore surrexit è lectulo.

Hic autem non prætermittam ne illud quidē, obseruatum frequenter à multis fuisse, ægros, de quibus medici desperārant, pristinas recupearasse vires Beato Patre eos se morbo euasuros pronunciante: contrā de quibus medici nil suspicabantur mali, eodem annuente è vita cessuros, naturæ debitum exoluisse.

*Huius rei
prater ipsā*

Puellæ annorum nouem Catha-

rinæ

rinæ Ruissæ nomine crustulæ quædam cacoethe, hoc est mali moris nares occuparant, non absque pravæ luis suspicione; quippe cum domo nuper exceptus fuisset, qui eisdem infectus pariter laborabat: puellæ medicamentis succurritur, sed certè incassum omnia: nam crustulæ quamquam mundari ex intervallo videbantur, novæ tamen confestim eiusdem generis in naribus nascebantur: cumq; per integrum annum hoc morbi genere oppressa iacuisset, nec medicamentis sanari posset, à matre ad Philippū hoc ipso anno, Aprili, mense, vel Maio adducitur. Is ubi puellam vidit, affectas mox nares manu leniter contrētās; filiola dicebat, nullus tibi deinceps eius generis morbus erit. Nec mora; Catharina confestim habere melius cœpit, breuique post usque adeò integram recuperavit valetudinem, vtea deinceps ægrotatione neutiquam laboravit.

*Catharinæ
tres habemus
iuratos, ocula-
tosque te-
stes.*

Hoc

*Id Tami-
ria nobiscis
mulier pu-
blis testis
monio con-
firmavit.*

Hoc etiam anno, mense Augusto venerat ad Philippum Victoria Ciba, ut animū sacramento confessionis expurgaret: cui mox ille, quampridem ait, sororem tuam vidisti? iā dudum, respondit: & ipse, i frequēter visere eā, futurū enim est, ut breui supremum diē expleat. Erat hæc, virgo Deo sacrata, cui Victoriæ, ut sorori, nomen fuit, quę relicto sæculo cœnobio B. Franciscæ Romanæ se addixerat. ea itaque optima quāquam tum utebatur valetudine, quietē, liberēq; viuebat, vitæ annum alterum & vigesimum agens, repentino tamen morbo oppressa intra mensem nempe xij kal. Octobres diem obiit extremum.

*Id iurati
testes com-
plures af-
firmaverunt.*

Eodem itidem anno, ix kal. Septemb. dati fuerunt sub Patrum custodia adolescentuli quatuor iisdem parentibus geniti, religione ludæi, obstinato prorsus animo, Hæbreorum ritibus, & superstitionibus addictissimi: Hos Philippus ubi ob-

itina-

stinatiores vidit, Christo haud ita multò post nomina daturos prænūciauit: res autem hoc gesta modo.

Quodam die sub horam noctis primam cū in Iudaica superstitione obfirmato quàm nunquam antea animo perstarent, in eoque perseuerantes, quòd in patria vellent, atque auita religione mori, omnemque præterea qui haberetur de Christo, sermonem auribus respuerent: non modò superbæ eorum obstinationi non cessit B. Pater, sed inflammati etiam se sensit magis ad eos Christo adiungendos.

Illos itaque hortatur Deum enixè orent, vt eos veritatem edoceat, & simul adiungit, eundem se postero die in ipso sacrificio pro illorum conuersione rogaturum, quæ preces suas auditurum sciebat.

Die verò insequenti manè, cum eiusdem essent sententiæ, obstinatioresq, animo Iudaicā legem profiterentur, improuisò cum nil minùs

expe-

expectaretur, Philippo sacrum faciente, vi diuina ad Christianam religionem impulsu Petro Consolino sacerdote Christianos se fieri velle exponunt.

Hi postea de rebus fidei optimè eruditi à S. D. N. Clem. VIII. in Basilica Lateranensi sacro baptismo abluuntur, mutatisque nominibus, natus maximo Alexander, alteri Augustinus, tertio Hippolytus, postremo Clemens nomen imponitur,

*Duobus imminentem mortem prædicit.
Femina cogitatum intuetur.*

*Hanc rem
tres sacra-
mento te-
stes affirma-
runt.*

Virgilius Crescentius nobilis Romanus hoc ipso anno, Nouembri mēse ægrotare cœpit: morbus initio ita læuis videbatur, vt ne medicorum quidem iudicio mortifer haberetur: Interea rogat⁹ Philippus, vt pro illo Deū oraret, aper- tissimis indicauit verbis, ægrum ei⁹ vi morbi è vita cessurum omnino: sed cum iterum vrgeretur, vt mor-

bum

bum ab eo precationibus expelleret: voluntati diuinæ, inquit, obsequendum in omnibus; id enim vult Deus, vt is hoc morbo moriatur; ergo nos ad eius voluntatem conformemus. Mira dicturus sum: æger paucis post elapsis diebus ea ægro- tatione decessit.

Non inuitus huic subnecto eius coniugem Constantiam. Hæc Philippo præsentem (vt qui eam solaturus aduenerat) id secum animo agitare cœpit: Vir meus affecta nondū ætate obiit; hic verò (Philippum dicebat) extremam quamquam ætatem attingit, vita tamen fruitur, vitam retinet. Tum Philippus eius mentis cogitata intuitus; vir tuus, feminæ inquit, etiam nunc iuuenis mortuus est; & ego, qui senex sum, in vita adhuc maneo: nonne vera loquor? quid taces? His illa auditis miraculo attonita obmutuit.

Patritium Patritiæ gentis eodem anno, ac mense leuissimè ægrotan-

Ea ipsa totam rem iurata narravit.

Id iurati testes duo firmanrūt.

tem inuisens, illud monet, vt sacramentis Ecclesiæ se muniat, seq; deum mortalem agnoscat: sed cum id verbum tum illi, tum domesticis durum nimis videretur (quandoquidem de ægri morte ne levis quidem suspicio erat) de Philippi consilio in aliud tempus differendo cogitari cœptum est: sed B. Patre acrius instante datum sibi consilium egrotus tandem amplectitur, qui sacramentis Ecclesiæ munitus rebus humanis eripitur.

Grauisimo morbo implicitus conualescit diuinitus.

EO ipso anno inciderat Philippus Nouembri mense in continentem febrim sine remissione grauē, ardentem, atque periculofam, quæ quadraginta totos dies eum acerrimè diuexauerat: inualefcente indies morbo, cum putarent omnes eum procul abesse exitio, integrè de repente firmitati præter spem resti-

tuitur

tuitur: id porro medici diuinum fu-
isse miraculum, etatis viri præsertim
habita ratione, iurati publico testi-
monio confirmarunt.

Illud quoque admirabile, quòd
Hieronymo Cordelio vni ex ijs, qui
eum egrotantem curabant, accidit.
Hic cum quodam die sub vespere
illum pessimè habentem reperisset,
Philippus dixit adeò periculosè æ-
grotat, vt non longè iam absit à pe-
riculo mortis. Redit deinde postri-
die summo mane, queritque sollici-
tus num benè haberet: ei Philippus,
qui de verbis illius nihil acceperat,
seorsum ab alijs euocato; o Cordeli
inquit, non est mihi hic morbus, vt
tua fert opinio, supremus: ex eo
surgam.

*Id iurati
testes, ocu-
latiq; fir-
marunt.*

Hoc ipso tam graui morbo de-
tentus certis quibusdam adolescē-
tibus, quorum ille confessiones fre-
quentissimè excipere solebat, facul-
tatem nunquam, multis ac iustis de
causis dare voluit apud alios cōfes-

siones peragendi: expectate dicebat illis, parumper, quieto animo vivite, Natali die Domini nostri Iesu Christi ego ipse peccatorum vestrorum audiam confessiones: id sicuti prænunciauerat, cōtigit; ex eo enim morbo paulò post medicis admirantibus (vt qui Philippum ante id tēpus è vita cessurum dicerent) planè conualuit, eorumque confessiones non modò, sed aliorum etiam excepit, audiuitque.

Observatum præterea fuit frequenter à multis, B. Patrem ex grauissimis morbis, quorum vi peritissimorum iudicio ad vltimum venerat vitæ discrimen, diuinitus pristinae incolumitati humanis remedijs nihil prorsus efficientibus, vel etiā non adhibitis restitutum fuisse: eam porrò rem medici, qui eius corpus curabant, sacramento testantur.

*Id testes
aliquot sa-
cramento
enuncia-
runt.*

Videre erat etiam quandoq Philippum tã breui ex grauissimis morbis ad integram corporis incolumi-

tatem

tatem redire, vt medici, qui illum vesperi mortis proximum offende-
bant, postridie manè omni prorsus morbo leuatum reperirent.

Illud quoque hic attexam pro mi-
raculo à peritissimis medicis habi-
tum, Philippum de uexa iam ætate,
siue morbo affectum, siue viribus
valentem, tam tenui cibo vitam te-
nere potuisse; idque supra vires na-
turæ, ac diuinum prorsus miraculū
fuisse iure iurando confirmarunt.

Amici cogitationes videt.

IN huius anni exitu Claudius Ne-
rius ciuis Romanus, vir vtriusque
iuris peritia clarus in Vrbe adeo
magnis cōscientiæ aculeis mali dæ-
monis impulsu torquebatur, vt eis
impeditus Eucharistiæ sacramen-
tum frequentare nō auderet. Hisce
in angustijs Philippum consulere
statuit, animo quod ille daret con-
siliij prosequendi, multumque
cum eo sermonem habens, quod

*Hanc rem
iure iuran-
do idem
Claudius,
eiusq; filij,
& coniux
exposuere.*

dictum venerat, reticens, omnia alia enarrauit: tum Philippus, qui rem totam diuina reuelatione prænouerat, rogare hominem cœpit, ut siquid, quod aperire cuperet, in animo haberet, expromeret: negat initio Claudius; instat iterum Philippus: negat ille ut antea, forasque exire volebat; sed non permittit B. P. qui ut animo opem ferret, ficta persona, quod ille secum animo reuoluebat, aperit. Amicus mihi erat, dicere cœpit, qui eiusmodi scrupulo conficiebatur (eum ipsum referens, quo premebatur Claudius) cumque is nullam animo quietem capere posset, me consulere decreuit. Tum enarrans modum, quo amicū ea solitudine liberauerat, quasi aliud ageret, nunc amici, nunc Claudij nomine loquebatur: putares eū à Claudio de re sua iam antea planè eruditum fuisse: qua ille denunciatione perculsus attonito mox similis efficitur, experimēto discens id rescisse

B. Patrem, quod mortalium nemo præter se ipsum suspicari potuisset: domum verò reuersus expertam B. viri sanctimoniam tum consanguineis, tum amicis enarrare non destitit.

Iesu Christi anno Clem. VIII. pap. anno Ætatis anno
1593 2 78

Diabolus in Philippum infestus.

ANno post Christum natū millesimo quingentesimo nonagesimo tertio, cū quodam die precibus de more insisteret, dæmon, cuius studium sepe fuit interpellare orantem, vestem eius, quem ferre non poterat, sordibus asperxit.

Id sacramento testantur, qui adfuere.

Oppressam morbo feminam sanat.

EOdem anno, mense Iunio Antonia Caraccia Antonij Pasquini coniux effuso fetu repētino dextri lateris dolore corripitur: dolore crescente à domesticis in

Totam rē ipsa Antonia, eiusq; maritus iureiurando exposuere.

lectulo collocatur, eoque mirum in modum aucto, molestissima febris iactari cœpit: febris verò, ac doloribus diu pressa eò tandem deuenerat, vt neutram in partem mouere se posset. Ergo cum quindecim circiter dies ita grauiter afflictata iacuisset, nec quicquam ei prodesset, quod à medicamentis proficisceretur, Antonio visũ est ad Philippi opẽ confugere; cui ille, abi inquit, vxor tua è morbo euadet: quibus dictis illũ dimisit: sed cũ morbus in singula penè momenta maiorem in modũ amplior fieret, ipsaque ægra omnes ferè cibos, haustusque stomacho fastidiente respueret, vllamque quietis partem, neque noctu, neque interdiu caperet, perrexit iterũ Antonius ad Beatum Patrem, quem mox etiam atque etiam rogare cœpit, vt periclitanti vxori, quæ sæuiente atrociter febris proximè ad mortem accesserat, succurrere velit: cui ille; coniux tua, inquit, non modò

præ-

præfenti morbo non morietur, verum etiam pristinum corporis, animique vigorem recuperabit: abi ergo domum, ego te mox sequar: eam itaque adiens, quid morbi sit, ubique hæreat dolor, rogitat: quibus demum cognitis manu dolenti parti admota, tam ingenti lætitia eo confestim tactu ægra perfunditur, ut ubi esset, vix sciret præ gaudio: Philippus interim, quod Deus per ipsum effecerat, sentiens inde se subduxit, his verbis mulierem in discessu solatus, læta iam esto; ne quicquam vereare. Vix ille abierat, cum ea præter morem cœpit sine ullo adminiculo in vtramque se partem mouere periculum virium factura; quod ubi facere aggreditur, & deperditas vires se recuperasse, & tota febris, totoque dolore solutam se animaduertit, virumque suum gaudij plena euocans ei miranti famam sese ostendit.

*Præpositi Generalis munere sese
sponte abdicat.*

CUm priuatæ vitæ desiderio teneretur Philippus, atque graue sibi videretur, qua erat humilitate, aliis imperare, Francisci Minorum Patriarchæ exemplum secutus Præpositi munere omnino se abdicare constituit: in hanc itaque ille sententiam ingressus, Patribus, qui assistere in deliberationibus solerent, conuocatis, quid in animo fixum haberet, enunciat, rogatque, ut nulla sui habita ratione Congregationis utilitati prospiciant omnes, cum debeat vnusquisque suam voluntatem ad publicam causam aggregare, & quamprimùm nouum deligant Præpositum Generalẽ, qui cunctis præsit, virum se & animo, & corpore firmiorem: ego enim inquit, Patres, senectute iam confectus ad res agendas non satis mihi aptus videor: haud ergo æquum opinor hoc à me

diu-

diutius ferri pondus debere: vnum
itaque etiam atq; etiam oro, eliga-
tis, qui mihi fessa iam ætate viro suc-
cedat: date mihi quæso, vt liber ab o-
nere, vacuus à curis rectius immi-
nenti morti me comparem.

Sed vbi animaduertit, quibus re-
bus putabat mentes Patrum ad suū
imperium flectere, illis ipsis studia
eorum vel maximè incendi, ne vo-
ti compos efficeretur, Augustinum
Cusantum, & Federicum Borromæ-
um Cardinales rogare mox cœpit
id suo nomine cum Patribus age-
rent, vt se Præpositi munere abire
permitterēt: Qua re cognita, eā illi
prouinciam libenti animo suscepē-
re. Pridie itaq; nonas Iulias conuo-
catis Patribus, quibus ferendi suffra-
gij ius erat, exponunt ijdem Cardi-
nales Philippum quàm suppliciter
potest, rogare sibi primū fessa iam
ætate Præpositi onere abdicare li-
ceat; tum vt Congregatio Cæsarem
Baronium ex antiquioribus filijs

vnum

vnum Præpositum deligat : ad quæ Summi Pontificis voluntatem accedere fatebātur, vt qui totam rem approbaret, & eundem Baronium Generalem Præpositum declarandum fore censeret. Baronius vt hæc audit, displicet mihi vehementer dicere cœpit, nec sanè sine dolore loquor, id parentis nostri cōsiliū: Tamen cum eo ipse onere leuari tantopere cupiat, idemque Amplissimi Cardinales suo nomine petant, accedatque Sanctissimi voluntas, eius desiderio haud repugnare amplius censet Congregatio: Philippo interim in proposito, susceptoque consilio permanente decernunt Patres vt nouus Præpositus eligatur, cumque sua quisque responsa dedisset, suumque in schedula suffragium reliquisset, Baronius quod initio iā dixerat, antequam reliqui sacerdotes suam protulissent sententiam, non posse æquo animo pati, adiecit, se eligi Præpositum Generalem, ne-

gat-

gatq; munus viribus impar suis vlla
ratione subituum, nisi in se eligen-
do modus Congregationis decreto
definitus seruetur, liberisque sacer-
dotum votis relinquendum esse,
quem vellent, eligerent, idque se
quanto maximo poterat studio à
Cardinalibus, qui coram aderant,
atq; ab ipso Philippo efflagitare; fo-
re enim vt Sanctissimus Dominus
Noster haudquaquam repugnaret,
nostra nosset decreta.

Cum hæc, & alia multa in eam di-
xisset sententiam, eius opinionem
qui adstabant sacerdotes secuti, re
precibus Deo commendandam pu-
tant: Patres Neapolitanæ domus, vt
suam ipsi ferant sententiam per lite-
ras de noua Præpositi electione, ad-
monere decernunt, atq; his ita con-
stitutis cœtus ille dimittitur.

Interea rebus omnibus optimè
digestis, decimo Kal. Augustas, qui
dies B. Apollinari Episcopo, & Mar-
tyri anniuersario ritu facer est, assi-
duis

duis iam precationibus, & sacrificijs eam in rem adhibitis, dato signo in vnum locum conuenere Patres, qui Philippo in proposito perseverante de noui Præpositi electione agi cœptum est: cumque suum quisque suffragium in schedulam misisset, suffragijs tandem legitimè extractis, recitatisque Præpositus renunciatur Baronius, nemine præter ipsum Baronium discrepante, idq; ingenti omnium lætitia, quòd Beato Patri dignum, qui succederet, reperissent.

Præfuit is toti Congregationi maxima cum laude tribus plus annis, sui que officij munera, grauissimis etsi curis impeditus, summa semper diligentia, atque dexteritate executus est. Expleto triennio, vbi iterum de more ad suffragia ventum est, idem prorsus Patrum consensus in eo confirmando extitit, qui olim fuerat in eligendo. Sed vix hæc facta sunt, cum à Sanctissimo Domi-

no Nostro Clemen. VIII. vt superius attigimus, in Cardinalium numerum vnà cum Francisco Maria Taurusio Archiepiscopo Auinionensi collega, ac sodali suo cooptatus est.

Baronio Cardinali creato Angelus Vellius summo omnium consensu secundus à Philippo sufficitur anno redempti orbis millesimo quingentesimo nonagesimo sexto, Iunio mense.

Angelorum voces audit.

EA erat Philippus sanctimonia, vt Angelorū cantibus, symphonijsque frueretur.

In obitu Helenæ Maximæ tredecim annos natæ eos suauissimè concinentes audiuit: fuit hæc Virgo in Dei amore mirè feruida: vitā suā arbitrio Cōfessarij moderabatur in omnibus: Christi mortem maximo cum sensu pietatis assiduis

Id sacramento testatus est

Cesar

Card. Baronius, idemque sacerdos quidā alius praestitit.

prope

propemodū lacrymis deplorabat:
ter per hebdomadam sacratissimo
Angelorum pane sese reficiebat: in
communicando maximam lacry-
marum vim profundere cerneba-
tur, orationi assidua erat: crucem,
suique ipsius contemptum amabat:
patiendi pro Christi gloria cupidis-
sima erat: moribunda vbi sacrum
viaticum sumpsit, quod Baronius
ministrauit, se totam Sanctissimo
Christi sanguine perfundi proprijs
vidit oculis. Demum (vt B. Patre re-
ferente cognoui) diem obitus sui
præuidit, prædixit; cuius post corp⁹
exanime ad Ecclesiam nostram de-
latum ibidem arca lignea inclusum
sepulturæ mandatum est: incidit
eius mors in diem V. Id. Septemb.

Christi anno millesimo quin-
gentesimo nonagesimo
tertio.

*Philippo penè moribundo Sãctissima vir-
 go sese ostendit.*

ANno Domini millesimo quin-
 gentesimo nonagesimo quar-
 to, Maio mense, Philippus vix à cõ-
 tinenti feбри, quæ vigintiquinque
 circiter dies eum diuexauerat, re-
 lictus fuerat, cum è renibus grauif-
 simè laborare cœpit: dolor tantus,
 tamque acerbus erat, vt nullã par-
 tem quietis eum capere sineret: cū-
 que is dolor decem, aut duodecim
 circiter horas eum tenuisset, tene-
 retque adhuc, vrinaque non redde-
 retur, actum esse de illius salute, in-
 super ipsum intra paucas horas è vi-
 ta cessurum non magis iam medici,
 quàm domestici pro certo habebãt.
 Ergo in tanto vitæ periculo cum ef-
 set viribus destitutus, vt iam non vi-
 uum, sed mortuum crederes, diui-
 nitus repente factum est, vt Angelo
 Victorio, & Rodulpho Siluestrio
 medicis præsētibus, & inspectātib⁹,

*Totam rē
 Augusti-
 nus Card.
 Cusanus,
 qui Seruum
 ad visum
 fuisse à B.
 Philippo
 acceperat,
 & Cesar
 Card. Ba-
 ronius pu-
 blico testi-
 monio con-
 firmarunt:
 idem fece-
 re alij ad
 quatuor-
 decim.*

quò euidentius esset miraculum, pristinę incolumitati restitueretur. Erant tum apud B. Patrem præter medicos, de quibus diximus, Alexander Alluminatus, Frāciscus Zazara, & huius historiæ auctor. rem ut se habuit, narrabo.

Vix Philippus, sed ne vix quidem mouere se poterat, ea erat virium imbecillitas: vix loqui ut audiretur, cum hora diei prima & vigesima alta voce, ut omnes audire possent, clamare cœpit; Qui aliud præter Deum cupit, fallitur: Qui aliud præter Deum amat, turpissimè labitur. & hæc cum semel, atque iterum pronunciaffet, confestim quasi deperditas vires recepisset, toto corpore sublimis, nulla vi sustentatus, cunctis, qui aderant, simul admirantibus, simul collacrymantibus, ferri cœpit, & velut aliquem, sensum omnem oculorum effugientem amplecteretur, clarissima voce, vberissimis lacrymis mixta dicebat: O cha-

rissima

rissima mihi Virgo! tu, tu ad me venisti, ut me his doloribus liberares? O Virgo aspectu pulcherrima, venustate affluens, & decore! & quis ego sum, qui dignus sim tua præsentia? non certè, non is sum, in quem tanta gratia conferatur: nihil est in me, quod te ad me amandum alliciat, indignus prorsus sum qui ab te visar: quid meo merito factum Sanctissima, atque Optima Virgo, ut ad postremum famulum tuum venire ne graueris? tum motans subinde manus, lacrymarum plenus quasi Beatissimam Virginem obuijs vlnis amplecteretur, hisce vocibus assidue clamabat: O sanctissima Dei Mater! ò omnium creaturarum ut optima, ita & pulcherrima! & hæc cum effaretur, toto corpore, nullo fultus adminiculo cubito circiter, vel etiam plus eo, sublimis mirandum in modum attollebatur. tum, ò Sanctissima Virgo (nobis audientibus) dicebat, ò dulcissima Dei Mater!

*Sancti viri
miracula,
& visa a-
lios celare
omni ope
contendūt.
Vide Theo-
doretum
in Philo-
theo cap. 3
Georgium
in Theodo-
ro Siceota,
dum ait,
Ingressus
igitur in
Vrbem Re-*

quo meo merito factum est, vt ad me veneris? in tuos ergo amplexus irruam optima Virgo, quæ ad me hodie venisti: & quid mihi impedi-mento erit, ne id faciam? Perstitit B. Pater in hoc tam alto excessu diu-tissimè, constantissimèque Sanctis-simam Dei Matrem assiduè perquã familiariter nominatim inclamans; tũ quieti se tradens quasi alienato à sensibus animo factus est. Ad se tan-dem vt redijt; vidistisne (astantibus ait) Beatissimam Dei Matrem, quæ sua nunc præsencia omnẽ à me mor-bum depulit? Tum superiore se lin-teo tegens vberrimas lacrymas qua-si puer profundere cœpit: Quibus tandem restinctis medicos rogat, ne cuiquam q̃ sibi ipsis præsentibus, & inspectantibus contigerat, indicẽt. Illud quoque (neque enim omit-tendum videtur) plurimum habuit admirationis, quòd eodem momẽ-to, quo Beata Virgo ei sese viden-dam obiecit, pristinam ille confe-

stim

stim corporis salutem recuperavit.

Verum cum aduerteret post aliquantò in vulgus iam editum esse, Sanctissimam Dei matrem sibi ostēdisse sese, ut erat homo tam suæ laudis inimicus, quam qui maximè, in eo omnes neruos contendit sanctissimos viros imitatus, ut hanc rem si non suppressere poterat, at saltem obscuraret: sed frustra omnia, quandoquidem non defuere grauissimi testes, qui verum id visum fuisse ab ipsomet didicerint: quinimo cui Philippi humilitas, resque gestæ Sæctorum cognitæ sunt, is hominis artificium desinet admirari.

Nobili viro benè valenti mortem imminere prænunciat.

HOc etiam anno, Augusto in eunte cum de Alexandro Crescentio, Philippo præsente sermo fieret, Alexander, dixit, quamquam optimè valet, breui tamen e vita migrabit: prænunciationem viri

*giam, &c.
S. Audoe-
nū in Eli-
gio lib. 1 c.
24. 26. 31.
Petrum
Damianū
in Odilone
ibi*

*Cuidam
Tyronen-
sis Ecclesia
clerico,
&c. Suriū
in Annone
Episc. li. 2.
c. 4. & ali-
bi sæpe: de-
mum Ni-
colaum
Monachū
in Gode-
frido Epi-
scopo lib. 2.
c. 13.*

*Eius rei
duo testes
iuratos ha-
bemus.*

mors intra paucos secuta dies (decessit enim xvij kal. Septemb.) comprobavit.

Marcus Antonius Cortesellus vita functus Philippo apparet.

*Hanc rem
plures iu-
rejurando
enuncia-
rant.*

Marcus Antonius Cortesellus ex antiquiorib⁹ Philippi discipulis vnus, vbi primū spiritū efflauit Beato Patri illico per quietē occurrit, apud quem cū duas integras fuisset horas, ipso tandem rem omnem conspiciēte Beatorum lumine fulgens cœlum conscendit; obiit is hoc anno, mense Octobri.

*Id & ceteri
sileantur,
iuratus ex-
posuit Fe-
dericus
Card. Bor-
romæus.*

Neq; hic finis istiusmodi mirabilium visionum Philippi; Federico enim Cardinali Borromæo sibi egregiè charo: alijsque honestis, & grauib⁹ viris paucis, de quorū virtutibus periculū fecerat, præclara sibi oblata occasione; multorū animas, dixit cum alumnorum, tum externorum sæpissimè ab se fuisse cōspectas luce clarissima radiantes cœli beatissima regna conscendere.

Barsum

Barsum Alexandria Aegypti Archidiacono sanitatem reddit.

B Arsum Archidiaconus Alexandrinus Romam venerat anno huius sæculi nonagesimo quarto, ut Ecclesiam Alexandrinam ab hæresibus se purgari cupientē Romanæ Ecclesiæ conciliaret: cumq; res ageretur, Octobri mense mortiferū in morbum incidit: is erat morbus, ut æger sanguinē spueret, qui medicorum iudicio ex ruptis venis capillaribus, pulmone, vel hepate iunctis exibat: Accedebant ad hæc febris, tussis frequens, & spirandi difficultas, quæ ægrotum mirum in modum vexabant: frequens tussis sanguinem extrudebat: nocturna præterea, diurnaue vigilia premebatur: somnus, quod pessimum est, neque noctu, neq; interdiu accedebat.

Cordelio interim de eius salute dubitante, Hieronymus Vecchietus, qui ægrotanti assidebat, ad

Id præter Archidiaconum duo testes oculati publico testimonio confirmarunt.

Philippum confugit, & quem paratum iam ad sacrificium, & calicem tenentem in manibus inuenit, rogat, Archidiaconi Alexandrini grauissimè laborantis meminisse velit: Pollicetur ille se oraturum pro eo. O rem dictum mirabilem! vbi primum Deo sacrificium offerre cœpit, exemplò æger (vt postea temporibus inter se collatis intellectum est) dulci corripitur somno, vt simul B. Pater celebraret, & Archidiaconus post longam vigiliam dormiret, dormiuitque ad horas aliquot: somno experrectus melius habere sensit. Philippus interim absoluto sacrificio, Barsum dixit è præsentī morbo surget: tum accersito Vecchietto, Archidiaconum, inquit, in ædes Federici Borromæi Cardinalis transferri cura quamprimùm, ibi tantisperis maneat, dum pristinam recuperet valetudinem. Hæc vbi ille audit, quid consilij caperet, non satis sciebat, nam neq; egrum grauissimo cō-

fectum

fectum morbo commouere, quòd id periculosum putaret, audebat, neque Philippi mandata exequi: nisi impetrata prius à superioribus licentia: Consilij itaq; inops excusare se cœpit; sed Beato Patri acrius instanti, vrgentique obedire quasi cælesti voce iussus cogitur, illiusq; fretus precibus, auxilioq; ægrum rheda deportandum curat.

Hîc non prætermittam ne illud quidẽ. Egerat Philippus cum Vecchietto, vt nō prius ad ædes Federici Cardinalis Borromæi æger, quàm ad se adduceretur; id enim faciebat ipse causa sanandi illius: nec irritus, hominem enim arctè complexus ad salutem reducit, totus quippe tū æger repentino sudore madefactus viribus restitui se sensit, spuito sanguinis liberatur, quòd si quid eius post excreuit, id fuit, quod iam antea in pectus descenderat, quod mittere opus erat. Tum Philippo iubente ad ædes Cardinalis Borro-

mæi adducitur; in discessu rogat ille Beatum Patrem, precibus, in quibus spem omnem collocauerat, apud Deum pro sui salute insistat: Annuit Philippus, omnia læta sperare, certamque expectare sanitatem iubet. Non fallitur: æger paucis post elapsis diebus è morbo planè conualuit.

Iesu Christi anno Clem. VIII. Pap. anno Ætatis anno
1595 4 80

*Hieronymi Cordelij peritissimi medici
obitum prædicit.*

*Id à iura-
tis testibus
acceptum.*

ANno Christi millesimo quingentesimo nonagesimo quinto, Februarii mense, cum vesperi instituto meo apud Philippum essem, nuncius venit, qui diceret vnā ex ancillis coniugis Cordelij me ad ianuā vocare, vt eius nomine saluter, & colloquatur: me interim ad fem inam exeunte in has Philippus voces cōfestim, vt ab his, qui inter-
erant,

erant, didici, prorupit: ò Cordeli,
ò Cordeli! morietur is nunc iā sine
dubio, & id mihi certū, quòd mor-
tem obibit: tempus quo ei morien-
dum est, ecce adest: admirabantur
astantes Philippum ita secum lo-
quentem cum audirent; quando-
quidem, vt quid femina vellet, à ne-
mine acceperat, ita ne Cordelium
quidem in morbū incidisse; id enim
nemo adhuc sciebat hominum, eo
namque ipso die ægrotare leuissimè
cœperat.

Interim de recenti viri morbo ad-
monitus Philippus, Cordelius iterū
dicere cœpit, diem obibit, Cordeli-
us ex hoc morbo non conualescet,
adeſt iam eius vitæ supremus dies,
breui interibit: ei verò dicentibus
qui aderant; iam nunc Pater, si peri-
clitanti corpori auxilium ferri non
potest, animæ vel saltem succurra-
tur: Id libenter agam, aiebat, in id
totus incumbam, vt spreta corpo-
ris salute laborāti animæ præsto sim.

Haud

Haud sibi falsus: Cordelius eo morbo paucis post diebus occubuit.

Quod sequitur non minus admirabile. Die quodam summo mane, cum Petro Consolino comitatus ad Philippum pergerem, vix cubiculum ingredior, in quod nullus fores custodiente me penetrare poterat, cum ille dicere cœpit; en Cordelius proxima nocte, hora tali (certam designauit) efflauit animā; sed mirantibus nobis, qui tandem id rescire potuisset, notata hora, missoque confestim qui rem cognosceret; omnia B. Patris prædictioni respondere comperiuntur.

*Sanctissimum chiragræ doloribus
liberat.*

*Id acceptū
ab Augu-
stino Cu-
sano Card.
Federico
Card. Ber-
romeo,
Francisco
Maria*

Eodem anno Summus Pontifex Clemens, Paschalibus diebus, magnis chiragræ doloribus conficiebatur: id vt Philippus cognouit, eum adiit, cumque illum de more amplecti veller, eiusque manus prehendere

hendere; subsiste Pater, ei Summus Pontifex dicere cœpit, & ne quæso propius accedas; manus enim dolet mihi vehementer: mox Philippus, non me inquit, morbi tædet, quòd per eum licet tibi parumper curis vacare, sed doloris: ad eiusque manum adrepens sua ei admota totum confestim dolorem ab ipsa depellit.

*Taurusio
Card. Ca-
sare Baro-
nio Card.
qui ab ipso
Summo
Pontifice
accepisse
testificati
sunt. idem
ab alijs
Philippo
Sivete di-
dicimus.*

Novus Philippi morbus.

MOlestissima Philippus febris eodem huius sæculi anno nonagesimo quinto, iij. kal. April. corripitur: incœpit febris ab horrore, is tantus fuit, vt Augustinum Valeriũ Cardinalem, qui eum salutatũ venerat, ne vno quidem verbo potuerit excipere.

Inhæsit assiduè febris totum mensem Aprilem: sed accensus ille cupiditate rei sacræ faciendæ, die Sanctorum Apostolorum Philippi, & Iacobi, qui in kal. Maias incidit, pri-

die

*Eius rei
plures ha-
bemus te-
stes iuratos
oculatosq[ue].*

die eorum natalem tãtorum Apo-
stolorum opem implorat: nec fru-
stratæ sunt eum preces; è lectulo
exilijt, rem sacram peregit, astanti-
bus sacratissimum Christi Corpus
præbuit; & hæc quidem omnia ea
ille corporis agilitate faciebat, vt
qui corpusculi imbecillitatem nos-
sent, id satis mirari nequirent, sed à
Domino vires, quod res erat, celso
animo suppeditari censebant.

Tribus post insequentibus die-
bus non quò corporis imbecillitati
indulgeret, sed vt medicis obseque-
retur, à Sacro faciendo abstinuit: sa-
crificij loco, ne ijs ipsis diebus diui-
no illo priuaretur bono, Eucharisti-
am quotidie maximo pietatis affe-
ctu percipiebat.

Exacto triduo cum leuius habe-
ret Sacrum medicorum voluntate
agere cœpit, quod facere petrexit
ad vsque diem quartũ Idus Maias,
quo die nouo, ac repentino morbo
oppressus: eam summo mane fan-

guinis

guinis copiam derepentè me astan-
te euomit, vt expiranti similis, ac
prope exanimis iaceret in lectulo,
faciesque palluerit: aduocati medi-
ci, tactis venis, alijsque inspectis, a-
ctum de illo esse affirmarunt.

Ergo cum vereremur, ne Philip-
pus repentino moreretur, à Cæsare
Baronio (Federico Cardinale Bor-
romæo præsentè, & inspectante) o-
leo sancto maxima celeritate inun-
gitur: quo peracto cœpit Philippus
paululum, animo sensim redeunte,
oculos alleuare: quod cum aduer-
teret Federicus Card. Alexandrum
Alluminatum, qui B. viro ægrotanti
assidere consueuerat, monet, vt ex
venis exploret, virium ne satis ha-
beat, vt sacrũ Christi viaticum susci-
pere possit; quò mox cognito, ipse-
met Federicus Card. Christi Corp⁹
pretiosissimũ ad eum defert, Augu-
stino Cusano Cardinale, cæteris-
que è Congregatione Patribus, ac
fratribus, & alijs quamplurimis

astan-

astantibus, simulque commune damnum collacrymantibus.

Illud hic accidit memoria dignū: vix Borromæus Philippi cubiculū ingressus erat, sanctissimum Christi corpus in manibus gestans, cum ille viribus quamquam omnibus destitutus, maxima illico voce lacrymarum plen⁹ clamare cœpit, vt omnes obstupescerent; Ecce amorem meum, ecce amorem meū; hic ille est, in quo me oblecto, solūm id est charum mihi: præbe ergo, præbe mihi amorem meum, præbe mihi eum quàm celerrimè: & hæc quidem verba ea spiritus vi proferebat, vt astantes ad lacrymas, & admirationem excitaret: cumque Federicus Card. Domine non sum dignus, de more pronunciaret, eadem Philippus clarissima voce manantib⁹ prædulcedine, atque Christi desiderio vbertim lacrymis repetebat, qui tuo corpore pascar, dicens, dignus fui nunquā: sacro tādē sumpto viatico,

me-

medicum meū, ait, hospitio excepi.

Hac ipsa die sub vesp̄erum ter, quaterue sanguinem vomit, qui multus erat, ac rubens: vomitū tussis subsecuta est: ex impetu ruentis sanguinis parum abfuit, quin æger suffocaretur; Viri constantiam admirabātur omnes, in summis enim ille doloribus non modò non infracto animo propter magnitudinem morbi, sed confirmato, atque renouato apparebat.

Medicamenta, quibus vtebatur, erant præter cætera cucurbitulæ: hæ enim sunt, in quas linamentum ardens conijcitur, ac sic earum os corpori aptatur, imprimiturque donec inhæreat.

Cæterum vno, aut altero elapso die, medicis ad eum manē venientib⁹; abite vos hinc ait, remedia mea medicamentis vestris potiora sunt; vbi enim misi à prima luce, qui variis Religiosorum familijs eleemosynas distribueret, vt pro me Sacrum

fieret, continuò vomitus sanguinis mansit, dolor præcordiorum, ac pectoris ex toto desijt, melius habui: deperditas vires recuperaui: tum accedentes medici ex venis, sputorumq; quæ ante expuerat, & quæ tunc expuebat, dissimilitudine, illum pristinæ incolumitati restitutum, miraculo attoniti fatentur, ex illoque die ad obitum vsque optima semper vsus est valetudine.

Continuauit viribus potens plures dies, rem sacram quotidie faciens, suorum confessiones audiens, adeòq; bene valebat, vt iure, meritòq; Patres ad opinandum inducerentur, eum ad aliquot annos spiritum traducturum; quod tamẽ, Deo ipsum derepentẽ ad præmium euocante, non contigit.

Suum obitum prædicit.

*Id hic ipse
Franciscus
sacramen-
to testatus
est.*

Significauerat Philippus Franciscus Zazzaræ ætatis annum octauum & decimum agenti, plus triennio ante obitum, se non prius è vita cessu.

cessurum, quàm ei, ad quẽ vitæ statum à Deo euocaretur, aperiret: id Beato viro adolescens in memoriã frequenter reducebat: cui ille, ne animo angaris, respondere solitus erat, ego Deum pro te precor assiduè, quod ipse de te mihi indicabit, id tibi ante obitum aperiam; tu mihi temet, tuaq; omnia credidisti, ego fidẽ tuam non fallam: mirum dictu, quãquam Philippus ab eo tempore ad vsq; initium anni nonagesimi quinti frequenter ægrotavit, vt medicorum sæpe iudicio mortuus crederetur, nunquam tamen vel vnum verbum ad adolescentem ea de re fecit; sed ybi è vomitu sanguinis conualluit; cõtinuò quodnam vitæ institutum amplecti deberet, explicuit: ea porrò res in diem sextum decimum Kalendas lunias incidit, octo nimirum ante B. viri mortem diebus.

Aliud afferamus exemplum: Ex eo sãguinis vomitu pristinæ incolu-
mitati restitutus à nobili viro Nero

*Hanc rem
idẽ nobilis*

*Vir Nerus
iuratus ex-
posuit.*

Augustini Neri filio inuisitur; huic de recuperata eius valetudine lætanti, ego ait, etsi præsentem morbum euasi, optimeque habeo, tamē filiorum gaudium breue erit, adest enim pugnæ finis, eritq; obitus meus eiusmodi, vt cum contigerit, vix aduertatur à quoquam, auditusq; vix credatur, eritq; initio inter dubia: denunciationi optimè respondit euentus.

Hoc ipso præterea morbo laborans Germanico Fideli, cuius opera utebatur in multis, satis inquit, de me sollicitus fuisti, satisque pro me laborasti, adest iam laborum finis: tum manu eumprehendens, quid intra paucos visurus es dies! mortem sibi imminentem his verbis significans, quandoquidem paucis post elapsis diebus ex corporis vinculis tanquam ex carcere, lætitiæ plenus euolauit.

*Idem eam
rem iura-
tus enun-
ciavit.*

Sed accipite aliud non minus opinor, admirabile: paulò deinde

post

post cum eidem P. Germanico iter faciendum esset Castrum versus, Carbonianum nominatur, non prius Vrbe egreditur, quam sibi à Philippo fides daretur, se cum aduentu suo Romam, viuum, atque incolumem reperturum. His auditis rogat; ad quem diem reditus erit: cui ille quàm tardissimè, pridie ei⁹ diei, quo Augustissimæ Eucharistiæ sacrum diem ritu anniuersario colimus. Tum Philippus, cū paulisper quasi cogitans quid respondendū esset, stetisset, in hæc verba prorupit, i, redi. Interea Germanicus nocte eius diei, qui peruigilium festi Sanctissimi Christi Corporis anteit, tale vidit in somnium, existimabat se esse Romæ in cubiculo Beati Patris, quem ægrum se lectulo iacentem videret, audiretque dicentem; adest tandem Germanice vitæ finis, illeq;, Pater mi responderet, haud erit ita; periculosius siquidē aliàs ægrotasti: & ille, vltima iā mihi adij-

ceret, instat hora: cura itaq; pro me-
res sacræ vt fiât. Hoc dormienti so-
mnum, vigilianti consilium fuit:
nam experrectus tum ille discessum
accelerat, vnius diei iter longissi-
mum ei pro Beati Patris desiderio
videbatur: Romam vt venit, Phi-
lippum lectulo insidentem incolu-
men, sanumque offendit: cui ille, re-
uertisti inquit: reuerti respōdit ipse,
quamquam parum abfuit quin op-
pidanorum rogatu reditū alium in
diem distulerim: Tum Philippus, vt
quòd aduenisti præfinita die, rectè
planè fecisti, ita si reditum remora-
tus esses, perperam egisses: nec ver-
ba sine causa, postero enim die B. Vir
præter omnium opinionem è terris
in cælum euolauit. Sed veniamus
modò ad aliud.

*Eius rei
apud no-
stros satis
peruulga-
ta testis in-*

Dederat Philippus in mandatis
eidem Germanico Fideli, idque in-
eunte Aprili, anno millesimo quin-
gentesimo nonagesimo quinto, vt
ad Flaminium Riccium Congrega-
tionis

tionis nostræ sacerdotem Neapoli
commorantem literas suo nomine
daret, in quibus scriptum esset, Ro-
mam rediret quamprimùm, quem
ante obitum videre cuperet; præui-
derat enim velocem fore depositio-
nem tabernaculi sui: sed Flaminio
per literas se excusanti, & ad Septē-
brem vsque mensem inducias pe-
tenti, non indulsit B. senex: quin no-
uis iterum literis in eandem sentē-
tiam scriptis suo nomine vrgeatur,
iubet, vt illis lectis Romam nulla fa-
cta mora reuertatur: sed cum is ni-
hilominus rogatu Annibalis Capuę
Archiepiscopi discessum remora-
retur, recentibus adhuc eiusdem
literis, vt qui eum videre cuperet,
Romam reuocatur: verùm ille vbi
nouis impedimentis recens exor-
tis B. Patris imperio nõ paruit, pau-
cis post elapsis diebus è vita Philip-
pus decessit.

*ratus est
ipse
Germani-
cus Fidelis.*

Eodem etiam tēpore Petro Con-
solino, pridie sui obitus apertissi-

*Idem Con-
solinus iu-
rejurando
firmavit.*

mense breui moriturum significasse videtur. nam cum familiariter cum eo colloquens rogasset, sacrum ne pro se facere vellet, illeque id se libenter facturum respondisset, quamquam sciret haud opus esse, cum optime valeret, ut pro eius corporis salute precibus insisteretur: sacrum quod efflagito, adiecit Philippus, id est, quod à defunctis nomen habet; quid porro his verbis significare voluerit, mors postridie secuta aperte indicavit.

*Id hic ipse
Ioannes
Baptista
sacramen-
to confir-
matus.*

Alterum eodem mense admirabilius, Idibus Maijs (erat eo anno alter dies Pentecostes sancti Spiritus in Apostolos immissione celebris) cum Ioannem Baptistam Guer-ram, quem ego ipse in mei locum, dum rem diuinam facerem, ad curam B. Patris substitueram, euocasset Philippus, quotus esset dies mensis rogasset, illeque diem Iduum dixisset; decimo post die, qui dies erit octauus kal. Iunias, subiecit B. Se-

nex,

nex, ego moriar. Ceterum verā fuisset ipsius predictionem docuit euentus; quandoquidem ea ipsa die, post sextam noctis horā è vita migravit.

Sanctissime moritur.

PHilippus interea triduo ante obitum diuina luce, ac dulcedine vberius fortè quàm vnquam antea delibutus, vt qui sese ad nuptias agni euocari sentiret, Sacrum incredibili animi lætitia, ac voluptate faciebat quotidie. Octauo Kal. Iunias, qui dies eo anno & sacratissimo Christi corpori sacer, & eius vitę postremus fuit, rem sacram quasi caneret gaudio, peregit. Initio sacrificij oculos in villas ad sancti Onuphrij Templum sitas coniecit, tãquam aliquid oculorum effugiens obtutum cerneret: porrò quid ille tum viderit, eo, qui solus norat reticente, omnes latuit.

Magnam eius diei partem in confessionibus audiendis consumpsit,

multosque ex alumnis suis ipse manibus Eucharistia munivit.

Hoc perpetuo triduo ubi è lecto mane surgebat, in eo postea nūquā, quòd firma vteretur valetudine, nisi noctu statuta hora cubare visus est: eo verò die, qui vitæ supremus fuit, cum illum Angelus Victorius adiisset; non viso te, inquit, Pater mi, ut medicus, sed ut amicus: ex eius cubiculo egressus; Philippus, mihi, aliisq; dixit, adeò rectè valet, ut ne ab hinc decem annos ita viribus valentem, ut nunc compererim.

Eodem die Philippus mortem etsi imminentem sibi diuinitus nosset, vultu tamen lætitiā præseferēbat: aduentātes amicè complectēbatur, Sanctorū historias, quas Franciscus Zazzara legebat, audiebat attentissimè: eiusmodi enim lectione magnopere delectabatur. Interea cum S. Bernardini Senen. vita legeretur, venit ad eum Augustinus Cusanus Card. Hieronymo Pamphilio Rotę

Audi-

Auditore comitatus : accessit ijs paulò post Spinellus Bencius integerrimæ vitæ vir, primus Politiani Episcopus : Hi diuino officio cum Beato Philippo recitato tandiu ibi mansere, dū dies in vesperum inclinaret ; nocte aduentante domum quisque remigravit.

Sub horam primam solita Vir Sāctus parsimonia cœnauit : à cœna ita benè valebat, vt antea, nullum signum in eo apparebat, quod faceret non mortis modò, sed ne leuissimi quidem morbi leuissimū indicium : adeò præterea lætus erat, vt omnia alia crederes, quā ipsum paucis post horis è vita migraturum. In lectulo cum esset, satis gnarus adesse sibi supremam horam, astantibus primū dicere cœpit ; en morimur omnes. Quota deinde hora sit, rogat ; cumq; tertiam noctis horā esse didicisset, illico quasi secum ipse loqueretur, dicebat, tertia hora est, sed huic si addantur binæ, quinta

hora

hora erit, si ternæ, sexta; tum ad nos conuersus; abite vos cubitum: hæc autem dum loqueretur ita se fortiter gerebat, vt satis ex dictis, gestisq; appareret magna eum exultare lætitia, vt qui cælestibus iam perfrueretur voluptatibus.

Ergo nos, qui aderamus, nihil admodum periculi suspicantes cubitum discessimus: sub horam sextam vix me somnus complexus erat, cū repentè excitus, Philippum deambulare sentio: timore perculsus è lectulo celerrimè surgo, non minore celeritate seminudus propemodū sola talari tunica ad subuculam coopertus accurro, lectuloque insidentem reperio, cui fauces sanguine, vel pituita ita repletæ erant, vt eorū impetus iure, meritòq; timeri posset: id ego cum cernerem, quid sibi accidisset rogo; qui mox, vltima mihi ait, instat hora, emori iā incipio.

Cæterum cum solus apud eum essem, nec solus opem indigenti ferre possem,

possem, ad Alexandrum Allumina-
tum illico aduolauī: is nulla inter-
posita mora secutus est me: interea
dum medici expectabantur, quoniā
vis morbi vrgebat, cucurbitulas sine
ferro ei admouimus, ad fricationes
recurrimus, à brachijs, cruribusque
incoepimus; à thorace abstinuimus,
fascia demum ad sanguinem suppri-
mendū coxas, brachia, & crura
adstrinximus; medicamenta quam-
quam multa adhibebantur, nullum
tamen erat, quod ei prodesset: re-
medium Philippus respuebat nul-
lum; intra quadrantē horæ, aut pau-
lò plus eo pituita, qui in fauces de-
scenderat, mansit: fluxio nulla erat,
fauces liberæ: expeditè, & perfacilè
currens oratio, mortis periculum
eum euasisse crederes: sed hæc bre-
uia fuere; quandoquidem ille ad
nos conuersus; si alia, inquit, vo-
bis medicamenta non suppetunt,
manete, quippe quia cum morte
iam luctari incipio. quibus dictis, vt

sibi

sibi ipsi vacaret, conticuit.

Verum quò plus supremis appropinquabat, hoc magis se mortem contemnere palàm indicabat astantibus, super lectulum, n. vbi iacebat, quasi eam ad pugnam prouocaret, sedentis instar alleuat sese: duravit tandiu in eo habitu corporis, in quem se tum composuerat, donec spiritum halauit.

Aderat iam Philippo suprema hora, cum Patres omnes accurrunt, & quem paulò ante viuum, atque incolumem reliquerant, penè mortuum præter opinionem offendunt: Hinc lacrymæ illico cunctis cadere incipiunt præ dolore quasi pueris.

Tanti viri iacturam nullus erat, qui non lugeret; & quis morientem Philippum intuitus lacrymas tenere potuisset? qui sui ipsius oblitus nihil amauit magis quàm alijs prodesse.

Interea Patribus communem parentem insolabiliter plorantibus, eius animam Cæsar Baronius lacry-

mas

mas precibus miscens Deo, Sanctif-
que de more commendat: quo per-
acto admonitus à medico, Philippo
mortem instare, ad illum mox con-
uersus; heustu, Pater mi! clamare
cœpit: quid causæ est, quòd nullum
nobis verbũ dicis? alloquatur quę-
so, Pater filios, quos Christo tanto
labore genuit: eripiat rogo, filijs tã-
tum dolorem, aut minuat saltem:
vbi benedictionem filijs tribuerit
Pater, tum eorum minuet dolorem.
His Philippus auditis, oculos con-
festim in cœlum tollens aliquantu-
lum orauit pro filijs: supplicatione
completa astantes intuitus, quasi
sua eos benedictione muniret, nul-
lam passus vel minimam membro-
rum distorsionem, sine vllò mole-
stia signo ipsa iam morte, cuius cæ-
teri vel nomen horrent, fortior, pla-
cidissimè efflauit animam, octauo
kalendas Iunias: erat eo anno dies
sacra Corporis Christi solemnitatem
celebris, intra horã sextã, vt prædi-
ctiōi

ctioni responderet euentus, anno Domini millesimo quingentesimo nonagesimo quinto.

Iesu Christi anno
1595

Clem. VIII. Pap. anno
4

Multis vita functus apparet.

*Ei iurei
iuratos te-
stes duos
habemus.*

EO ipso momento, quo Philip-
pus expirauit, multis ostendit
se se.

Virgini cuidam, quæ pietatem
egregiè sequitur, se simulac è vita
decessit per somnium obtulit: sed
feminæ de nescio quibus scrupulis
sermonem cum eo in longius pro-
trahenti; sine me, ait, in itinere e-
nim sum; satis iam, & plusquàm sa-
tis illi (alumnos suos significabat)
me remorati sunt. Hęc effatus subli-
mis abiit.

*Id præter
eam Virgi-
nem duo
aliij sacer-
dotes præ-
dicti sacra-
mento te-
stati sunt.*

Hora eadem, atque etiam pun-
cto temporis eodem Virgo altera
Deo sacrata vidit in quiete Beatum
Patrem candida veste indutum, cæ-
lesti micantem luce duos inter iu-
uenes

uenes medium, qui sibi diceret, ego
vt vides ad meorum laborum præ-
mia in cælum euehor: tu ergo cura
pro viribus; vt quam cœpisti vitæ
rationem, ad obitum vsque teneas:
idenim si feceris, eiusdem mecū fe-
licitatis particeps eris: nec est quod
metuas, ego pro te Dominum pre-
cabor assidue: & his dictis, ab oculis
abijt. Tū virgo somno excita simul
admirabunda, simul læta vbi diu-
tius, quid id visum portendat, fru-
stra secum animo agitat; tum de-
mum quod reliquum erat noctis
tota in eius rei cogitatione defixa
traducit infomnis: sed albescente
die, vt nuntius venit, qui diceret
Philippum ea hora obiisse, qua Vir-
gini oblata fuerat visio, intellexit
mox femina quid nocturnum vi-
sum monstraret: Quamobrem hila-
rior facta Philippum ex eo die tan-
quam sanctissimum virum Beato-
rum cœtui iam ascriptū magis, ma-
gisque suspexit.

*Totam rē
is ipse pu-
blico testi-
monio con-
firmavit.*

Vir quidam pietate nobilis, cuius nomen, ne eius modestiam offendam, silentio prætereo, qui in vna ex Ciuitatibus Italiae domicilium habet, quæ ab Vrbe millia passuum circiter centum distat, hic eodem momento, quo Philippus cessit è vita, incertum initio, vigilans, an somnians, Beatum Patrem dilucidè perspicuèque vidit, qui sibi diceret, pax tibi frater, augustiorem in locū mihi nunc iter est: vix hæc effatus erat, cum is somno experrectus, haud iam dubitans quin non dormiret, eundem sibi videre videbatur, qui læta fronte, ac vultu, illas frequenter iteraret voces, augustiorem nūc peto locum, ad amœniorem locum nunc pergo: & his dictis ex oculis elapsus est.

Corpus in Ecclesiam aduehitur.

PHilippi interea corpus de mōre lautum, ac sacerdotali vestitu rite indutum Patrum humeris ad

Ec-

Ecclesiam sub horam noctis septimam defertur: Feretrum prosequerantur omnes à Congregatione; qui in eo gestando impediti non erant, corpus ardentibus cereis cingebant: per viam psalmi per vices canebantur: id erat spectaculum, ut lacrymas cunctis eliceret.

Vulgata Philippi morte maximus confestim omnium hominum ad eius corpus visendum concursus fieri coeptus est: qui veniebant, iucundissimo Beati viri aspectu neque animos, neque oculos satiare poterant.

Venerabantur S. Patris corpus in feretro iacens Amplissimi S. R. E. Cardinales, Archiepiscopi, Episcopi, omnisque generis Præsules, Religiosi, Principes viri, feminaeque primariae quamplurimae.

Nemo accedere visus est, qui sacrum Beati senis corpus non veneraretur: feretro circumfusi qui aderant iucundissima Philippi specie,

memoriaque semetipsos mirificè
pascebant: nec defuere qui assiduis
lacrymis, crebrisque singultibus
tanti viri obitum, tanta parentis ia-
cturam miserè lamentarentur: neq;
tam duro quisquā animo fuit, quin
venerabundus maximo pietatis af-
fectu eius manus exoscularetur, sa-
crasq; reliquias Rosarijs, manu, oscu-
loque contingeret.

Videre erat sanctum corpus to-
tum rosis, floribusque constratum:
qui mox à confluyente multitudine
ablati, domum pietatis ergo expor-
tabantur; nec tot Patribus rosæ erāt
ad illud exornandum, quot erant,
qui eas sibi ad morborum remedi-
um auferrebant.

Mirum erat præterea quantum
omnes certatim paululum saltem
vestis habere contenderent, vt reli-
quiarum hominis Dei aliquid apud
se retinerent, nec tantam Patres ad-
hibere diligentiam qui vere in eo
custodiendo, ne quid surriperetur,

quanta

quanta satis fuisset, ut postea cognitum est.

Interea nocte aduentante clausis sub tertiam horam Ecclesiæ valuis defuncti corpus tum inspiciendi, tū exenterandi causa dissectum est: sectioni interfuere vocati à Patribus Angelus Victorius, Iosephus Zerla medici, Marcus Antonius Bellus, Alexander Alluminatus horum administri: interfuerunt è nostris Germanicus Fidelis, Iulius Sauera, Ioannes Baptista Guerra: ex externis Franciscus^a Zazzara, Spinellus Bēcicius, alijq;: sectioni ego non adfui, non modò quòd id spectaculum sustinere haud potuissem, sed etiam quòd repentino morbo initio sectionis opprimi me sensi.

Illud inter sectionem mirabile accidit, in quo maximè Deus illius confirmasse virginitatem mihi videtur. Conuenerant iam eius corporis exenterandi gratia sectores: aderant multi ex Patribus, cum de-

*Non erat
is eo tem-
pore Con-
gregationi
ascriptus.*

*Hanc rem
qui specta-
culo inter-
fuere sa-
cramento
testati sūt;
omnes ad
septem.*

functi corpus quò dissecari facilius
posset, denudassent, exanguis illius
corporis manus, & spiritu destituti
(mirum dictu) supra naturæ vires
amoueri, easq; corporis partes, quas
indecorum ostendi viuo fuisset, oc-
cultare cœperunt: id cum semel, ite-
rumq; fecisset (quo præsertim tem-
pore corpus mouere opus erat) ex-
clamauit Angelus Victorius, qui id
aduerterat, clarissima voce, vt o-
mnes qui aderant, audire possent;
O egregiam hominis puritatem! O
castitatem eximiam! Videte quæso
virum, quem anima defecit, sua sibi
tegentem verenda.

Idem quoque accidisse prorsus
dum eius lauaretur corpus, à Patri-
bus, qui interfuere obseruatum est.

Aperta anteriore parte thoracis
inuentæ fuere, mirantibus qui ade-
rant, sinistri lateris costæ duæ men-
dosæ, vt vocant, fractæ: erant hæ
quarta, & quinta. fractura in ante-
riore parte pectoris apparebat, vbi

costæ

costæ in cartilaginem desinunt: costæ adeò eleuatæ erant, vt eas pugni magnitudinem non æquare modò, verùm superare etiam profiterentur omnes: remedium profectò id fuisse diuinum quis neget? quò palpitans cor non læderetur: nam neque lapsus, neque percussio, neque vis vlla præcessit vnquam, qua id effici potuisset, neque dolor quantulumcunque minimus fuit, neque inflammatio exorta. Hanc ipsam porrò costarum fracturam contra omnem medicinæ rationem totos quinquaginta plus annos absque vilo sensu doloris sustinuit. Habuit ea initium à nimia diuini amoris vi, summoque cordis eius ardore, quo inter contemplandum vel maximè afficiebatur.

Hæc medici^a diu, multùmque animo agitantes, in eam tãdem vnanimes venere sententiam, vt iurati verbo, scriptisque affirmarint eam costarum fracturam Beato Pa-

a
Fuere hi
Antonius
Portus,
Andreas
Casalpi-
nus, An-
gelus Vi-
torinus, &
Iosephus
Zerla.

tri diuinitus contigisse, idq; multis de causis; primùm ne contemplationi vacans ex diuini caloris vi, abundantiaque repentina morte extingueretur; deinde vt Cor ardentissimos amoris æstus sustinens augustiorem sibi locum acquireret; tū vt pulmones facilius, ac præter consuetudinem dilatarent sese: postremò vt beneficio loci augustioris tantum noui aeris pulmones ad cor deferrent, quantum ad illud refrigerandum satis esset.

*Id medici,
qui adfue-
re Ange-
lus Victo-
rius, &
Iosephus
Zerla, &
ceteros si-
leam iure
iurando
testificati
sunt.*

Aperto Thorace nullum in præcordijs vitium^a apparuit. Cor cum inspiceretur, magnum apparuit, & musculosius vltra quam esse soleat: à calore n. ob feruentium spirituum vim superfluente ita effectum esse Andreas Cæsalpinus, atque Antonius Portus iurati publico testimonio confirmarunt.

Vena deinde arteriosa (vt à medicis, aliisque ex astantibus accepi) cuius actio est sanguinẽ ad pulmo-

nes

nes ferre, quò ibi attenuatus cum aere ad sinistrum cordis ventriculum eius nutriendi, refrigerãdique causa transferri possit, duplo maior reperta est, quàm natura soleat: ea quandoquidem Philippus frequentius vti opus habebat ad nouum aerem, nouosque spiritus ad cor deferendum, quò celestis ignis summos illos ardores, quibus assidue abundabat, sine valetudinis detrimento, ne dicam mortis periculo, sustinere potuisset.

Corde dien, cuius incisa cutis fuit, inspecto, in pericardio, quod veluti capsula illud inuoluit, Angelo Victorio, & Iosepho Zerla testibus, aquæ nihil repertũ fuit, quam ardore contemplationis consumptam fuisse nobilissimi medici iureiurando firmarunt.

In ventriculis autem, quorum partes duæ sunt in vtramque partem sitæ quasi aures duæ, duo sinus, seu ventriculi, nihil sanguinis,

*Eam rem
ij spsi Vi-
ctorius, &
Zerla iu-
rati expli-
cere.*

eodem Zerla auctore, apparuit.

Absoluta demum pectoris inspectione sine graui odore, sanctum relinquitur corpus intestinis vacuū: Hæc, nempe cor, pulmo, iecur, lien, & exta, catino terreo inclusa in sepulchro sepeliendis Patribus constructo condita sunt, terraque obruta: illud verò ad sequentem diem, quò populo satisfaceret, in Ecclesia omnium oculis expositum relinqui oportuit.

Concursus postero die facti prioris diei concursum longè, multumque superarunt: quò enim magis Beati Patris obitus diuulgabatur, eò frequentior ad eum visendum omnium ordinum multitudo confluebat.

Aegri tacto corpore sanantur.

DVm Beati Patris corpus iaceret in feretro, egregia eius facinora, prædictiones, ac miracula ab ijs, qui aut ipsi oculis perspexerant, exper-

expertiq; erant, aut fidelissimis didicerant testibus, passim narrabantur: id cum fieret, veteribus mox miraculis noua miracula adduntur.

Laborabat Augustinus Magistrius Romanus ad septem circiter annos strumis in ceruice natis, quæ arte nulla medici sanare potuerant. In ceruice bina erant vlcera, quorum quod sinistro hærebat lateri, altius descendebat ad os vsque penetrans, atque ex eo multus humor assiduè exhibat, qui esse inter saniem, & pus videbatur, qui humor ita fluens intuentes ad nauseam concitabat. Hic vbi sanctum virum miraculis coruscantem apud nostros obijisse audit, ad nostram mox Ecclesiã aduolat, feretro propius accedens humi genua prosternit, sacrum corpus veneratur: tum ex oratione surgens defuncti manus osculatur, certam ex eo attactu valetudinem sibi pollicitus. nec sua illum pietas

*Totam rē
sex iurati,
oculatiq;
testes enun-
ciauerunt.*

frustra.

frustrata est; namque vt Beati manus collo, vbi infidebat morbus, ad-
mouet, ex templò sanatur.

*Id testes
sex oculati
publico te-
stimonio
confirma-
runt.*

Huius soror Margarita natu mi-
nor totos sex annos eodem morbo
oppressa ad Ecclesiam à matre ad-
ducitur: sed cum præ turba impetu
sæpè capto, vix sibi spatium ad sacrū
corpus accedendi daretur, impor-
tunitate tandem matris ipsam in
manibus gestantis ad feretrum de-
uehitur: ibi ad alteram ex vitiosis
partibus defuncti manum sibi ap-
ponens (ad vtramque enim Beati
viri Calice, & multitudine impedi-
ente, Principeque femina aduen-
tante non potuit) totum ab ea mor-
bum confestim abijsse (altera, cui
Philippi manus haud admota fue-
rat non sanata) persensit.

*¶
Eius rei in-
rati ocula-
tiq; testes
quatuor.*

Horum parens nomine Alexan-
der^a plus sexaginta annos natus, è
capite fluxionem in oculos delabē-
tem duos iam menses patiebatur:
vesperi ne accensas quidem faces

ferre

ferre poterat; is itaq; veritus ne propter humorem assidue fluentem, oculorum aciem amitteret, ad Philippi corpus visendum accurrit, cuiusque manus oculis admouet suis: quod dum faceret, melius de repente habere coepit, breuiq; nullo prorsus adhibito medicamento è morbo planè conualuit.

Epiphania Colichia Recineten-
sis^a quinto & quinquagesimo ætatis
anno difficultate respirandi adeò
molesta per septem circiter menses
laborauerat, vt maximis pressa an-
gustijs non modò anhelitum tra-
here nō posset, aut vix verbum for-
mare, sed ne spirare quidem sine so-
no, & anhelatione, neque noctu cō-
quiescere, neque in lecto decum-
bere: accedebat id quoque, vt caput
in lecto sublimè habere cogeretur,
quippe non nisi recta ceruice spiri-
tum traheret: ambulatio præterea
æque vt ascensus feminæ molestiam
exhibebat quàm maximam. Ergo

*Id testes
qui adfue-
re tres sa-
cramento
confirma-
runt.*

hæc

hæc Philippi sanctimonix, miracu-
lorumque fama excita ad nostram
mox Ecclesiam vt ægrè potuit, ve-
nit: ante feretrum genibus nixa
Beatum Patrem, quo poterat animi
ardore obortis lacrymis enixè orat,
vt se pristinx restituat incolumitati:
tum vbi paulùm precata esset, sum-
ptis rosis, quæ circum sanctum
corpus erant, eisque super stoma-
chum fiducia plena impositis, sa-
lutem illico sibi redditam esse ad-
uertit.

Artemisix Chelix^a durum, ac re-
nitens tuberculum in sinistra ma-
nus articulo ortum erat: id morbi
genus ganglion medici, seu nodum
vocant. Tuberculum ex paruulo
incœpit, & diu paulatimq; adeò in-
creuit, vt nucis magnitudinẽ nedũ
expleret, sed excederet, ouique fer-
me æquaret. Hæc itaque Philippi
morte vulgata ad eius venerandum
corpus festina perrexit, affectam
confestim manũ, qua parte morbo

libera

^A
*Totã rem,
Et ceteros
fileam in-
reiuando
enarravit
Casar
Card. Ba-
ronius, qui
eius cõfes-
siones au-
diebat.*

libera erat, quòd hominum, qui a-
stabant, puderet, sacris admouit re-
liquijs: tum rofas è feretro excipi-
ens morbum fricatione expellere
nititur: id pura fide cum effecisset,
eaque mente, vt sibi sanitatem cor-
poris Beatus Philippus impetra-
ret, eius obsecrationibus Dei au-
res patuerunt; morbus enim bre-
ui nullo adiutus medicamento eua-
nuit.

Caput puellæ nobili loco natæ,
Mariæ Iustinianæ nomine, scabies,
seu papulæ occupauerant: proef-
ferat morbus in orbem; medicamē-
tis adiuuari non poterat: eius mater
Beati Patris nostri morte cognita
mox filiam ad eius corpus adducit;
id à Deo precata vt ob eius mèrita
illam ad pristinam valetudinem re-
uocet: tum capillis ex eius capite
latenter, furtimque abscissis, eos
magni thesauri instar quasi de cor-
porali filiæ salute iam secura læta
domum tulit: eò vbi venit, puel-

*Testes iu-
rati ocula-
tiq; id exi-
ciarunt.*

læ mox

læ mox caput Philippi capillis leniter perfricat; quod dum faceret, rogote, dicebat, Sancte Philippe, vt ob eas cogitationes; in quibus assidue versabar, quò Christi fidelibus prodesse, filiæ meæ, quam expecto salutem conferas: nec sua eam frustrata pietas, ex eo enim tempore adeo puellæ melius fuit, vt tridui spatio caput ea contagione liberum sibi senserit, media eius in parte vnico tantum vlcere ære innummi instar, quadrantem vulgo dicimus, relicto, ex quo pus, seu sanies exhibat assidue; sed ad id cum eodẽ prorsus medicamento pia mater humanis remedijs spretis vteretur, breui id quoque vlcus euauit.

Corpus sepultura mandatur.

EXacto triduo visum est Patribus defuncti corpus arca lignea inclusum prope Aram maximam in sepulchro communi condere: id vbi rescivit Federicus Cardinalis

Bor-

Borromæus Beati Philippi studiosissimus ægrè admodum tulit, indignū ratus talem, tantumq; virum, quem Deus & miraculis, & virtutibus illustrauerat, cuius egregiam vitæ, ac mortis sanctitatē posteritas omnis intuebitur, eo loco sepeliri, ergo cū Patribus mox agere cœpit, vt honorificentius pro dignitate tanti viri alibi condi curarent: Re cum Alexandro Medico Cardinale communicata in æditio rem locum ad tempus transfertur: quod quidem diuino potius, quàm humano consilio factum edocuit euentus, vt eo scilicet loco sepulturæ traderetur, quem ipse sibi paucis ante obitum diebus prædixisse, obscuris licet verbis, visus est.

Verùm quò Philippi corpus decētius recondideretur, constructus fuit iussu eiusdem Alexandri Cardinalis nouus locus ligneus, in quem sacerdotali vestitu indutus collacrymantibus filijs iniectus est.

Mirabile visum est multis, quòd corpus quamquam abhinc tres dies vacaret animo, tamen eam ipsam, quam antea speciem retineret: modò mortuū, vel potius adhuc spirantem putares: non riguerant mortuo frigida membra, vt corporibus sensu, vitæque carentibus contingere videmus, sed viuentium instar in omnem penè motum flectebantur: caro mollis tactu sentiebatur quasi pueri: postremò super arcam, vbi corpus quiescit, fornicatus paries à fabris extructus est.

Locus sepulturæ ex qui ibi primum Philippus humatus fuit, in magna apud omnes veneratione haberi cœptus est, habeturque in præsens. Affixa cernuntur eius sepulchro aurea, argentea, cereaque simulacra; votiuæ quoque tabellæ miraculorum ibi editorum certissima argumenta.

Odor ex eius sepulchro iucundè spirat.

MVlier quædam clarissimis natalibus, abundans pietate magis, quàm diuitijs, vna ex his, quæ Templum nostrum frequentant: hæc vbi inter initia obitus Philippi propter eius sepulchrum oraret, odorem inde confestim suauiter, iucundèque spirantem sensit, quo mirificè recreata, cum secum ipsa cogitaret, vnde is manare posset, comperit tãdem stupore attonita (quòd nullus ibi flos erat, nullaque res, quæ tanto halaret odore) è Philippi corpore nullis vnguentis delibuto, aut balsamo condito effluere. Erat suauitas odorum, qui afflantur è floribus, rosis, violis, & id genus alijs: verùm, quæ hanc rē iurata narravit, Iulia Ursina fuit, femina sublimium appetens: noua Paula videbatur, tanta flagrans charitate in pauperes, vt eos sibi tuendos susceperit, vel cum periculo valetudinis:

*Ex Sancto-
rum corpo-
ribus, atq;
sepulcris
mirã fre-
quenter o-
doris iucũ-
ditatem
emanare
solitã gra-
uissimi au-
ctores me-
moriam pro-
didere. Vĩ-
deat lector
S. Hiero-
nymum in
Hilarione;
Angradũ
monachũ
apud Sur-
tom. I. in S.
Ansbertũ
Episcopũ
Isonẽ mo-
nachum
in S. Oth-
maro lib. 2.
c. 6. apud
Suerium
tom. 6.*

*Egilwardū
in S. Bur-
cardo E-
piscopo lib.
2. c. 2. Hil-
degardē in
Disibodo
Episc. apud
eundem
Sur. tom. 4
Osbertū in
Dūstano.
Theodori
cum in S.
Dominico
lib. 5. c. 6
Ioannem
Papā hoc
nomine Vi-
gesimum
secundum
in literis
canoniza-
tionis S.
Thoma A-
quinatis,
Ioannem
Brugma-
num in S.
Lyduuge
p. 3. c. 12. de
alijs Sāctis
Viris idem
etiā frequē-
ter inue-
nies.*

eos illa progressus in spiritu fecerat,
vt mirabilis omnibus appareret:
hæc tandem vocata à sponso supre-
mum diem expleuit mense Septē-
bri, anno millesimo quingentesimo
nonagesimo octauo. sed hæc sum-
matim, raptimque de tanta femina
enarrasse, etsi historiæ satis est, ani-
mo non est satis. quid aliud? quid
quæso effusi odoris suauitas indica-
uit, nisi illud corpus ab omni turpi-
tudine, & corruptela dum viueret,
abhorruisse?

Hoc vero non silendum, Philip-
pi obitum, qui tribus ante contige-
rat diebus, cum vir quidam præstā-
ti nobilitate in ipso Beati viri cubi-
culo insolabiliter lamētaretur, iam
nondum quadrans horæ abierat,
cum ingenti se lætitia perfundi sen-
sit: quamobrem ex magno luctu in
magnum gaudium versus alacer in-
de, lætusque discessit.

Idem vir cum magnis premere-
tur curis, quòd rem nescio quā per-

magnā

magnam, ac maximi consilij, quam agebat, conficere non poterat, Philippi sepulchrum adiit, pectus monumento admouit: nec frustra; eam enim intus vim caloris, eosque affectus sentire cœpit, quos ex amplexibus Beati Patris, cum ille viueret, percipiebat, à membris omnibus sudoris copia manante: neque hic stetit res: omni illa formidine specitius liberatur, reique exitus qui optabatur, contigit.

Nec desunt ex externis, qui ex eo solùm quòd eius sepulchrum inuisunt, insolita quadam lætitia, ac voluptate afficiantur, fluentibus lacrymis non tristitiæ indicibus, sed pietatis.

Claudum Nerium ex pedibus, renibusque laborantem sanat.

Claudius Nerius aliquo post Beati viri obitum spatio tēporis ex renibus, seu ex lateribus ad dextrum latus grauissimè duos iam

*Rem totā
Clandis
eiusque con-
iux & filij
publico re-*

*Simonio
confirma-
uerunt.*

menses laborauerat : is erat dolor, qui intenderetur quotidie , eoque eger adeò miserè conficiebatur, vt si contigisset eum necessitate aliqua moueri, doloris magnitudine victus vociferari ad dolorem vtcumq; leniendum cogeretur.

Accessit interim morbo nouus dolor, veteri manente; Nerius enim sinistro genu laborare acriter cœpit: recens ortum dolorem cum ad tres , quatuorue horas sustinisset, veritus ne si ita increfceret , eum somno priuaret, vt antiquior dolor, ex quo paucis antea actis diebus in articulis sinistræ manus laborauerat, humana ope desperata vertit se ad diuinam; vterque. n. dolor vehemens vrgebat. ergo vt velum capitis lineum Beati Patris, & thecam, in quam non nihil ex eius capillis inclusum erat , affectis admouit partibus, ex templò toto discusso dolore sanatur.

Interea Nerius accepti benefi-

cij memor miraculum postero die omnibus ad eum confluentibus amicis narrat: sed cum non deessent, qui dicerent id naturę viribus contingere potuisse, vel fortè etiam contigisse; Dei permisso factum est, vt postero die nouo dolore opprimeretur (insidebat is in dextero genu) prioribus æquè vehemens: tum Nerijs quò facilius agnosceret diuina vi antiquiores abijisse, nō ope humana, recenti fortiter resistere cogitat, eumque ad vesperum sustinere constituit: affectæ parti B. Philippi reliquias imponere planè recusat; experientia enim didicerat, eiusmodi dolores quò magis dies in vesperū inclināt, hoc vehemētiores fieri, atque acutiores: sed cum nocte aduentante is dolor, cui tumor accesserat, augeretur mirificè, tātusq; iam esset, quantum sustinere vix posset, suspicatus ne noua iterū premeretur vigilia, eodem remedio ad morbum depellendū vti statuit:

quod dum faceret, extemplò totus
is dolor, totusque tumor evanuit:
ita gemino miraculo Nerij, eiusque
domesticorum duplicata lætitia, &
Philippi sanctimonia dilucidius est
comprobata.

*Fratrem Simonem è Capucinorum fami-
lia sacerdotem utraque brachio ca-
ptum liberat.*

*Eius rei
oculati, iu-
ratiq; te-
stes qua-
tuor.*

FRATER Simon ex brachijs ad de-
cē menses laborabat, cuius mor-
bi origo ex frigore erat; mali autem
adeò misera conditio, vt æger non
modò manus post tergum flectere,
sed ne vix quidem sublimè attolle-
re posset: salutarem hostiam, rem
diuinam cum faceret, non nisi ma-
gno labore attollebat: sacerdotali-
bus indumentis ad Missæ sacrificiū
nisi aliena ope adiutus se induere
haud poterat. hæc dolor, & is qui-
dem grauíssimus sequebatur, qui
vrgebat assiduè; sed in sinistro bra-
chio, quod magis affectum erat, ve-
hementior sentiebatur; hæc enim

pars

pars adeo vitiosa erat, vt capiti vel e-
ius perfricandi studio admouere nō
posset: Ventum erat ad medicamē-
ta, sed morbo nullum ex multis vn-
quam profuit.

Cumque res in deterius proce-
deret, venit æger Superiorum iussu
Romam, Iunio mense, anno mille-
simo quingentesimo nonagesimo
quinto: ibi Philippi morte, quæ mo-
dò secuta fuerat, eiusque miraculis
cognitis, plurimū in Beati viri beni-
gnitate spei reponens Montē Zaz-
zarā germanū suum, qui ex Philippi
alumnis erat, rogat, vt si quid ex B.
viri vestibus superesset, quod vitio-
sis membris imponeret, cōmodare
non graualetur: his ille commotus
aliquot è Philippi capillis, atq, fru-
stum telæ eiusdem cruore delibutū
præbet; ipse venerabundus accipit:
tum Roma nullo ad morbū adhibi-
to medicamēto egressus, ad Oppidū
Campanianum venit, vbi quodam
die humanis remedijs iam missis,

a
Miracula
sæpè ex
consimili-
buis portio-
nibus cōti-
gisse scri-
ptores gra-
uissimi edo-
cent. Vide
Gregorium
Turonen.
de gloria
martyrum
l. 1. c. 31. &
l. 2. c. 5. & de
miracu-
lis S. Mar-
tini l. 2. c. 1.
39. 51. 52.
& l. 3. c. 12.
43. & l. 4.
c. 9. 28. 37.
& 42. lege
insuper
Stephanū
Abbatem
Leodien-
sē l. 3. Vita
S. Modal-
di episcopi
Treuerēsis
c. 11. 12.

quòd morbo nihil proficerent, ad
 B. opem confugere statuit: verùm
 quo facilius voti compos efficere-
 tur, decreuit postero die, peccatis
 primùm cōfessione patefactis, tum
 sacro peracto Deum id vnum eni-
 xè rogare, Philippi serui sui meri-
 tis sanitatem restitueret. Insequē-
 ti die reuersus absoluto sacrificio in
 cubiculum sumptis mox aliquot è
 Philippi capillis, eisque minutatim
 conscissis, & aquæ mixtis, humi pro-
 sternit sese, vbi recitans primùm ad
 Christi imaginem orationem Do-
 minicam, Angelicamque salutatio-
 nem, deinde signo crucis poculum
 signans, ad extremum hoc Beatum
 Patrem intimè, atq; ex animo pre-
 catur, eum à se dolorem expellat:
 precibus adiicit votum, si impetret
 sibi corporis sanitatem, se perpetuò
 eius peruigilio ieiunium seruaturū:
 supplicatione completa poculum
 fiduciæ^a plenus in manus sumit, ori
 admouet, ebibit, sanatur, vtrumque

bracha-

brachium facili negotio mouet, ad
 tergum flectit, plicat, extendit; dex-
 terem planè perfanatum sentit, si-
 nistrum quoque impensè iam læsū
 ad vsus promouet suos, quo vult,
 flectit, quocunque vertit, sequitur,
 sed ita, vt leui quodam: a eoque per-
 breui dolore premeretur, quem de-
 mum ille eodē remedio vsus haud
 multò post ab eo planè expulit. Si-
 mon igitur tanto beneficio lætus,
 gratiis primū Deo, Beatoq; Phi-
 lippo impense actis, rem omnem
 amicis enarrat, semel atque iterum
 expertam B. viri opem laudibus ex-
 tollit, vulgatum inde miraculum,
 multorumq; sermonibus celebra-
 tum: per eam occasionem Philippi
 religio augeri cœpta est, in diesq; re-
 centium miraculorum occasione
 augetur, perpetuòque augebitur:
 sic enim honorabitur quem-
 cunque Rex voluerit
 honorare,

Marcum

a
 Aegros fre-
 quenter nō
 toto eximi
 morbo Vi-
 dere est in
 Gregorio
 Turonēsi
 li. 2. de mi-
 raculis S.
 Martini c.
 45. & in
 rebus gestis
 S. Lugdēsi
 li. 2. c. 7.
 apud Sur.
 tom. 2. lege
 præterea
 Rutilium
 Benzoniū
 de anno lu-
 bilei l. 1. c.
 49. idē saepe
 apud au-
 ctōres ma-
 gni nomi-
 nis quisq;
 per se facili
 negotio re-
 perire po-
 terit.

*Marcum Antonium Massam periculosè
egrotantem pristina restituit fir-
mitati.*

*Id totum
ipse met pu-
blico testi-
monio cõ-
firmavit.*

MArcus Antonius Massa vir dū
viueret, ob vitæ integritatem,
rerumq; peritiam omnibus notus,
carusque, tertio Non. August. eo-
dem anno millesimo quingentesi-
mo nonagesimo quinto ilium dolo-
re corripitur, quorum initium ex
calculis erat. Nocte quadam dolori-
bus incrementibus in eum locum
deductus est, vt ne quicquam non
modò tantum, sed ne tātulum qui-
dem quietis capere posset: remedi-
um nullum morbo proficiebat: vo-
mitus, & calor, qui eidem hoc mor-
bi genere affecto pars sanitatis esse
consueuerant, nihil proderant, ni-
hilque adiuuabant.

Interea doloris vehementia de-
fatigatus, infirmis viribus, medico-
rum remedijs frustra tentatis, in le-
cto post sextam horam collocat se-

se: Beati

se: Beati Philippi, in quo vno omnē suæ curationis spem reposuerat, implorat opem: nec mora; precibus vbi insistit, mox leui quodam, ac dulci somno corripitur: dormijt ad horam, excito calculus, qui phaseli magnitudinem expleret, exijt: erat is paulò maior quàm quiuis alius, qui ante id tempus exciderat: rei exitum tam celerem miratur Maffa, & hoc maior eum cœpit admiratio, quòd dum ei contingebat ex calculo laborare, calculus quamquam hoc ipso minor, tamen cum à renibus diuellebatur, hominē plus duobus diebus excrucians ad vesicam tandem descendebat, ex quo & calida, atque acris vrina, & vesicæ inflammatio fiebat, tum demum duobus, vel tribus elapsis diebus is calculus exhibat.

Idem cum pridie Non. August. eiusdem hebdomadæ absoluto sacrificio poculum aquæ frigidæ ieiun⁹ exhausisset, eo poto, horrore primum,

inum, deinde pestilenti febre, cui continens somnus, λήθαργον Græci nominant, accesserat, premi cœpit: fuit morbi initium luna crescente: illud præterea ægrum à periculo non abesse indicabat, quòd neque vomitu, neque alui ductione, neque alio modo, vi somni, qua opprimebatur, capitisque dolore, quo afflictabatur, se vel minimum leuari sentiebat.

Interea cum de medicorum consilio sanguinem sibi incisa vena detrahi pateretur, nec ea missio sanguinis quicquam prodesset, de eius vita ab ipsis medicis dubitari cœptum est, quandoquidem æger natura non siccus, sed succi plenus erat. Nocte aduentante confugiens Massa ad Philippi opem tale mox vidit insomnium.

In quadam sibi domo esse videbatur, quæ incendio absumeretur, & in ea homines cernere, qui ad ipsam euertendam, disturbandâq;

omni

omni conatu incumberent: dumque ea demolitio fieret, duo secum esse, qui cum fuga (quòd fortes viribus essent) sese præsenti periculo eximere studerent, derepentè à parte ruentis muri opprimi: tum his ille perterritus moriundum sibi esse firmiter credere, animoque præ ægritudine anxius, quid hac de re consilij caperet, nescire.

Ergo dolore, mæstitiaque oppresso adest Philippus, qui quasi iuvenes, qui domum demoliebantur, increparet, clamare cœpit: saluate Maffam, saluate Maffam, bis eadem iterans verba: nec frustra; is enim illico ab eo periculo sanum, incolu- memque se extrahi vidit, atque verum fuisse visum euentus edocuit: postero enim die feбри, morbi- que reliqujs, quæ vel excussa feбри manere solent ad aliquot dies, liberatur omnino, pristinas vires sibi red- ditas sentit: mox sanus, ac vegetus exilit è lecto. Medici verò haud

ignari

ignari quàm periculose Massa egrotasset, eum mirabiliter conualuisse confirmarunt.

Massa interim beneficij haud immemor ad sepulchrum B. Patris ad vota reddenda venit, gratijsq; Deo, Beatoque Philippo impense actis, sepulchro primus pictam tabellam hac inscriptione notatam affixit.

I. C. R.

B. PHILIPPO LIBERATO-
ri suo M. Ant. Massa Presbyt.
Salernit. Non. August.
M.D.XCV.

CUm me febris vehementissima inuasisset, videbatur noctu in domo ruina, & incendio conclusus, nullum habens euadendi diffugium: duo, qui videbantur mecum esse, fuga sibi consulentes à pariete oppressi mortui sunt. Dū sic metu perterritus mortem expectarem, vidi, & audiui B. Philippum iteratò præ-

cipien-

ipientem ijs, qui domum disijcie-
bant his verbis: saluate Abbatem:
postridie reliquit me febris, quod
illius meritis, & precibus acceptum
ferens testatum esse volui hac ta-
bella in nomine Patris, & filij, & Spi-
ritus Sancti, & ad honorem eiusdē
B. Philippi: Amen.

Aegros sanat.

Rodulphus Siluestrius medici-
næ scientia florens grauissimis
improuisò iii. Id. Aug. stomachi do-
loribus, aliisque sæuis symptomati-
bus oppressus, cum à medicamen-
tis præsidium nullum haberet, ab
aliis rebus id petendum esse censet:
itaque memor in ipso periculo Bea-
ti Patris (salus enim in angusto iam
erat) eius opem fidenter implorat:
Quo peracto melius confestim ha-
buit, dulcique mox somno corre-
ptus ad vnam & dimidiatam horā
dormijt: experrectus omni eo mor-
bo liberum se sensit: Tum B. Patris

*Eam rem
is ipse Ro-
dulphus
sacramen-
to testifica-
tus est.*

sepulchrum venerabundus inui-
sens votiuam tabellam hac inscri-
ptione notatam inibi appendit, mi-
raculi ad posteros certissimum in-
dicium.

Dum varijs, sæuisq; symptomati-
bus mori me sentio, implorato B.
Philippi auxilio placidus somnus
me arripuit, & statim conualui.

*Huius rei
iuratus te-
stis est ipse-
met Hie-
ronymus
Pamphi-
lius.*

Eo ipso anno Hieronymus Pam-
philius Rotæ Auditor in morbum
delabitur: morbū dolor capitis adeo
vehemens secutus est, vt vix æger
mentis suæ esset: sed cum is velū ca-
pitis B. Philippi capiti suo impone-
ret, diuinitus factum est, vt omnem
morbum à se continuo abigerit.

Iuuenem peccati periculo liberat.

*Eam rem
ille ipse, cui
accidit, in-
reiuando
testificatus
est.*

Illud quoq; pro non leui miracu-
lo habitum. Quidam adolescens
Stefanus hoc ipso anno, Augusto
itidem mense cum impudicæ femi-
næ domum præteriens ad eam voca-
tus accessisset, ab illaque ad flagitiū

im-

impelleretur; ancipiti cura distra-
ctus quò se verteret, nesciret, assen-
tiri turpe ducens, dissentiri pericu-
losum; prope iã erat, vt laberetur, ni
B. Philippus succurrisset, cuius cum
capillos, linteique frustulum in the-
cam inclusum haberet ad collum,
statim pectus percuti sentit, cor
comprimi, simulque audit Philippi
vocem; Vide quid agas: abi hinc, ne
te perdas. Quibus ille non dubijs
opitulantis sibi Patris permotus in-
dicijs impetu facto è feminæ mani-
bus elabitur: quod omne adolescēs
Philippi (vt par erat) acceptum re-
ferens charitati, votiua tabellam
sepulchro, quæ illic inspicitur, & e-
uitati periculi memoriam, & insi-
gne tanti miraculi monumentum
dedicauit.

Febrim pellit.

Eodem anno, Septembri in-
eunte, femina Primaria Isabel-
la Priorata noctu lenta febre corrip-
tur.

*Eam rem
testes
quatuor*

Vitæ lib. 3.

Ff 2

tur.

*sacramen-
te confir-
runt.*

tur: febris eiusmodi erat, vt inten-
deretur assidue: ad febrim grauiissi-
mus capitis dolor accessit, qualem
nunquam antea sustinuerat, incre-
uitque vsque eò, vt parum abfuerit,
quin delirium mouerit. Ergo vbi
eius domestici ægram deterius ha-
bentem aduertunt, alia experiri re-
media statuunt; itaque hora tertia
noctis, reliquiariam thecam, in quã
frustum talæ B. Patris sanguine im-
butum inclusum erat, clam subij-
ciunt capiti bono dolo, id siquidem
præsentissimum auxilium ægre mu-
lieri fit, placido namque illa mox so-
mno corripitur, exudat, manèque
omnem morbum à se penitus di-
fcessisse comperit, Deo, ipsique B.
Philippo propter Deum gratias a-
git, à quo se beneficium accepisse
lætabatur.

*Id ipsa,
duoque a-
lij testes
oculati sa-
cramento
narrarunt*

Eodem anno, ac mense Eugeniã
Mansuetam febris lecto affixerat:
Dum æstu terreretur vehementi,
iubet sibi afferri aquam: allatam ta-

læfru-

læ frusto Beati viri in eam iniecto v-
bi exhaust, febris extincta est.

*Drusillam præcipiti ruina ex altissimo loco
periclitantem ab interitu liberat.*

HOc etiam anno Septembr. ver-
tente Drusilla Pocaria cum
linteas vestes, quas aqua mundaue-
rat, radijs solis exiccandas obijce-
ret, casu factum est, vt ex altissimo lo-
co præceps ruens quam grauiissimè
corpus offenderit: erat altitudo lo-
ci vnde exciderat, passuum circi-
ter sex & viginti: pauimentum, in
quod descenderat, lateribus in lon-
gitudinem stratum vetustate iam
temporis magna ex parte exesum,
atque consumptum: ad vltima iam
ventum esse testabantur, collisum,
fractumque caput; dexter oculus
ita affectus, vt opinarentur omnes, si
ex morbo femina euasisset, quod
credebatur à nemine, ab eo prorsus
destituendam fore; isque oculus lo-
co suo non erat: Idem præterea in

*Totam rē
sex ocula-
ti testes iu-
reiurando
firmarūt,
in quibus
est chirur-
gus, qui fe-
minam
curabat.*

dicabant nares fractæ, collisæque, sanguis multus, qui assiduè ex ore ferebatur, quique cohiberi non poterat: maxillæ nimis intumefactæ: labrum inferius scissum; inter cadendum enim duo acceperat vulnera, vnum in labro, de quo dicimus, ad mentum, dentesque procedens: alterum in sinistræ manus interiore parte, volam dicimus: dentes demum, quod nec omittendum videtur, propter ictum mouebantur omnes, periculum erat, ne exciderent, & is erat miseræ mulieris miserrimus status, quæ ubi vestigio fallente præceps ruit, pro mortua notorū, propinquorumque manibus confestim sublata, in suum cubiculum prope re delata est, lectuloque confracto corpore collocata, ubi vix semiuiuens propter morbi vim non audiebat, non videbat, non loquebatur: iamq; fama de eius morte per vicinam ferebatur, quasi præcipitio extincta foret.

Verum

Verùm quo tempore id contigit
Antonius Fantinus Feantinus eius-
dem maritus domo aberat. Huius
itaque rei tripido nuncio excitus
ad sepulchrum Beati Philippi ad-
uolat, ibi positis genibus oculos,
manusque tollit in cælum, lacry-
marum plenus enixè B. Patrem in-
uocat, votum precibus miscet, se pi-
ctam tabellam ad eius sepulchrum
allaturum miraculi ad posteros mo-
numentum, si seruet eam, quam
nulla ars humana seruare possit: sup-
plicatione deinde completa, do-
mum venit charissimam coniugem
morti proximam reperit. Interim
aduocatur medicus, cui Antonio
Franco nomen erat: is feminæ sta-
tum contemplatus actum mox de
illa esse proclamat: desperata eius sa-
lute vulnera ne nouo dolore femi-
nam fatigaret (quod utique opus
fuiſſet) nequaquam fuit; ad fissum
labrum solo oui albo; ad manum ve-
rò nullo prorsus medicamento; ad

oculum emplastro, quod album le-
ne medici vocant, vsus est, atque his
medicamentis feminæ succurrit,
quòd mortuam eam crederet, sic
Domino opinor, permittēte, vt ser-
ui sui Philippi gloriā palàm faceret.

Consueuerat vir eius Beati viri se-
pulchrum vxoris vicē sollicitus quo-
tidie frequentare, ibi illius auxilium
implorare, lacrymas vbertim flere;
nec sua illum frustrata fides: quodā
enim die eo orante Philippus mori-
bundæ coniugi derepentē occurrit,
cuius illa aduentu ingenti cōfestim
lætitia perfusa, eius opem venerabū-
da implorat: tum ille mundum su-
dariolum, quod ei vsui erat, in ma-
nus sumit, ori admouet, sensim fau-
cibus immittit, indeque paulò post
sanguine, sanieq; aspersum extrahit,
& hæc dum faceret; mitte, dicebat,
timorem; non enim hic morbus vi-
tam tibi hauriet. nec mora: ab eius
mox capite, facieque omne vitium,
omnisque ægrotatio abiit

Cæterum viro eius aduentante, ut coniugem inuideret, Beatus Pater repente ex oculis abiit, qua ex re tristis effecta mulier, quod sperabat omnem morbum, si ille non abiisset, depulsum iri, lacrymis se dedit: lacrymantem rogat Antonius quid sit, quod ploret; cui illa, ignoscat tibi Deus: ni venisses, omnem à me morbum depulisset Beatus Philippus: ex quo enim in cubiculum ad me ingredi tentasti, ipse continuo sublimis abiit: visum enarrat, miraculum exponit: venit interim medicus, qui scissum labrum ut nullo medicamento consolidatum videt, inter miracula id referendum profitetur.

Feminæ deinde sinistrum genu, quod esset illustrius miraculum, usque eò intumuit, ut panis pergrandis magnitudinē expleret: id chirurgus ferramento cum aperire decerneret, quod saniei plenum tactu sentiretur, perterrefacta mulier eam incisuram in posterum

Sanctos viros agris fecisse medicinam auctor est, Et alios prætereā,

*Georgius
monachus
in Vita S.
Theodori
Siceotæ: nō
absimiles
præterea
modos in
ijsdem sa-
nandis re-
peries apud
præclaros
scriptores:
Vide aucto-
rem libri
de miracu-
lis S. Ste-
phani,
qui Euodij
nomine
circūfertur
lib. I. c. II.
Et l. 2 c. 2.
item Gre-
gorium
Turon. de
miraculis
S. Martini
li. 2 c. 31. Et
41.*

diem differri impetrat. Itaque in se-
quenti nocte Beatum Philippum
quàm suppliciter potest, inuocat,
imploratque, vt sibi opem ferat. O-
ranti, vigilantique se iterum offert
cœlesti emicans luce: emplastrum
affectæ parti impositum aufert, ti-
morem abigit: genu ad pristinum
statum reducit. Drusilla vbi eam
partem persanataam videt, virum su-
um inclamat, illuc vt properet, exi-
mium, illustreque miraculum vi-
surum rogat: Deo, Beatoque Philip-
po gratias, quas potest maximas, re-
fert: medico qui illucescente die ea
mente accesserat, vt tumentis parti
foramen faceret, ex quo sanies ex-
iret, incide, inquit, perfora, scinde,
fac quod vis, nullum mihi vitium in
genu est. His ille auditis vitiosam
modò partem perlustrat oculis, ex-
plorat manu, tactu, oculisque per-
sanatam comperiens veteri mira-
culo nouum miraculum adiectum
esse admirabundus proclamat.

Tum

Tum cupida mulier exiliendi è lectulo rogat iterum B. Philippum, vt sibi subuentum esse velit. Nec de spe decedit; vigilantibus namque iterum sese obtulit videndum (tanta autem affirmabat mulier pulchritudine esse, vt nulla species ne excogitari quidem posset ornatior) eiusque membra manu prehensa extendit: à capite, scapulisque initium facit: quo peracto ex oculis elabatur. Tum Drusilla die iam illucescente gratulabunda surgit è lecto: obortis præ gaudio lacrymis nullum B. Patri gratias agendi modum facit. Continuauit is morbus minus quam decem dies.

Virginem Flammendam pedibus propè captam sanat.

Flammetta Nannonia (id feminae cognomen) quintum & quinquagesimum annum agens in itinere cum esset vehiculi cuiusdam impetu ad terram impellitur: cumque inde

surgere

*Totam rem
Caesar
Card. Baronius, qui
agra confessionem
olim audi-*

*re solutus
erat sacra-
mento te-
stificatus
est: idemq;
fecere alij.*

surgere non posset, ex pedibus alter à vehiculi rotis comprimitur: qui primùm intumuit: tumori deinde ingens protinùs dolor accessit: pedibus consistere cum non posset, in lectulo collocatur; adhibentur medici, varijs medicamentorum generibus pars dolens fouetur: sed frustra omnia; is enim locus non dolores modò habebat, punctionesque continuas, sed confractionem etiã, neruorumque infirmitatem.

Interea cum id malum ad menses fere vndecim sustinuisset, diuinitus tandem hoc anno, Octobri mēse impelli se sensit, vt si ex morbo euadere cuperet, voti uã Beato Philippo tabellam voueret eiusque, ac Deiparæ Virginis preces efflagitaret. Voto nuncupato pristinam ex templò membrorum firmitatem recuperat, gressum recipit, pedem argenteum apud B. viri sepulchrũ tanti miraculi argumentum suspendit.

Infan-

Infantem mortuum ad vitam reuocat.

EO ipso anno, Octob. vertente, Catharina Lottia Mediolanen. vterum ad octo iam mēses cum gesseret, grauiissimum in morbum incidit: erat is pleuritis acutissima: vis morbi in muliere, quæ ad desperationem laborare iam cœperat, illud effecit, vt partus doloribus tempore non suo occupata fetum mortuum effuderit. In infante omnia cernebantur vita functi signa. Obstetrix, quæ parienti opem tulit, peritissima habebatur, quippe quæ ad quinque & triginta annos adiuuandis ex partu laborantibus operam dederat: remediis, si qua erant, fetui succurritur; sed frustra omnia.

Ergo cū nihil omnia auxilia proficerent (mortuum enim ad vitam reuocare nullum medicamentum potest) obstetrici vnicum occurrit remedium, vt relicta humana ope, ad diuinam confugiat: Sanctissimā

Eius rei iurati testes quinque.

itaq;

a
Consimile
prorsus re
narrat au-
ctor libri
de miracu-
lis sancti
Stephani
lib. 1. c. 15.
Et S. Augu-
stinus ser-
mone de di-
uersis 32. 33
Vide S. An-
toninum
histor. p. 3.
tit. 23. c. 7.
§. 14. Et de-
mun loā-
nem Papā
xxii. in li-
teris Apo-
stolicis S.
Ludouici
Tolosani
in Sanctos
relationem
cōtinenti-
bus, apud
Sur. tom. 4

itaque Dei Matrem inclamat; votū facit: sed cum eius preces non audirentur, venit ei in mentem Beatus Philippus, quem his innox verbis appellare cœpit; O Beate Philippe! tu quæso Sanctissimam Dei Parentem roga, vt hunc à mortuis excitet infan-
 tem, quò^a Baptismo ablui possit, ne perpetuo pereat. Tum aliquot Beati viri capillis admotis, extem-
 plò mortuus infans redit ad vitam, qui mox baptizatus Ioannis Petri nomine honestatur; demum primo & vigesimo ætatis die morbo sub-
 latus, è terris in cælum abiit, cuius mater Catharina iam quinto à partu die obierat.

Virginem insanabili morbo liberat.

HOc item anno virgini religio-
 sissimæ (cuius nomen suppri-
 mitur, quòd ipsa suppressum voluit)
 plus quinque & quadraginta annos
 natæ tumor sublimè serpens in al-
 tera è mammillis oritur. Fuit is ini-
 tio ad nucis magnitudinē, sed quo-

tidie

tidie deinceps non sine virginis dolore increfcens induruit, iamq; durities in dolente parte, dolorq; affiduus sentiebatur.

Hæc porrò quamuis illa pateretur, attamen de curando morbo nihil cogitare videbatur. fufinuerať illum ad ſex iam menſes: dolores in ſingulos dies augeri, tumorem conſcercere, extendiq; aduerteť, ſed tamen, vel quòd verecundabatur affectam partem medico oftendere, vel quòd timeť, ne præ morbi fœditate fugeretur ab omnibus, morbum aperire diem ex die differeť.

Ad vltimum morbo affiduos dolores, eoſque grauiſſimos in mamilla mouente, incerta quid conſilij caperet, ſacerdoti, quò ad conſeſſiones vteť, rem totam aperit: qua ille cognita virginem mox hortatur ſi ſaluti ſuæ conſultũ velit, tumida partem medico oſtēdat: ſed cum verba in vētum iacerentur, vt pote quæ haud induci poſſet, vt

medi-

^a
*Rem simili-
lem de S.
Macrina
narrat
Magnus
Gregorius
Nyssenus
in eius
Vita.*

medicis præ verecundia^a læsam partem detegeret; recordatus ille linthei Beati Philippi sanguine imbuti, quod penes se habebat, id ægræ pro medicamento donat: nec id frustra; vixdum planè virgo dolenti parti acceptum pignus admouit, cum repente habere melius cœpit.

Nocte deinde insequenti obtulit sese illi in prima quiete cœlesti specie Philippus, qui affectam iacentis partem manu contrectans, leniterq; perfricans repente sanauit; inter perfricandum his vsus verbis: ne timeas, nihil hic est morbi (erant hæc ea ipsa verba, quæ ille frequentius cum viueret, in ore habebat) deinceps, vt pietatem ardentius sequatur, monēs ex oculis elabitur. Haud vanum fuisse visum rei ostendit euentus: Virgo è somno euigilās mām illam planè perfanatam cōperit, læta è lectulo exiliit, pictamq; tabelam ad eius sepulchrum miraculi testem appendi fecit.

Virum

*Virum nobilitate præstanti ægritudine
detentum sanat.*

Claudius Rangonus nunc Placentiæ episcopus cum eodem anno in continentem febrim incidisset, quæ duos plus menses hominem tenuerat, à vitæ periculo vacuus non erat: id vbi Iulia Vrsina pia femina ægro propinqua cognatione iuncta rescivit, frustulum mox lintei Beati viri sanguine imbuti ad eum mitti curat eo ordine, vt simulatque ad eius deueniat manus, illud statim sibi ad collum alliget: nec sua illam frustrata pietas. Hoc vbi factum, febris illico omnis abiit: incidit ea res in mensem Decembr. cum eiusmodi ægrotationes si ægros non extinguunt, at certe longum tempus habent, neque demum finiuntur, nisi vere, vel autumno.

*Id ē ipsa-
met Septi-
mia, eiusq;
mater, ger-
mani, ac
sorores sa-
cramento
testificati
sunt.*

Morbos cuiusq; generis depellit.

ANno salutis millesimo quingē-
tesimo nonagesimo sexto Se-
ptimia Neria ætatis decem anno-
rum, cum Ianuario mense sub ho-
ram noctis tertiam cum Olympia,
& Faustina sororibus ad ignē esset,
casu euenit, vt Olympia folles in al-
tum tollente, fistula ferrea illis in-
dita, eaque calida, atque ignita sini-
stri oculi acies eiusdem Septimiæ
non læderetur modò grauissimè,
sed exureretur etiam: neque hic ste-
tit res; in eodem mox oculo, in quo
signa apparebant, quæ certā facerēt
adustionis fidē, vesica nata est, hæc
intolerabilis confestim dolor spas-
mum mouens consequitur; puella
præterea neq; læsum oculum clau-
dere, neq; aciei adustæ vitio eos, qui
circū se erant, cernere poterat; sum-
maq; vi doloris oppressa toto cor-
pore cōtremiscebat. Inter hæc ægræ
mater Clælia Bonarda quò tātū fi-

liæ

liæ dolorem vtcunque leniret, aquã
rofaceam oui albo mixtam affectæ
parti imponit, sed incassum omnia:
quinimo id erat medicamentum,
vt oculũ etiam rũpere posset. Itaq;
remedijs frustra tentatis, ad alia me-
dicamenta transeundum esse de-
cernitur. Mater primũ lacryma-
bunda positis humi genibus, B. Phi-
lippi opẽ implorat pro filia: precib⁹
adijcit votum, si Septimia amissam
oculi lucem recipiat, voti uam se i-
maginem ex argento fabricatam ad
ipsius sepulchrum, miraculi testem
delaturã. sed cũ illa non audiretur,
tum filia doloris magnitudine pro-
pemodum victa ad eundẽ Beatũ vi-
rum per se ipsa confugit, eiusq; auxi-
lium ex animo in ipso impetu dolo-
ris implorat: Beate Philippe, dice-
bat: si tibi cordi non est, hunc à me
morbum propellere, at saltem tãtũ
minue dolorem; tenuerat enim eã
plus tribus horis: tum supplicatio-
ne completa, læso mox oculo ve-

lum capitis, quod eidem vsui fuerat, admouit easdem iterans voces: nec spes, precesque incassum cecidere: extemplò dolor omnis discutitur, vesica euanescit, oculus ex toto sanatur. Somno mox placido correpta virgo ad lucem dormiuit, manèque experrecta cælum sanis oculis aspexit.

*Eam rem
prater ipsū
Euangelis-
tam alijs
sacramen-
to enun-
ciarunt.*

Euangelista Mariottus eodem anno, ac mense adeò grauitè doloribus, febrique iactabatur, vt eum cōquiescere nullo pacto, nec in ipso cubili paterentur: cumque plures dies ita morbo afflictatus iacuisset, doloribusque vltra debitum incrementibus nocte quadam, quòd propinquam mortem non tam timeret, quam expectaret, sacramentis Ecclesiæ sub horam quartam muniri se postulat. Interea vnus ex ijs, qui astabant, miseratione ductus, eum consolando monet, Beato Philippo se commendet: Tum allatum ad eum ex eiusdem Beati viri vestimen-

mentis frustulum ipse magno cum sensu pietatis accipit, illoque in partes diuiso partem sibi ad collum appendit, partem minutatim concissam aquæ mixtam ebibit: hausta potione dolores confestim ex toto quiescunt: cibus, qui assumebatur, ut ante non redditur, atque æger ex eo tempore diuinitus confestim sonatur.

Eodem prorsus tempore virgo quædam Deo sacrata Iulia nomine ex lateribus, intestinisque grauissimè laborabat: grauitas morbi ea erat, ut ægra diu, noctuq; torqueretur assidue: ad morbum de medicorum sententia medicamēta quàm plurima adhibuerat: sed cum non paulum dico, sed ne quicquā prorsus in ea leuamenti esset, vnius è sororibus admonitu, cum eodem remedio vsa esset, valetudini mox pristinæ se restitutam sensit.

Eodem anno, Februario mense Petrus Puteus nostræ Congrega-

*Totam rem
ea ipsa in-
reuerando
quamquā
non sola
testis ex-
pressit.*

*Degit hæc
Viterbi in
cænobio S.
Mariæ.*

*Ididem P.
Petrus Put.*

*tem iura-
tus enar-
rauit.*

tionis sacerdos Panormi cum esset, cōtigit, vt vnus ex ijs Antonius Maria nomine, qui apud Patres domus Panormitanæ domestico opere exercebatur, in ardentem, mortiferam, continentemq; febrim incidere: is singulis diebus eo horrore, stato tempore ad horam opprimebatur, vt toto corpore cōtremesceret, cuius rei causa continebatur sub veste satis multa, eadēq; crura, pedes, totumque corpus eius incalescendi studio contegere opus erat. horrore bene finito ardens, extorrensq; febris deinde sequebatur, qua ille ita vehementer premebatur, vt ardentissima vltra modum siti, ingentiq; circa pectus feruore vrgeretur: cūq; adhibita remedia nihil proficerent, eius vitæ timeri cœptum ab omnibus. Quodam die cum magis etiam quàm ex consuetudine, vehementi siti conflictari sequeretur, Petro, qui ei assidebat, Beatus Pater occurrit: cuius memoria excitus detonsis

eius-

eiusdem capillis, quos secum habebat, ad morbi remedium vti cogitat: quod cum faceret, nullis medicamentis protinus æger conualuit.

Hoc ipso itidem anno, Martio mēse Antonio cognomento Parmæ apostema in præcordijs erat cum acutis doloribus: hi tales erant, quales nunquam antea sustinuerat, quique nullam sinebāt eum, neque noctu, neque interdiu capere quietis partem: Apostema medicorum oculis haudquam patebat: suppurationes enim vbi notæ fuerint, eo facilius curantur; contra verò vbi ignotæ, neutiquam medicamentis sanari possunt: morbus medicis ignoratus augebatur quotidie, idoneisque medicamentis non iuuebatur: æger malo iam victus suo ad mortem haud dubiam tendebat, sed cū eo assiduè inualecente ad extremum tandē venisset vitę discrimen, capillis Beati Philippi, cuius vim

*Eam rem
præter ipsū
Antonium
duo alij
oculati testes
publico
testimonio
confirmabant.*

in multis audierat esse salutarem, sic adiutus est, ut dolor nullis remedijs remittere cœperit, ipseque leuius habuit, somnus accessit, & sanatus est.

*Lege si li-
bet B. Greg.
Tyronensē
de miracu-
lis S. Mar-
tini lib. I. c.
32. lib. 2. c.
69. & lib. 4.
c. 2.*

Verùm biduo nondum planè ex-
actō, nouo rursus dolore, eoque gra-
uissimo premi se sensit, vixque is ad
quadrantem horæ mansit, cum a-
postema, neque à se, neque à medi-
cis deprehensum continuo nullis
adhibitis medicamentis erupit; qua
ex re illud factum, ut morbus ex to-
to quieuerit.

*Id ab ocu-
latis, iura-
tisq; testi-
bus acce-
ptum.*

Eodem anno, Aprili mense fe-
mina Cornetana, cui Goræ nomen,
ad eò acriter totos duos ac triginta
menses quartana febris conflictaba-
tur, ut iter ei non esset nisi ab igne
ad lectum, & à lecto ad ignem. Huic
reliquiaria theca, in quam non nihil
è capillis B. Philippi inclusum erat,
admota, ipso initio horroris, qui
febrim antecedebat, melius con-
festim fuit: nec abiit is dies, quin ex

toto

toto defierit horror, discesserit febris. Verum cum multis post diebus magno, continuoque, ac fœdo imbri iter faceret, feбри iterum vrgetur; sed eodem remedio ad morbum vbi vtitur, derepentè leuius habuit, breuique post magnis in horas singulas, ac penè momenta virium incrementis plane conualluit.

Hoc anno, Maio mense Augustinus Cardinalis Cusanus ad sepulchrum Beati viri conuestiendum Attalicam magni pretij vestem donum misit.

Octavius Rositanus Neapolit. eo ipso anno, Iunio ineunte, duos iam menses dysenteria laborabat, ex ea cruor manabat assiduè, aluum nulla medicamēta adstringere poterant; cum dysenteria continens, pestilensque febris erat, hominem miserè dies, noctesque excrucians: signa præterea apparebant in eo, quæ certum interitum indicarent.

Vide Gregorium Thuronensem locis supra citatū.

Eam rem testes sex oculati publico testimonio confirmarunt.

Interea cum mortem ad horas expectaret, ab amico monetur B Philippi opem imploret: facit ille quod erat iussus: addit ad precem illius se institutū amplexurū, si conualescat: mox aquam, quam eius reliquiae attingerant, bibens morbo confestim idoneū remedium inuenit: expedita lingua proloqui incipit: die insequēti medicis admirantibus qui fluebat cruor, māsit vis febris remissior; tum breui elapso tempore morbo omni discusso pristinae sanitati restitutus est: viuit is modò Neapoli Cōgregationi nostrae adscriptus.

Eundem duobus post mensibus intolerabilis penè dolor vtrique hērens brachio inuadit: nascebatur is ex duobus erysipelatibus circa brachia consistentibus, morbus ita grauius vrgebat, vt æger nullam quietis partem capere posset; qui vbi eodem remedio vtitur, derepentē totum ad se dolorem discutit, somnum capere cœpit: beneficij me-

mor Romam votivum simulacrum
argenteum ad Beati viri sepulchrū
destinauit.

Eodem anno, octobri ineunte
Catharina Iosephi Castalionis eru-
ditissimi viri filia annum agens vitæ
nonum, ardentissima repente, mor-
tiferaque feбри corripitur: ad febrim
accedebat ventris fluxus, pituita,
assiduaque grauedo; ægra præterea
cibum adeò fastidiebat, nihil vt su-
mere omnino posset. Quodā inte-
rim die cum desperata salute iam
esset, per quietem narrauit astitis-
se sibi Sanctissimam Dei Matrem
cui vnus erat comes Philippus, ad
huius enim opem parentes, ipsa-
que confugerant, atque à Deipara
se accepisse, nihil esse quòd medi-
cis crederet, aut quidpiam timeret,
se opem laturam, & intercessione
Beati Philippi morbum depulsu-
ram. Certè sanitas ægræ reddita fi-
dem visi parentibus, domesticis-
que fecit. Puellæ statim leuius fuit,

cibo

cibo refici cœpta est, magnaq; suorum gratulatione melius habebat in dies, breuique pristinae firmitati restitua est.

*Eius reites
res iura-
tos, ocula-
soque ha-
beris
duos.*

Alexander Fulignius eodem anno, Decembri exeunte ex intestinis laborare cū cœpisset (eo enim morbo grauissimè frequenter opprimi se sentit) B. Philippi opem initio morbi implorans omnem à se dolorem, omnemque morbum repente abegit.

Iesu Christi anno
1597

Clem. VIII. Pap. anno
5.6

Alij item sanantur agroti.

*Eam rem
hic ipse sa-
cerdos sus-
reuerando
explicit.*

ANno deinde post Christum natum millesimo quingentesimo nonagesimo septimo ineunte Ioan. Baptiste Felici sacerdoti quinque & septuaginta annos nato, dentes dolebāt accerrimè: is porrò dolor eiusmodi est, vt maximis tormentis adnumerari possit: cumque in singula

penè

penè momenta ingrauesceret; gingiuis, dentibusq; sudariolo B. Patris admoto, totus continuò dolor, totusque morbus discutitur.

Hoc etiam anno nobilis vir Marcus Antonius Sanctus cognomento, cum Martio mense, ex pestilenti febre in vitæ periculum incidisset, salute à medicis desperata, noctu aliquot B. Philippi capillis, qui in thecam asseruabantur, sibi ad collum alligatis extemplò melius habere cœpit, vitam in tuto ea ipsa nocte reposuit, quatuor vix intermissis diebus planè conualuit? tum gratijs Deo, Beatoque Patri auidè, impensèque actis votiuam argenteam imaginem, pondere egregiam, Neapoli Romam ad eius sepulchrum voti exoluendi causa mittit.

Eodem anno, pridie kalen. Aprilis Marcellus Laurentius nunc Strongulensis Episcopus adeò vehementibus ilium doloribus repen-

tinò

*Præter ipsū
Marcellū
testes duo
oculati, iu-
ratiq; rem
enuncia-
runt.*

nò corripitur, vt sibi ex hac vita, ni
Deus succurrat, migrandum fore
pro certo haberet: cumq; ij dolores
quatuor circiter iam horas hominē
tenuissent, vnus ex domesticis B.
Patrem ei ad memoriam reducit;
commenda te, dicebat, Beato Phi-
lippo, implora Sancti viri auxilium:
haud dubiè aderit tibi opem latu-
rus: Paret ille, Philippum appellat,
sed ne multa; ad eius mox nominis
inuocationem totus is dolor abit,
æger somno corripitur, pauloq; post
experrectus (dormierat enim ad
quadrantem horæ) grandis calculus
pineæ nucis magnitudinem æquans
exit: Philippi deprecatione, id ille
profitetur, à præsentī periculo vin-
dicatus.

*Id præter
ipsum Fa-
bium duo
aliij testes
sacramēto
firmarunt.*

Hoc etiam anno, Maio mense Fa-
bio Apicellæ nobili medico ciui
Neapolitano expedibus laboranti,
ilium dolores accesserant: dolorum
talis erat impetus, vt eum omni
prorsus quiete priuaret: ergo hu-

manis

manis remedijs spretis, vt quæ nihil morbo prodesſent Beati Philippi capillos affectæ parti admouet; nec id fanè frustra: Calculus ex templò ad vesicam descendit, dolor omnis euanescit, vrina nullo impedimento redditur, calculo iter patet, eratis pineæ nucis magnitudinem explens. Quibus ille attonitus id nō humana arte, sed diuina prorsus ope, nempe Beati viri intercessionem factum esse publico testimonio confirmauit.

Alio deinde tempore, cum eodem dolore de nocte premeretur eodē vsus remedio illico conualuit.

Hoc ipso anno, extremo Maio ad sepulchri ornatum Lychnus accessit pensilis ex celato argento affabrè factus, votium donum primariæ feminae, cuius nomen quod ipsa latere voluit, silentio præterimus.

Eodem anno, Iulio mense puerulum quatuor annorum, cui Iosepho Sermeo est nomē, grauiſſimus

dolor

*Testes tres
iurati oculatiq.*

dolor cum ardenti febre plures dies occuparat: morbus adeò vehemens, vt ægri salus omnium opinione in periculo esset: tres iam abierant dies, cum præter terna oui lutea nihil in cibum sumpserat; malo interim magis, magisque ingrauescente, propinquæ mortis accedunt indicia, sudor frigidus circa frontem, totius corporis lassitudo, brachiorum, pedumque extensio, oculi clausi, spiritus difficultas, corpus, cui nullus suberat calor: mali etiam morbi testimonium erat, puerulum neque videre, neque loqui. Hæc ubi eius mater aduertit, telæ frustum B. Philippi sanguine imbutum ei animam fermè agenti imponit: nec mora; puerulus confestim oculos aperit, matrē clara voce inclamat: è lectulo sanus, vegetusque exilit; cibum petit; pannis se induit; domum solus inambulat, matre, patre, aliisque, qui aderant obstupescens, ac lacrymantibus gaudio.

Hoc

Hoc etiam anno Hortensia Le-
lia febris continenti, crescente-
que assidue, ac grauissimis stomachi
doloribus Augusto mense laborans,
vt vidit febrim non modò medica-
mentis non finiri, sed ne vix quic-
quam eius remitti, ad morbi reme-
dium capillis B. Patris vt in animũ
inducit: ergo illis sibi admotis, do-
loribus continuo leuari cœpit: neq;
hic stetit res; febris eodẽ die ex to-
to desijt: misit tum Romã, vt quæ ex-
tra Urbem domicilium habet, qui
sepulchro B. Patris ad miraculi te-
stimonium votiuam sui imaginem
affigeret.

*Eius rei
iuratos o-
culatosque
testes ha-
bemus.*

Iesu Christi anno
1598.99

Clem. VIII. Pap. anno
7.8

Archangela Ancaiana sanitati restituta.

Quotidiana, atq; perniciofa fe-
bris Archangelam Ancaianam
virginem Deo Spoleti sacram in S.
Catharinæ cœnobio quinque totos
annos occupauerat; cumque duo-

*Testes octo
iurati, ocu-
latique, &
in ijs vnus
est medi-
cus qui æ-
gram cu-
rabat.*

Vitæ lib. 3.

H h

bus

bus vltimis annis ex quotidiana, quæ
statis horis accedebat, continens fa-
cta esset, atque assiduè incresceret,
medicis, remedijsque nihil profi-
cientibus Mariæ Magdalænæ Vrsi-
næ è prima nobilitate femine literis
monetur, vt Philippi opem implo-
ret: Id vbi illa aggreditur, confestim
medicis admirantibus toto eo mor-
bo eximitur: Incidit ea res in diem
decimum nonum kal. Septembres,
anno à Virginis Partu millesimo
quingētesimo nonagesimo octauo:
Porro Maria Magdalena, cuius fe-
cimus mentionem, illa ipsa est, quæ
Lælius Anguillara clarissimus vir
oppidi, cui Cerio nomen, dominus,
thalami consortem habuit, quæ, eo-
dem Lælio vita functo, monasticam
vitam amplecti maluit, quàm diu-
tius, vtpote Christo inseruiendi a-
uida, in sæculo manere: ergo insti-
tutum S. Dominici sibi eligens,
Regum se maximo consecrauit,
constructoque Romæ in Quirinali

cæno-

cœnobio, religiosam ibi vitam Gregorio Decimo tertio Pontifice ducere cœpit. Sed de tanta femina satis, redeamus ad Philippum.

Anno Christi millesimo quingentesimo nonagesimo nono, Iulio mense, eidem virgini Archangelæ superior sinistri oculi palpebra, & inferior, coniunctæque partes, & adiacentes intumuerant: Huic malo illud etiam accessit, vt orta mox inflammatio sinistrum oculum rubentem iam sanguine infestaret grauissimè: accersitur medicus; morbo aptantur medicamenta; sed frustra fiunt omnia; quãdoquidem is oculus deterius habebat in dies: ab alijs itaque rebus petendum sibi esse auxilium ægra virgo decernit, id est B. Philippo, conceptaque spe sanitatis eum vesperi orat, vt qua est potestate, & misericordia, medicinam faciat, tum læso oculo eius admouens imaginem cubitum pergit, corripitur somno: expergefacta se planè per-

Testes itidem octo iurati, oculatque, in quibus est medicus.

sanatam continuo intelligit, toto eo morbo discusso.

Hoc ubi manere medicus, alijque vident, stupore afficiuntur; Archangelus interim Philippo, à quo se beneficium accepisse lætabatur, gratias quantas maximas potest, agere non cessat.

Simili beneficio multis in locis affecti non pauci, quibus cum ægrotarent gravissime exigua spe valetudinis, melius est factum, sed non possumus singula Beati viri miracula recensere. Miracula igitur ad octoginta silentio præterimus. In his, ut cætera fileantur, moribundos habemus decem, surdam^a feminam unam Theodosiam Lucatellam Fauentinam. Iuvenem præterea, ^b quem ille dum viueret, ad percipiendam, colendamque virtutem adiuuare cupiebat, eum fortasse non audientem monstri horribilis^c aspectu in illum mirabiliter immissi perterrefecit.

^a
Eius rei
iuratos, o-
culatosque
testes ha-
bemus.

^b
Princeps
vir totam
rem publi-
co testimo-
nio confir-
mauit.

^c
Eadem fe-
cisse Ma-
gnum illi
Simeonem
Stultum
cognomen-
to, auctor
est Leon-
tius in eius
vita apud
Sur. tom.
4. c. 31. &
33.

Eodem

Eodem anno Alphonsus Vicecomes Ceruiæ Episcopus, qui subinde in Cardinalium Collegium est cooptatus, vestem holosericam villosam, cocineam ex spolijs Sinan Turcicæ classis Præfecti, opere phrygio sanè mirabili, flosculis aureis, atque argenteis pulchrè, scitèque distinctam Philippo donum tulit.

*DE BEATI PHILIPPI
VIRTUTIBVS.*

 VM superioribus libris de quibusdam Beati Philippi virtutibus, vt sese occasio dedit, sermo habitus sit, nunc de cæteris cursim dicendum. Ab humilitate igitur initium faciam de qua etsi admiranda prædicantur multa, ex eis tamen ne longitudine sermonis lectorem tædio afficiam, pauca seligam, quibus narretur aliquid.

Humilitas.

Humilitatis studium in eo eximium fuit: hanc perpetuò amavit, hanc amplexus est, hanc constanter tenuit: humilitate virtutes conseruari, contrà ea perdita deperdi, destruiq; omni asseueratione affirmabat; hanc ipsam præterea alijs commendare consueuerat, vt cæterarum caput, fontem, custodēque virtutum.

De se ipse, suisq; rebus ita abiectè, & demissè sentiebat, vt se mortaliū omnium infimum putaret: nihil perferebat, audiebatque grauius, quàm se coram laudari, ac sanctum dici, hisque respondere solitum scimus faxit Deus, vt is sim, quem dicitis. O me miserum! Quot virgines, quot rustici homines apud Deum maiorem Philippo gloriam consequentur? nullarum prorsus virium, nulliusque sanctitatis se esse prædicabat. Cum se stipatum ciuiū agminibus,

nibus, cum studijs hominum florētem videret, affici se summo dolore dicebat, quòd excitæ de sua sanctitate hominum opinioni non respōderet: quid enim causæ erat, quòd tanto cum animi sensu, ac dolore in illas persæpe voces veræ humilitatis indices irrumperet? Nihil vnquam egi dignum beata vita: sentio me vnum esse ex omnibus Deo ingratiſſimum, & omnes mihi esse ad virtutem, ac pietatem incitamento.

Æger dicere solitus erat; si vita superstes erit, ad meliorem frugem me conuertam; Diuinam potentiã satis mirari non poterat, vt quæ eius opera, cui nullæ, vt dicebat, vnquã fuere vires, ad animorum conuersiones vsa sit.

Congregationis auctore, vt erat, se haudquaquam iactabat: quòd dicebat, hanc Societatem condidi, quòd multos à miserabili errore ad verum salutis iter reuocaui, ne pu-

tetis id mihi tribuendum esse, imo in hoc & meam imbecillitatem magis, & diuinam potentiam agnoscite, quæ villissimi famuli opera, & nihilo (vt ipse aiebat) perfecisset hæc omnia: quod factū est, Deus ipse fecit; nunquam Congregationem instituere mihi in animo fuit.

Rogatus postremo vitæ tēpore, vt Martini instar Dominum in hanc sententiam rogaret; si populo tuo sum necessarius, non recuso laborem: absit à me, confestim respondit, vt ita orem: nō enim is ego sum, qui mortalium saluti prodesse me posse confidam.

Baronio, qui eius confessiones excipiebat, id sibi ex animo dolere dicere solitus erat, quòd tātī ab hominibus fieret; illud adiungens frequentissimè se Dominum rogasse, ne per eū miracula patraret: quòd si aliquod fieri obtigisset, id non sibi, sed fidei illorum, qui experti erant,

acce-

acceptum referendum esse.

Ex hoc ipso fonte sui ipsius despicientia fluxit, qua mirificè in omni vita delectatus est: honores, dignitatesque quàm qui maximè, omni tempore fugit: sciebat enim nullos honores animum satis explere, beatumque efficere: præter paupertatem enim, & sui ipsius despicientiã, rerum omnium contemptum, vitamque priuatam, nihil sibi repererat, quod placeret.

Admiranda quamquam agebat, admirandus tamen videri noluit. Eius rei illud certissimo est argumẽto, quòd magna cum operaretur, stultitiæ simulatione instituto suo regens sapientiam, hominum plausus subterfugiebat, Apostoli sententiam secutus; Qui vult sapiens esse, stultus fiat. O hominem verè diuinum! qui magis bonus esse, magni Ephrem Syri^a imitatus exemplum, quam videri voluit, amavit, omniq; ope contendit.

1. Corint. 3.
De Ephrẽ
Gregorius
Nyssenus

Verborum simplicitate delectabatur: composita, blanda, atque aulica verba minimè cupiebat; secum enim sine fuco, more maiorum agi volebat.

Ægrè admodum ferebat, cuiusque ordinis homines etiam infimæ fortis vel aperto capite coram se stare, vel ad manus sibi deosculandas accedere.

Tandem vt ad pauca redeam, ac mittam multa, quæ enarrare possem lectu, scituque dignissima: Hæc firma eius erat intentio, hoc animi propositum, vt non modò amicos externos, sed domesticos etiam seria iocis interdum permiscens, quātum posset, suam celaret sanctimoniam.

Paupertatis amor.

Paupertatem & laicus, & sacerdos perpetuò coluit.

Florentiæ cum esset, magnam rei familiaris iacturam, quam repenti-

num

num incendium abstulerat, constā-
ti animo tulit.

Romam vbi venit, nihil vnquam
neque à suis, neque ab alijs petijt,
paupertate ipsa ad frugem captan-
dam vsus.

Paupertatis demum quanto de-
siderio teneretur, & in adolescentia
significauit in contēnenda auūculi
hæreditate, & in vltimo vite tem-
po- re, cum oraret Deum assidue, ad eū
paupertatis statum ipsum adduce-
ret, vt nummo argenteo egens non
reperiret, qui illi daret: quod tamen-
si consecutus non est, meritum ta-
men eius rei apud Deum, quod ope-
ri respondet, non amisit.

Orandi assiduitas.

PRecationibus intētus ea afficie-
batur voluptate, vt si libitum il-
li fuisset, nunquam ab orandi stu-
dio cessasset: Hinc quod habebat
vacui temporis, totum obsecratio-
nibus impēdebat; quinimo siue sta-
ret,

ret, siue federet, siue inambulare, aut quid aliud ageret domi, forisq; orationi ita deditus erat, vt non solum quicquid in se erat corporis, & cordis, verum etiam operis, & temporis precationi dedicasse videretur.

Orandi assiduitate illud consecutus erat, vt iam pateretur magis diuina quàm ageret.

Deo vbi per contemplationem se coniungere volebat, eius amore vulneratus, hominis instar viribus infirmis, lectulo plerumque cgebatur decumbere, facieque ad cœlum versa, & spiritu psallebat, & mente: cumque in meditatione eius exardesceret ignis, totus, vt dictum alibi est, commouebatur, totusque vi flammæ cœlestis incallescibat. erat eius corporis infirmitas (si diuini Amoris vim imbecillitatem dicere fas est) quæ ex diuino, cœlestique ardore procederet, non virium imbecillitate.

Mos illi erat vel oratione ad multam noctem protrahere, vel totas etiam noctes insomnes producere.

Loca ab arbitris remota, sublimiaq;, vtpote cōtemplationi aptiora libentius incolebat.

Donum lacrymarum.

Lacrymis adeò abundabat, vt in singulas propemodum preces confestim erumperent.

Ex Christi Domini Nostri vitæ, mortisque meditatione tantos percipiebat luctus, quantos ferre vix posset.

Aliorum dicta non secus ac si sua essent, deplorabat grauissimè.

Acerbissimæ Christi mortis nomen audire vix poterat, quin fluerent ex oculis lacrymæ.

Ei demum fletui perenni quidē, atque vberissimo sese dederat, vt qui illum ita deflentem deprehenderint, pro miraculo habuerint, eum oculorum aciem amisisse.

Sed

Sed absoluamus caput hoc exemplo. Gregorio Decimo quarto Summo Pontifice grauissimè æger cum esset, cyathum succi gallinaei, quem manu tenebat, ori nūquā admouere potuit; namque repentina de Christi Domini nostri morte cogitatio adeò eius perculsit animum, vt illico magno cū lacrymarū imbre clamaret: Tu mi Christe, Tu, qui Dominus es, in cruce, ego qui seruus, in lectulo! tu sine ministris, consolationibus spoliatus in cruce pendes, ego hic in lectulo iaceo tot stipatus filijs, qui mea solius solliciti sunt causa, vt me vnum expleant! & hæc cū diceret, lacrymas, quæ vbertim ex oculis manabant, fletumq; cum singultibus cohibere non poterat.

Mansuetudo.

EA erat animi mansuetudine, vt irasci nesciret: suos, aliosque vbi opus erat, maxima lenitate,

dexte-

dexteritateque corrigebat: ad eam quidem, vt vno verbo absoluiam, animi moderationem deuenerat, vt ipsos iræ motus compresserit, vicerit, compressosque in sua habuerit ditione, ac potestate.

Siquid præciperet, rogati similior erat, quàm iubenti; nihil enim asperè imperabat: quippe iubere sic solitus erat: hoc agito: fac amabo te isthuc: hoc ego pro te faciam, si tibi graue videtur; vellem tibi hoc munus imponere, quid respondes?

Amicos tam domesticos, quam externos ita læto intuebatur vultu, vt vel ex hoc vno quiuis facile cognosceret, quæ esset eius erga omnes humanitas, quæue mansuetudo. Vultus hilaritate omnium ad se animos comitatis dulcedine adiuncta alliciebat.

Cum ijs, quibuscum erat, iucundos semper, gratosque miscebat sermones. Verùm in his reb⁹, quod arduum est, id à Domino munus

acceperat, vt quicquid vel faceret, vel diceret, totum sanctimoniam redoleret,

Prudentia.

1. *Corin. 4.*

ORnauit Deus Philippum summa prudētia, quæ maxime rebus ad Dei gloriā agendis, atq; consiliis dādis eminebat. Hanc ille virtutem vt occultaret, simplicem se, stultumque simulabat, vt tandem cum Apostolo diceret: Nos stulti propter Christum. Hoc ergo vnum manibus, pedibusque obnixe conabatur, vt summam prudentiam specie quadam assimulatæ simplicitatis, atque stultitiæ tegeret.

Tanquam ad magistrum, ducem, auctoremque consiliorum ex omni hominum genere ad ipsū confluebant quotidie: Illum è prima nobilitate viri, illum Religiosi, illum Principes de rebus grauissimis, ac plane difficillimis consulebant.

Consilia, quæ ille dabat, non pru-

dentia

dentiaē magis plena, quam salutis erant.

In dignoscendis animis hominū, promouendisq; ad Christianas virtutes prudentia valebat plurimū, vnumquenque regebat, cuiusq; naturæ primū habita ratione: ad omnium quippe voluntatē, vt omnes ad Christum alliceret, sese, quoad liceret, accommodabat: sua quippe, vt aiunt, esca quenque piscari contendens.

De spirituum discretionē, deq; affectibus moderandis scientiam habuit maximam, ex qua eius in rebus spiritualibus iudicandis, ordinandisq; dignoscebatur peritia, subtilitas, atque perspicacia. Harum rerū plurima habemus exempla: sed cū de omnibus longum sit dicere, ea missa facio.

Multus esse, ac tēdij plenus, si per singula virtutum genera ire vellem, eo vel maximè, quòd quē alibi dixisse me memini, iterare cogerer, ergo

in id vitium ne incurram, taceo hominis virginali integritatem, in aduersis tolerantiam, in susceptis negotijs constantiam, demumque cæteras virtutes planè heroicas.

Vnum hoc adijciam de illius in proximos charitate (de eius enim in Deum amore satis iam à me dictum est) tanto peccatores ad Christum adiungendi flagrasse desiderio, ut postremo vitæ tempore flagellis se cedere, pœnisque voluntarijs affligere, eos modò Christo lucraretur, cuperet: flagitiosorum hominum ita frangebatur misericordia, ut eos intuitus se continere nequiret, quin multas profunderet lacrymas internæ charitatis præclarissima testimonia.

Atque hæc de Philippi vita dicta sint satis, cuius narrationem hoc anno Iubilei millesimo sexcentesimo Deo iuuante cōcludimus; anno inter cæteros insigni, & memorabili,

tum

tum quoniam hoc tempore maiora
quotidie Romanorum ciuiũ, Prin-
cipum virorum, Præsulumque in-
signium opera pietatis existunt: tum
præcipuè quòd Clementis Octaui
Pontificis Maximi in excipienda ex
totius Orbis terræ partibus confluẽ-
te ad Urbem multitudine, suble-
uandaq; pauperum peregrinorum
inopia paterna charitas Ciuibus
iam antè notissima, nunc exteris
gentibus, ac nationibus magis, ma-
gisque innotescit: Ad quorum etiam
commoditatem nouum aduenis
Sacerdotibus hospitium aperuit: ibi
eius, cuius vices gerit, exemplo,
conuiuis frequenter pedes ablue-
re, abstergere, deosculari etiam, &
discumbentibus illis mentæ bene-
dicere non dedignatur. Sed hæc le-
uiter à nobis percurſa aliorum in-
dustria exactius persequenda relin-
quimus.

Respice tu interim de cælo San-
cte Pater (te enim nunc alloquor)

ex illius Montis celsitudine in huius Vallis humilitatē; ex illo quietis, & tranquillitatis portu, in calamitosū hoc mare, & vide illis benignissimis oculis, quibus huius sæculi discussa caligine clarius omnia intueris, & perspicis, & visita custos diligentissime vineam istam, quam posuit, & plantauit dextera tua tanto labore, sudore, periculis. Ad te itaq; confugimus; à te opem petimus; tibi nos penitus, totosq; tradimus; te nobis Patronum, & defensorem adoptamus: suscipe causam salutis nostræ; tuere clientes tuos; te ducē omnes appellamus: rege contra dæmonis impetum pugnantem exercitū: ad te pientissime Rector vitæ nostræ deferimus gubernacula; rege nauiculā hanc tuā, & in alto collocatus auerte omnes cupiditatum scopulos, ut te duce, te directore incolumes ad illum æternę felicitatis portum peruenire possimus.

LIBRI TERTII FINIS.

INDEX

INDEX RERVM MEMORABILIVM.

A

Batia S. Ioannis in Venere. 305

Absens Philippus mira in suis operatur.

236.291

Absentia Philippus cognoscit diuinitus.

160.317. lege Prophecie spiritus claret,

& Prædictiones.

Abstinentia eiusdem. 8.23.52.

Accendit alumnos vi precum suarum in Dei amorem. 119

Acta Philippi in Gymnasio. 13

Adolescentem à peccati periculo miro prorsus modo liberat. 450.451

Adriano VI. Pontifice à periculo diuinitus eripitur. 2

Ægri cuiusque generis à Philippo viuentē sanati. 77.103.

197.198.235.242.259.292.299.307.319.333.336.

356.312.313.375.391. lege item Mirabundi, & Miracula.

Ægri cuiusque generis Philippi vita functi precibus sanantur. 427.428.429.430.431.432.433.434.435.

436. & insequentibus vsque ad finem libri ter-

tij.

Ægros omni ope iuuat. 22. lege Moribundi.

Alexander Dominicanus Fori Liuji Episcopus. 224

Alexander Fidelis Philippi alumnus laudatur. 202

Alexander Glorierius Camera Apostolicæ clericus. 281

I N D E X.

- Alexander Medices Cardinalis primum lapidem in fun-
damenta ædificij nostræ Ecclesiæ coniicit. 253. sacrum
solemne primus in ea facit. 266*
- Eiusdem erga mortuum Philippum pietas. 432. 433*
- Alphonsi Vicecomitis Card. donum Philippi sepulchro al-
latum. 485*
- An. pr Dei, Vid: Charitas.*
- Angeli Cæsij Tudertum Episcopi pietas, & munificentia.
280*
- Angelorum cantibus perfruitur. 383.*
- Angelus à Philippo stipem accipit. 46. & 47*
- Eundem in altissimam foueam delapsum sustinet. 46*
- Angelus Vellius Philippi discipulus Congreg. Præpositus
Generalis. 205. 383*
- Angelus Victorius Balneo regiensis nobilis medicus Philip-
pum agrum curat. 385. 386. 410*
- Animæ beatæ Philippo apparent. 48*
- Animas multorum clarissima luce circumfusas, celumq;
ascendentes videt. 105. 383. 390*
- Animi magnitudo Philippi inuicta. 149. 150. 342. 343. Vi-
de Patientia.*
- Animorum fructus Philippi opera, lege Fructus animorū*
- Annis Iubilei pietatis opera sub Iulio III. 42. Greg. VIII.
45. & Clemente XIII. 45. 499*
- Antonius Fuccius Philippi discipulus. 212*
- Antonius Talpa in Congregationem admittitur. 236.*
- Neapolim mittitur. 303*
- Anxani à Patribus Seminarium instituitur. 306*
- Anxanum Oratorium, & Anxanæ domus. ibid.*

I N D E X.

Apparet Philippus, dum viueret, periclitanti. 322. 324.
alijs itidem apparet. 272. *Item simulac vita functus*
 416. 417

Apparitiones, vide Visiones.

Artium curriculum Philippus Romæ init. 10. 11. 12. 13

Attollitur in altum Philippus, vide Orans. & Raptus.

Augustini Card. Cusani donum Philippi sepulchro mis-
sum. 473. *Idem Philippi studiosissimus.* 326. *eius ope-*
ra SS. Martyrum Papiæ, & Mauri & corpora Philippus
impetrat. ibid.

Augustinus Ghettinus Religiosus vir optimus. 113

Augustinus Mannus Congregationi se addicit. 268

B

B *Aptiζantur à S. D.N. Clemente VIII. Iudæi.* 4. *ad*
Christum conuersi. 368

Barsum Alexandria Ægypti Archidiaconum egrotantem
sanat. 391

Bonsignorius Cacciaguerra Senen. 52.

C

C *Æsar Baronius Philippi alumnus à morte eiusdem*
opera liberatur. 236. 237

Congreg. Præpositus renunciatur. 380. 381

Cardinalis creatur. 201

Calor Philippi diuinus. 33. 34. 35. 36. *lege Feruor.*

Camertinum Oratorium. 306

Cardinalium S. R. E. erga Philippum obseruantia. 297. 357

Carnem raro degustat. 23. 24

Castitatem alumnis miro modo impetrat. 214. 271. 273.

274

I N D E X.

- Eandem odore deprehendit.* 91.92
- Catharina Riccia Philippo apparet.* 332
- è Characterè Sacerdotali fluētē fulgorē videt.* 166.167.168
- Charitas Philippi.* 54.72.73.118.119.149.152.153.342.
343. *vide Philippi studium ad proximos iuuandos, &*
Feruoꝝ Philippi
- Christus in hostia consecrata Philippo se ostendit.* 158
- Claudius Nerius sanatur.* 438.439
- Clemens Papa VIII. Franciscum Mariam Taurusium, &*
Cæsarem Baronium Cardinales creat. 201.202.204
- Clemens VIII. chiragræ doloribus à Philippo liberatur.*
396. *Eiusdē Clementis pietas, & munificētia.* 45. 499
- Cogitata hominum occultissima, peccataque diuinitus*
noscit 91.236.240.260.308.309.332.333.336.359.
369. *& alibi etiam.*
- Concursus ad Philippum magni.* 94
- Concussio, vide Philippus.*
- Congregationis nostræ initia.* 200. *Erectio, atque progres-*
sus. 247. *Augetur.* 273. *Eiusdem munera.* 208. *A-*
liorum Oratoriorum regimen. 304
- Cōstantius Tassonius Philippi alūnus.* 95. *eiusdē obitus.* 219
- Conuersiones, vide Fructus animorum.*
- Coquus sodalitatis Sanctissimæ Trinitatis vir sanctus.* 40
- Cordium cogitationes videt.* 169.170.171.177. *lege Co-*
gitata hominum occultissima.
- Corpora SS. Martyrum Papia, & Mauri ad Ecclesiam no-*
stram deferuntur. 325.326
- Corpus Philippi exanime in Ecclesiā aduehitur.* 418.419
- Cōcursus ad illud facti.* 418.425. *Sepultura mādatur.* 432

Costulæ

I N D E X.

Costula Philippi diuinitus fracta. 32.422 423
Crucifixi Imaginem intuitus lacrymas tenere nō potest. 15

D

D*efuncti exposcunt preces.* 234.235
Dæmones à Philippo fugantur. 123.134.135.181
Dæmon morientibus infestus. 121.122.123.124. & seq.
in Dæmones Philippi imperium. 8.134.135 181
Dæmones audito Philippi nomine deterrentur. 279
à Dæmone varijs tentatur modis, lege Dæmones, & Ten-
tationes.
Dæmones Philippo infesti. 20.27.28.83.293.375
Dæmones eidem se obuios dant. 20.27.82.232.232.293
Dæmones vincit gloriosas contra eos victorias reportans.
 20.27.28.84.
Dæmonum contemptor Philippus. 20
Deus Philippi opera Romæ ad multorum salutē vti vult.
 113.114
Disciplinas optime calluit, vide Philippus.
Discipuli eius maximos in virtute processus habent. 95.
 96.105.106.107.108.113.114.156
Discipulorum Philippi pietas. 74.75.98
Diuitias Philippus contemnit. 7
Doctrina Philippi, vide Philippus.
Dona à Deo mirabilia impetrat, 33.34.87.88.
Drusillam præcipiti ruina ex altissimo loco periclitantem
ab interitu liberat. 454. & sequentibus.

E

E*cclesia B. Mariæ à Vallicella à fundamentis instaura-*
tur. 251. *A iurisdictione Basilicæ S. Laurentij exi-*

I N D E X.

mitur. 273. Ad eandem SS. Martyrū Papiæ & Mauri corpora transferuntur.	227
Ecstases in Missa	56.57.58
Ecstasipatitur.	56.57.102.103.157
Educatio Philippi.	1.2
Eleemosynam ab eo Angelus accipit.	46
Eleemosynas largè in egenos distribuit.	46.47.54.55
Eleuatur Philippus, vide attollitur in altum.	
Elizabetha Philippi soror.	3
Energumenam liberat.	230
Energumenorum signa.	230.231
in Eucharistia defumenda, ministrandaq; feruor eximius	
56.57.58.400.	
Eucharistiæ cupidissimus Philippus.	56.57.265.266
Eucharistiæ, & Confessionis vsus demonis fraude penè, vt ita dicam, extinctus iterum renouatur.	72
Exercetur variè Philippus propter Christum. vide Tentatur, & Tentationes.	
Exercitia discipulorū eius.	74.75.97.98.115.116.117.118
F	
F abritius Mediobarbus Congregationis Orat. Sacerdos.	243
Fani Oratorium erigitur.	306
Familiaritas Philippi cū Ignatio.	26
Federicus Card. Borromæus ad Philippum penè moribundum sacrum viaticum defert.	399
Feminarum consuetudine Philippus se abstinet.	26.62.63
Femine in Philippi cubiculo dolosè claudūtur.	28.29

Femine

I N D E X.

<i>Feminae eiusdem pudicitiae insidiantur.</i>	29.83. & seq.
<i>Ferrariensis Philippi discipulus visionibus illustratur.</i>	108
<i>Eidem diabolus B. Virginis specie apparet.</i>	ibid.
<i>Eius vitae sanctitas.</i>	ibid. & 109
<i>Idem Iudaeum precibus Christo lucrifacit.</i>	ibid.
<i>Fervor Philippi.</i>	7.8.9.10.11.12.13.14.31.32.33.56.57.58. 59.60
<i>Fervor Philippi in celebranda missa.</i>	56.57.58.59.
<i>Firmanum Oratorium.</i>	306
<i>Flagellis se cedit Philippus.</i>	22
<i>Idem faciunt ipsius alumni.</i>	117
<i>Flaminius Riccius Congr. addicitur</i>	274.
<i>Idem Neapolim mittitur.</i>	302
<i>Florentia Philippus egreditur.</i>	6
<i>Florentiam Philippus nunquam repetijt.</i>	22
<i>Florentini Philippum rogant, eorum Ecclesiam regendam suscipiat.</i>	200.
<i>Florentini suis sumptibus ad ripam Tyberis egregium o- pus ad Patrum nostrorum commoditatem construunt.</i>	209.243.244
<i>Fœtore Philippus peccata deprehendit.</i>	19
<i>Franciscus Nerus Philippi Pater.</i>	1
<i>Franciscus Aretinus Philippi confessorius.</i>	52.53.
<i>Franciscus Maria Taurusius Philippum sequitur.</i>	95
<i>In eo quid Philippus operatus.</i>	ibid.
<i>Idem Cardinalis creatur.</i>	205.206
<i>Franciscus Ferrariensis, lege Ferrariensis.</i>	
<i>Franciscus Sotus Congreg. Sacerdos.</i>	14
<i>Fructus animorum.</i>	105.216.302

I N D E X.

G

- G** Abriel Tana Philippi alumnus. 123
- G** Galeotrus Caccius Romæ Philippum tecto recipit.
- G**ermanicus Fidelis Philippum sequitur. 203
- G**rammatica rudimenta discit Philippus. 4
- G**regorius XIII. Pontifex Maximus. 239. Eiusdem erga Philippum obseruantia. 296
- G**egorij XIV. in Philippum benef. ia. 340. 341. Erga eundem amor. 357

H

- H** Elena Maxima vite puritas, atque perfecti. 0383. Visionibus illustratur. ibi. & 384. 385. Diem obitus sui præuidet. 384. In eius obitu Philippus Angelorum voces audit. 383
- H**enricus Petra Philippum sequitur. 37
- H**enicum Petram Philippus inducit, vt ad Ecclesiam S. Hieronymi incolendam se conferat. 54
- H**ieronymus Pamphilius Rotæ Auditor cum B. Patre diuinum officium pridie eius obitum recitat. 411
- H**onoris aspernator Philippus. vide Philippus.
- H**umilitas Philippi. 22. 50. 51. 151. 400. 486

I

- I**acobus Butius Canonicus Lateranensis. 331
- I**B. Ignatij cum Philippo familiaritas. 26. Eiusdemque mira sanctitas. 27
- I**n Indias pergendi cupidus Philippus diuinitus impedi-

I N D E X.

tur.

110.111.112.113.

Innocentius Papa Nonus.	359
Instituit multa Philippus ad animorum salutem, lege Exercitia discipulorum eius.	
S. Ioannes Baptista Philippo apparet.	48
Ioannes Baptista Modius Philippi opera bis à morte re- uocatur. 101.102. Sermones habet ad populum. 103.114	
Ioan. Baptista Saluiatus Philippi opera totum se Christo dicat. 95. Eius obitus.	190
S. Ioannes Euangelista quid Augustino Ghattino Dei seruo de Philippo narret.	113
Ioannes Franciscus Bordinus Philippi alumnus Archi- episcopus Auinionensis.	202
Ioannes Manzolius Philippi discipulus.	37
Ioannes Matheus Ancina Patribus se aggregat	274
Ioannis Animucci Philippi alumni vita puritas.	233
Isabella Priorata agrotans à Philippo sanatur.	452
Iulius Sauolus Congreg. ascribitur	257
Iulius Tertius Pont. Max.	42.
Iuuenalis Ancina Fossanensis Congregationis institutum amplectitur. 274. Neapolim mittitur.	303

L

L acyma Philippi.	3.16
L euinia Rustica vita sanctitas.	256.257
Leone X. Pontifice Philippus nascitur.	1
Lucretia Solda gentis femina, Philippi mater.	1

M

M ansuetudo Philippi.	494
M arcellus II. Summus pontifex.	80

Marcus

I N D E X.

- Marcus Antonius Cortesellus Philippi discipulus* 390
- Marcus Antonius Massa periculose ægrotans pristina re-*
stituitur sanitati. 444. 445. & seq.
- B. Maria Virgo Philippo se cõstendit.* 258. 385. 386. 387.
- Martius Alterius à Philippo laudatus.* 120
- Miracula Philippi* 77. 78. 101. 102. 141. 183. 196. 197. 216.
235. 236. & seq. 242. 292. 307. 336. *lege Aegri, &*
Meribundi.
- Missæ, vide Sacrum.*
- Mœrore afflictos recreat.* 338
- Morbi Philippi.* 593. 192. 264. 301. 370. 397
- à Moribundis demones fugat.* 120. 122. 180. *Mira in eisdẽ*
operatur 199. 348. 349. 352. *Eosdem morte eripit.* 77.
101. 141. 182. 183. 196. 197. 211. 220. 237. 245. 249.
264. 265. 275. 279. 294. 321. 322. 323. 335. 321. 322.
335. 343
- Morientiũ tentationes & Philippi auxiliũ* 121. 123. 124.
125. 226. & seq. 179. 180. 181. 186. 212. 349. 354. 355.
vide Morti proximos
- Mortẽ benevalẽtibus prædicit.* 343. 389. *vide Prædictiones.*
- Mortificationibus studet Philippus.* 14.
- Morti proximos adiuuat extremo certamine* 122. 123. 181
186. 212. 349. 350. 354
- Mortuus Philippus sua sibi tegit verenda.* 421

N

- N** *Neapolitana domus.* 302. *vide Oratoriũ Neapolita-*
num, & Franciscus Maria Taurusius.
- Nicolaus Gilius Congregationi se addicit.* 237. *Eiusdem*
pietas, Feruor, & Obitus. 351

I N D E X.

Noctu orat Philippus. 17. 18. ad Nosocomia pergit. 22. Idē faciunt eius discipuli. 74. 75. 97

O

O Bedientie amator Philippus. 50. 61

Obitum suum prædicit. 402. 403. 404. 405. Eiusdem obitus. 415

Obitus religiosorum virorum, vel è Philippi schola, vel eidē amicitia iunctorū Alexandri Fidelis. 202. Antonij Fucci. 212. Cōstantij Tassoni. 219. Fabrij Mediobarbi. 243. Gabrielis Tana Mutinēsis. 123. & seq. Helenæ virginis. 383. Iacobi Marmittæ Parmensis. 187. Ioannis Angeli Cribellij. 228. 229. Ioannis Baptiste Modij. 105. Ioannis Baptiste Saluiati. 190. Lauiniæ Rusticæ. 256. Marci Antonij Corteselli. 390. Marij Tosini. 105. Nicolai Gilij Sacerdotis. 349. Persiani Rosæ sacerdotis. 121. Sebastiani cuiusdam. 179. Vincentij cuiusdam. 105

Obsessam à diabolo feminam liberat. 231

Octavius Parauicinus Philippi discipulus Cardinalis creatur. 219

Odor è Philippi sepulchro iucundè spirat. 435

Oleo sancto Philippus à Beronio inungitur. 399

Orandi assiduitas in Philippo 8. 9. 10. 15. 491

Orans eleuatur. 102. Eius orationum vis. 32. 33

Oranti demones molestiam exhibent 82. 293. 294

ad Orationis studium suos impellit, inflammatque mirificè. 116. 119

Oratoria Romani instar, Lucense, Firmantum, Panormi-

tanum

I N D E X.

tanum, Camertinum.	306
Oratoria Romani instar aliquot construuntur in præsens.	306
Oratorij, & spiritualium colloquiorum origo	65
Eorundem fructus: vide fructus animorum	
Oratorium in aedes Florentinorum transfertur. 243. Inde in Vallicellam.	266
Oratorium Neapolitanum. 302. Septempedanum. 303. Anxanum.	305

P

P Alpitatio, vide Philippus.	
Panormitanum Oratorium.	306
Patauij Oratorium erigitur.	ibidem.
Paulus III. Summus Pont.	13
Paulus IIII.	80. 81
Pauperes, vide Eleemosyna.	
Paupertatis amator.	7. 14. 52. 490
Peccata occulta videt, lege Cogitata occulta..	
Peregrini à sodalitis Sanctissimæ Trinitatis hospitio excipiuntur.	43
Persianus Rosa è fundatoribus sodalitatis Sanctissimæ Trinitatis vnus. 37. Philippi confessorius.	52
Philippus adhuc puerulus à periculo diuinitus eripitur. 2. 3. Eiusdem pietas 3. 4. In Grammaticen incumbit 5.	
Philippus bonus vulgo dictus 4. Patiendi cupidus 5. In oratione pernoctat. 16. Florentia egreditur 5. Diuitias contemnit 7. Feruor 7. 8. 9. 10. 11. 12. 31. 32. 33. & seq. Virginitas. 12. Romam ingreditur. 7. Philosophia studia amplectitur	

ctitur. 10. 11. 12. Magnos in literis progressus efficit ibid.
 Literarum studia missa facit. 15. 16. Totum se Christo
 dicat. 15. Laicus multos à turpi vita conuertit. 10. 24.
 25. vide Studium Philippi ad proximos iuuandos.
 Mortificationibus studet. 14. Orandi cupidissimus. vi-
 de Orandi studium. Peregrinationes. 140. Paupertatis
 amator eximius. 14. 490. Lacrymæ, vide Lacrymæ.
 Eleemosynæ, vide Eleemosynæ. Visiones, lege Visiones.
 Studium ad proximos adiuuandos. 24. 25. 37. 61. 62.
 63. 72. 73. 94. 111. 112. 120. 121. 216. 217. Triuium sine
 cibo traducit, vide Abstinencia Philippi. Humilitas,
 vide Humilitas. Flagellus se cedit, lege Flagellis. Eius
 virtutes. A spiritu sancto miris decoratur donis. 31. Eius-
 dem miraculosa concussio, & palpitatio. 31. 32. 33. 34.
 35. Costulam mirabiliter fracta. 31. 32. 33. Calor ipsius
 mirabilis, vide Calor. Efundatoribus vnus est San-
 ctissimæ Trinitatis, vide Trinitatis. In foueam noctu
 delabitur. 45. Angeli quid cum eo. 46. Ecclesiasticis or-
 dinibus initiatur. 50. Charitas, lege Charitas. Templum
 S. Hieronymi petit. 52. Eius in Missæ feruor. 55. 56. 57.
 Raptus, vide Ecstasim. Eum impensè colunt Principes
 viri, ipsique Summi Pontifices. 296. 357. Prædictiones,
 vide Prædictiones. Miracula, lege Miracula. Mira eius
 castitas. 85. 86. 87. 88. 89. lege virginitas. In Indias per-
 gendi cupidus, lege in Indias. Patientia mirabilis. 68.
 69. 70. 149. 150. 192. & seq. Prophetia dono fulget. 160.
 199. 228. 262. 276. 282. 317. 344. 345. 371. 402. A
 Sanctissimæ Dei Matre mira miro modo impetrat. 286.
 In Vallicellam commigrat. 287. Absens inuocatus pre-

I N D E X.

<i>ces audit.</i>	290.307.337.	<i>Præpositus generalis renuncia-</i>	
<i>tur.</i>	311.	<i>vitam tam tenui cibo tenere potuisse pro mi-</i>	
<i>raculo habitum.</i>	373.	<i>Præpositi Generalis munere sese</i>	
<i>sponse abdicat.</i>	378.	<i>Sanctissime meritur.</i>	409
<i>Pisces raro gustat.</i>			24
<i>Pius IV. Pont. Max.</i>			177
<i>Pius V.</i>			211
<i>Prædictiones.</i>	76. 93. 99. 122. 138. 168. 188. 219. 228. 244.		
	246. 262. 269. 298. 308. 316. 321. 342. 352. 353. 362.		
	363. 364. 365. & seq. 389. 394. 402. 403. & seq.		
<i>Preces Philippi, lege Orandi studium.</i>			
<i>Prudentia Philippi.</i>			496
<i>Pudicitia eiusdem, vide Virginealem Pud.</i>			

R

R <i>Aptus, vide Ecstasim.</i>	
R <i>odolphus Siluestrius medicus primarius agrotum</i>	
<i>Philippum curat. 385. psequemet agrotans morbo ab</i>	
<i>coeximitur.</i>	449. 450.
<i>Roma manet diuina iussione.</i>	114. 115
<i>Romam quo anno ingreditur.</i>	7
<i>Romulus Soldus Philippi Auunculus.</i>	7

S

S <i>Acerdotio initiari non aude</i>	50
S <i>Sacerdos factus quã vitæ rationem amplectatur. 52</i>	
<i>in Sacro faciendo, & Christi corpore ministrando eiusd.</i>	
<i>feruor. 55. 56. 57. 341. lege Feruor.</i>	
<i>Sacrum faciens in altum attollitur, vide Attollitur.</i>	

I N D E X.

<i>Seminarium Anxani instituitur.</i>	306
<i>Septempedaneum Oratorium.</i>	304
<i>Septem Urbis Ecclesias sapissimè obit.</i>	13.14.15.142
<i>Sepulchrum Philippi in magna veneratione.</i>	435.436
<i>Simonem utroque brachio captum sanat.</i>	440
<i>Sixtus V. Pont. Max.</i>	298.
<i>Sodalitas S. Trinitatis, vide Trinitatis</i>	
<i>Spinellus Bencius integerrimæ vitæ vir Politiani Episcopus.</i>	411
<i>à Spiritu sancto miris decoratur donis.</i>	31.32.33.34.35
<i>Studia literarum relinquit.</i>	15.16

T

T <i>Entationes Philippi, & Tribulationes.</i>	69.141..214
215.222.255
<i>Tentatur à demone varijs artibus.</i>	9.20.27.28.29.83.
<i>Tentationibus oppressos liberat.</i>	215.271.272.338
<i>S. Thomæ doctrinæ constanter addictus.</i>	12
<i>Thomas Bozzius Eugubinus in Congregationem admis-</i>
<i>sus.</i>	236
<i>Thomas Gallettus Sacerdos.</i>	303
<i>Tononij Oratorium erigitur.</i>	307
<i>Tosinus vir sanctus.</i>	105
<i>Totum Philippus se Christo dicat.</i>	15
<i>Translatio SS. Martyrum Papie, & Mauri.</i>	329.330
<i>Tribulationes, lege Tentationes</i>	
<i>Triduum cibo abstinet Philippus.</i>	8
<i>Sanctissima Trinitatis Sodalitatis fundatores.37.Eadem</i>
<i>quo tempore erecta. ibid. eius munera, & partes, atq;</i>	

*instituta. 37. 38. 39. & seq. in aliam Ecclesiam trans-
fertur. 45. primi in eam ascripti non vulgari clarent
sanctitate.* 40. 104. 105

V

Vestem suam pauperi tribuit. 47. ad valetudina-
ria pergit, vide Nosocomia.

Vincentius Teccosius primum Philippo infestus. 68. & de-
inde amicus. 71

Vincentius alter Philippi alumnus. 105

Voces à Philippo mirabiliter audiuntur. lege Visiones.

Vicentiae Oratorium erigitur. 306

Vino frequenter abstinet Philippus. 23

Virginitas Philippi, & Castimonia. 12

Virginalem pudicitiam à puero seruat intactam. 83. 84
85. 86. 87. 88. & seq.

Virtutes Philippi. 23. 485. & seq.

Visiones Philippi. 48. 105. 258. 331

Visiones veras à falsis discernit. 106

de Visionibus eiusdem sententia. 107

Viuens Philippus apparet. 140. lege Apparet.

Urbanus Papa VII. 340. 341

X

Xenodochia frequenter adit, lege Nosocomia.

F I N I S.

Gallonio, Antonio,

Vita beati Philippi Neri

Moguntia 1606

V.ss. 766

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10788822-4

VD17 12:117905E